

kim hye jung

Gió gọi Củi thời

Table of Contents

[Chương 1. Đây đâu phải sự thật](#)

[Chương 2. Hay là quay lại?](#)

[Chương 3. Lạc đường](#)

[Chương 4. Con người giống nhau mà cũng rất khác nhau](#)

[Chương 5. Những cú đấm cũng phải khóc](#)

[Chương 6. Kẻ bỏ trốn](#)

[Chương 7. Điều mà những cô gái mong muốn!](#)

[Chương 8. Thế giới bên ngoài](#)

[Chương 9. Tìm ra ốc đảo!](#)

[Chương 10. Gió ơi - hãy thổi!](#)

[Chương cuối. Tạm biệt - con đường tơ lụa!](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1. Đây đâu phải sự thật

“Bực mình quá đi mất! Rốt cuộc phải đi bộ thêm bao lâu nữa đây?”

Tôi dừng bước, hét toáng lên.

Chúng tôi đã phải đi trên con đường đất bụi bay mù mịt này rộng rãi ba tiếng đồng hồ rồi. Nếu nói đi bộ xung quanh sân vận động của trường thì chắc cũng được hơn trăm vòng rồi đó. Ở trường mà có bị phạt thì tôi cũng chưa bao giờ phải chạy quá mười vòng, ấy thế mà... Chân tôi tê cứng từ gót chân lên đến tận hai bên hông, giờ đây nó nặng như thể đang đeo thêm một bao cát và từ chối bước tiếp.

“Lee Eun Sung, lại giở thói chây lười đấy hả?”

Phía sau tôi và Bo Ra, chị Mi Joo vẫn lái nhải điệp khúc cần nhằn rõ phiền phức.

“Trời ạ! Ba lô nặng muốn chết! Mà cái thời tiết dở hơi này cũng oi bức quá thể? Á... Bực mình quá đi!”

Tôi phe phẩy vạt áo phong đang ướt sũng mồ hôi. Cũng may chút gió lùa vào trong áo khiến tôi thấy dễ thở hơn.

“Ôi, nóng quá đi mất. Thời tiết kiểu này đúng là giết người mà. Không làm gì mà mồ hôi cũng túa ra ròng ròng.”

“Đừng càu nhàu nữa, đi nhanh lên!” Chị Mi Joo vừa nói vừa xốc mạnh chiếc ba lô và bước tiếp.

Ông mặt trời kia đúng là điên thật mà. Tôi đã từng nghe nói đến cái nắng chói chang của mặt trời trên sa mạc, nhưng không nghĩ nó lại khủng khiếp đến thế. Nếu xông hơi thì tôi cũng không thể xông thêm được nữa, nóng đến mức không thở được rồi đây này!

Nhưng đây mới chỉ là vấn đề thứ yếu. Da thịt trên tay tôi bỏng rát như muốn cháy khét, các khớp xương thì nhức nhối vô cùng tận. Vùng da bị cháy nắng dần đỏ lên và xuất hiện những vết đốm li ti màu đỏ. Hồi sáng tôi đã thoa rất nhiều kem chống nắng, nhưng giờ nó hoàn toàn vô tác dụng. Mồ hôi dễ dàng cuốn trôi đi chúng, dù có trát cả tấn kem lên da thì với cái nắng ở đây kem chống nắng cũng chẳng khác nào trò đùa cả.

“Thế nên chị mới nói em phải mặc áo dài tay mà. Nắng gắt thấy ghê chưa?” Chị Mi Joo nói như chọc tức tôi. Sáng nay tôi đã phớt lờ lời chị ta, còn bảo mùa hè ai đi mặc áo dài tay làm gì và lôi chiếc áo thun ngắn tay ra mặc.

“Thôi đi! Em chẳng sao cả!” Thực ra tôi rất muốn lấy bộ quần áo dài tay ra mặc nhưng vì trót lên mặt với Bo Ra và chị Mi Joo nên đành thôi vậy.

Thay vào đó, tôi lôi một chai nước trong ba lô ra. Ban sáng khi xuất phát, tôi đã ghé siêu thị mua hai chai nước loại 500ml. Lúc đó cứ nghĩ làm sao uống hết nổi nó, vậy mà một chai đã hết và chai thứ hai cũng còn lại chẳng bao nhiêu.

“Yaa... Lee Eun Sung! Chị đã bảo đừng uống nhanh như thế cơ mà?”

Chị ấy lại bắt đầu. Chị Mi Joo là người hướng dẫn tôi và Bo Ra trong chuyến đi này. Tôi từng nghe mọi người ở Trung tâm Bảo trợ thanh thiếu niên kháo rằng chị từng học chuyên ngành tiếng Trung và cũng từng đến con đường tơ lụa¹. Ừ thì chắc tiếng Trung cũng khá đấy, nhưng nếu cho tôi cái quyền được chọn người dẫn đoàn thì không đời nào tôi chọn “mụ phù thủy” lảm chuyện này.

Tối qua khi chị Mi Joo tẩy trang, rõ ràng tôi trông thấy da chị ấy nhăn nheo y chang bà phù thủy. Da gì mà chẳng căng mịn xịu nào, nhất là phần đuôi mắt nhăn ời là nhăn. Lúc gặp ở trung tâm tôi tưởng chị chắc tầm 20, giờ nhìn lại thấy hơn 30 là cái chắc.

“Chi đã nói với em là khi cổ đang khát khô mà nốc một hơi như vậy sẽ gây hại cho đường hô hấp rồi mà, sao em không nhớ hả?”

Những lời căn dặn kiểu đó tôi nghe đã nhảm tai. Nhưng cổ họng đang cháy khô, làm sao mà uống chậm rãi từng ngụm từng ngụm được? Tôi giả vờ không nghe thấy và tiếp tục tu ừng ực...

“Ừc... ừc...” Hình như uống nhanh quá. Tôi bị sặc rồi. “Khụ... khụ...” Ho sặc sụa mấy bận nước mới xuống được.

Trời nắng nóng như cái lò hấp, ba lô thì nặng trĩu, rồi thêm “mụ phù thủy” xui xẻo nữa... thật đúng là nơi này chẳng khác nào địa ngục. Rốt cuộc thì khi nào mới tới được con đường tơ lụa đây? Cứ đi kiểu này chắc mình ngất xỉu trước khi tới được đó quá.

“Không! Lee Eun Sung! Mình phải tới con đường tơ lụa cho bằng được. Tập trung lại nào!” Tôi giận dữ siết chặt nắm đấm.

Nhưng cái tâm trạng bất an này là gì nhỉ? Càng đi càng thấy cảnh vật xung quanh dường như quay trở về thời xưa cũ. Rõ ràng hôm qua khi tới sân bay Urumqi, cảnh vật không khác biệt với Hàn Quốc là mấy. Cũng là sân bay hiện đại, xung quanh cũng vẫn là những tòa nhà cao tầng. Vậy mà bây giờ, sau một hồi ngồi xe ô tô đến nhà trọ, mọi thứ quanh đây trông cứ như là từ mười năm trước vậy. Mấy ngôi nhà cao tầng giỏi lắm thì được năm tầng, còn cơ sở hạ tầng thì xập xệ không thể tả. Hôm nay đi mới thấy, chiều cao của mấy tòa nhà giảm dần từ năm tầng xuống còn hai tầng, rồi một tầng. Và hiện tại không thấy một cửa hàng nào hết. Xung quanh chỉ là cánh đồng trơ trọi, cơ hồ nhìn thấy được cả cái làng ấy chứ.

Mà cái cánh đồng này cũng khiến tôi cảm thấy lạ. Mùa hè gì mà cảnh vật hoang vu, tiêu điều như phủ một màn sương mờ mịt, chứ đừng nói gì tới cảnh cây trái trĩu cành. Cái gọi là thực vật ở đây chỉ có những cây sợi gai gầy guộc, thêm vào đó, đất với đá lẫn lộn, sắp xếp một cách hỗn loạn cầu thả. Mà hình như người ta chẳng mấy khi đến đây hay sao mà cứ mỗi lần bước chân chạm đất, y như rằng bụi đất lại bay mù mịt như thể đang mừng rỡ đón chào người lạ vậy. Chỉ có một từ chính xác để lột tả về con đường này – “đường quê”.

Rõ ràng tôi đã bị lừa. Đây không phải con đường tơ lụa. Dù tôi không giỏi tiếng Anh nhưng chí ít tôi cũng hiểu “silk road” chính là “con đường bằng tơ lụa” chứ. Nhưng nó không thể là con đường này được. Sao có thể gọi một con đường quê đầy bụi, còn chưa được rải nhựa, chỉ có đất và đá lổn nhổn như cơm trộn thể này là con đường tơ lụa được. Thật quá vô lý!

Lúc đầu, Trung tâm Bảo trợ thanh thiếu niên có ý định đưa chúng tôi đến “con đường tơ lụa”. Rõ ràng họ đã gán một mỹ danh như vậy để dụ dỗ chúng tôi đó mà. Chứ nếu biết nó chỉ là con đường khỉ gió đầy nắng nóng và bụi bặm thì ai mà thèm chọn chuyển bộ hành như thế này cơ chứ.

“Chị ơi!” Tôi quay đầu lại lớn tiếng gọi chị Mi Joo.

“Chị biết rồi. Mình ghé quán đằng kia ăn trưa nhé!”

“Dạ.”

Lần đầu tiên mới thấy chị Mi Joo nói năng dễ nghe. Thôi, cứ ăn cơm cái đã, nguyên nhân tính sau.

Nhưng nhìn đi nhìn lại chỗ chị Mi Joo vừa chỉ mà tôi vẫn không thấy quán ăn nào cả. Tòa nhà màu xám xuất hiện sau bốn tiếng đi bộ ấy trông chẳng giống quán ăn gì cả. Mái nhà bằng xi-măng bong tróc loang lổ, tường nhà chắc không được lau rửa nên đen kịt.

“Cái đó là quán ăn á chị?”

“Ừ. Đừng nhiều lời nữa, mau vào đi.”

Cái quán ăn thoạt trông đã tồi tàn mà bước vào trong lại càng tệ hại hơn. Bức tường nham nhở những lớp giấy dán vụng về, bẩn thỉu, chắc định che những mảng tường đây mà. Trên đó còn dán tờ thực đơn viết nguệch ngoạc bằng tay một cách qua loa, cầu thả. Dăm chiếc bàn

nhựa hình tròn xếp lộn xộn chẳng ra trật tự gì. Dù đang giờ ăn trưa vậy mà cả quán chỉ có mỗi chúng tôi.

Chúng tôi chọn chỗ ngồi gần quạt. Nó run run quay qua quay lại một cách chậm chạp. Chiếc khăn trải bàn thì nhóp nhúa đầy vết cáu bẩn.

“Trời đất! Sao lại có chỗ lạc hậu đến thế này cơ chứ?”

“Eun Sung, em ăn nói cho đàng hoàng nhé!”

Chị Mi Joo lên tiếng nhắc nhở. Ô hay! Miệng tôi, tôi thích nói gì thì nói chứ, chẳng lẽ đến nói cũng bị cấm sao? Tôi nhìn chị ta như thách thức.

Thực đơn được viết bằng chữ Hán. Tôi đang ngồi ngắm nhìn những ký tự như que củi thì chị Mi Joo bắt đầu giải nghĩa thực đơn.

“Có mỳ xào thịt cừu, canh khoai tây với nước cốt thịt gà, có cả...”

“Em ăn gì cũng được!” Tôi cộc lốc cắt ngang lời chị. Thời tiết này thì ăn gì ngon được chứ!

“Chắc giờ bọn em chưa đói đâu, nhưng lát nữa chúng ta phải cuốc bộ những 4 tiếng đồng hồ nữa đó. Vì thế phải ăn cho no mới được.”

“Có ai nói sẽ không ăn đâu? Đã bảo là chị muốn gọi gì thì gọi mà. Đúng là chậm hiểu”.

“Em nói cái gì?”

“Không nghe thấy thì thôi. Bực mình!”

Chị Mi Joo trừng mắt nhìn tôi. Cái nhìn chực cho tôi một đấm đấy mà. “Này, chị đã cảnh cáo em phải ăn nói cẩn thận rồi nhé? Lần này chị bỏ qua, lần sau đừng trách!”

“Nực cười thật đấy! Ai bỏ qua cho ai ở đây chứ?”

“Con bé này đúng thật là...”

Chị đứng phắt dậy.

“Được rồi, em biết rồi... Vậy cứ gọi món gì ngon nhất ở đây đi.”

Chị Mi Joo vẫn nhìn tôi chằm chằm, hai nắm tay siết chặt run bần bật. Tôi vội vàng né tránh ánh mắt đáng sợ ấy.

Một lát sau, chị ta hít một hơi thật sâu, rồi ngồi xuống hỏi Bo Ra.

“Này, Bo Ra, em ăn gì?”

“Chị gọi gì em ăn nấy ạ.”

Bo Ra quá mệt mỏi, có vẻ nó cũng chẳng có chút hứng thú với cái thực đơn đó.

“Vậy chúng ta sẽ gọi mỳ thịt cừu. Người dân vùng này thích ăn món đó lắm, nó như Spaghetti ấy.”

Chị Mi Joo gọi chủ quán. Nhưng lạ thật, bà chủ quán không phải người Trung Quốc. Liếc vào nhà bếp thấy một chú đầu bếp cũng vậy. Hay họ là người phương Tây di cư tới Trung Quốc? Mắt hai mí to, sống mũi cao vút, nét nào ra nét ấy. Giống người phương Tây ghê. Nhưng nếu nhìn vào nước da ngăm đen và gương mặt tròn thì chắc chắn lại là người phương Đông, không lẫn đi đâu được. Thêm vào đó, bà chủ quán lại nói tiếng Trung rất sôi.

Rốt cuộc họ là người phương Đông hay phương Tây nhỉ? Tôi tò mò nhìn, nhưng càng nhìn lại càng thấy lẫn lộn, khó đoán.

Một lát sau, thức ăn và trà nóng được đem ra. Trời đất! Trời nóng như trong lò nung vậy mà vẫn bắt khách phải uống trà nóng. Cái quán ăn này đúng là quái gở lắm mà!

“Ôi, phát điên lên mất. Ở đây không có nước hả chị? Chị gọi họ mang chút nước ra đi.”

“Không.”

Chị Mi Joo không thêm hỏi bà chủ quán mà trả lời luôn. Chẳng lẽ dịch hộ một chút thì chị ta chết được à? Cái vẻ vênh váo ta đây biết chút tiếng Trung thật đáng ghét...

“Nhà hàng Trung Quốc thường mời trà thay cho nước. Vì ở đây thời tiết hanh khô cùng gió cát nhiều nên họ hay ăn nhiều món dầu mỡ. Bởi thế, họ dùng trà để dễ tiêu hóa và giúp loại bớt dầu mỡ có trong thức ăn. Cũng bởi vốn dĩ nơi đây nguồn nước hiếm hoi lại không sạch sẽ lắm nên rất khó mua nước tinh khiết.” Chị vừa uống trà vừa nói.

“Vớ! Trên thế giới không có nhiều quán ăn mời nước đâu. Ở châu Âu người ta còn bán nước riêng đấy.”

“Hứ! Chị định lừa em hả?”

“Thật đấy!”

Có cả những chuyện nực cười như vậy sao? Đến cả nước lọc mà cũng đem bán được? Đúng là chẳng có nơi đâu bằng nước mình. Người ta vẫn nói, phải ra nước ngoài mới thấy mình trở thành người yêu nước, tôi đi có một ngày mà thấy đúng thế thật.

Mỳ thịt cừu quả giống Spaghetti. Người ta phủ hành tây, ớt chuông và thịt cừu lên trên mỳ xào cùng sốt cà chua.

“Ặc... vị kiểu gì vậy?”

Vị có vẻ cũng hơi giống Spaghetti, nhưng có lẽ mỳ được trưng qua nước nên nhạt thối, còn mùi thì rất khó chịu. Tôi bỏ đĩa chỉ sau vài gắp.

Bo Ra hầu như cũng không ăn được mấy. Nhưng đĩa của chị Mi Joo thì gần như hết veo.

“Hai đĩa ăn như thế tí nữa sẽ đói đấy!”

“Tính bắt chước Spaghetti thì cũng phải làm cho giống một tí chứ!”

Đây đích thực là sự bắt chước món Spaghetti mà bị thất bại đây.

“Bắt chước? Nó mới chính là cha đẻ của Spaghetti đấy! Người Ý đến Trung Quốc đã ăn món này và khi trở về quê hương đã chế biến ra món gọi là Spaghetti. Món mỳ có xuất xứ từ Trung Quốc mà.”

“Nhưng Spaghetti đâu có mùi hôi chứ?”

Tôi định gắp mấy sợi mỳ bỏ vào miệng, nhưng mùi của nó xộc vào mũi khiến tôi lại buông đĩa xuống.

“Đó là gia vị kiểu đạo Hồi. Cứ ăn rồi sẽ quen. Mau ăn thêm đi, ăn ít thế tí nữa không đi bộ nổi đâu đấy.”

“Đành vậy.”

Biết thế này, bữa sáng trước khi lên đường tôi đã ăn thêm bánh xốp và uống thêm chút sữa. Nó ngon hơn cả của Hàn Quốc. Ôi! Những ly sữa đặc sảng sảng, thơm phức, những miếng bánh xốp giòn tan, từ từ tan ra trong miệng... Cứ tưởng bữa trưa sẽ được ăn ngon nên ăn sáng ít, giờ thì quá hối hận.

“Khi nào mình mới tới con đường tơ lụa hả chị? Hôm nay liệu có tới nơi không?”

Thấy chị Mi Joo ăn gần xong, tôi cất tiếng hỏi. Cùng lúc, chị và Bo Ra quay lại nhìn tôi. Chẳng lẽ hỏi cũng không được? Sao bọn họ lại nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên như thể tôi là người hành tinh khác thế?

“Sao thế ạ? Mình còn phải đi rất lâu nữa à?”

“Đùa giống quá đấy... Eun Sung, em có vẻ cũng thú vị ra phết đấy?”

Chị Mi Joo phát nhẹ vào tay tôi, cười phá lên. Bo Ra cũng im im một lát rồi bật cười theo. Lần đầu tiên tôi thấy hai người họ cười đấy.

“Thôi đừng cười nữa. Rốt cuộc bao giờ mới tới?”

Chị Mi Joo đang cười nắc nẻ bỗng ngưng bật. “Eun Sung, đây là con đường tơ lụa mà. Mình đang đi trên nó đó? Em đùa chị đúng không? Em muốn chọc cười mọi người chứ gì?”

“Chị nói đây là con đường tơ lụa á? Đùa kiểu gì thế? Đây chỉ là đường quê mà, tơ lụa cái khỉ gì chứ! Đừng tưởng em không biết! Bực mình quá đi mất.”

Rõ ràng hai người họ lấy tôi làm trò cười mà. Dù học không giỏi nhưng tưởng tôi không hiểu ý nghĩa của từ “silk road” nên mới thế chứ gì?

“Này, ở trung tâm lúc được huấn luyện em làm gì thế? Dù vắng mấy buổi thì em vẫn có đến nghe cơ mà?”

Tôi đã làm gì nhỉ? Chẳng nhớ nữa, chỉ nhớ mình buồn ngủ thôi.

“VẬY em không đọc cuốn sách trung tâm phát à? Cả DVD nữa?”

Tôi lắc đầu. Trung tâm phát cho mỗi người chừng 10 cuốn sách và 5 DVD về con đường tơ lụa. Nhưng trông tôi có giống một đứa chăm chỉ xem những thứ ấy đâu cơ chứ? Tôi tổng tất cả vào một góc phòng và chả thèm ngó ngang tới chúng.

“Thế em cũng không tìm hiểu thông tin trên internet sao?”

Đương nhiên. Phải hỏi cái đáng hỏi chứ.

“Em làm chị phát điên mất. Nếu vậy, không lẽ em... đừng nói là em nghĩ con đường tơ lụa là con đường làm bằng tơ lụa nhé?”

Chị Mi Joo nghiêm mặt.

“Thì dù không phải làm từ tơ lụa nhưng cũng phải êm ái như tơ lụa chứ?”

Chị ta không nói thêm một lời nào. Ánh mắt chị nói lên tất cả: “Sao mà có một đứa như vậy hả trời?” Mọi người lúc nào cũng nhìn tôi bằng ánh mắt đó nên tôi thừa sức đọc được.

“Con đường tơ lụa không phải là con đường được làm bằng tơ lụa mà là con đường giao thương giữa các quốc gia. Vì thế, nó mang ý nghĩa là con đường buôn bán xuất nhập khẩu các mặt hàng như tơ lụa hay các hương liệu từ Trung Quốc đến Roma của Châu Âu.”

“VẬY Silk road chỉ là con đường từ Trung Quốc tới Roma thôi á?”

Không thể tin nổi. Nói đến “con đường tơ lụa” là tôi nghĩ ngay đến một con đường rất đặc biệt. Nhưng thế này là thế nào?

“Chỉ là chỉ thế nào? Con đường này có vai trò quan trọng lắm đấy? Hơn nữa, tuy con đường này được cho là bắt đầu từ Tây An – Trung Quốc đến La Mã, nhưng cũng có nhiều ý kiến cho rằng không phải bắt đầu từ Tây An mà từ Silla. Bởi người ta đã phát hiện trong số những di vật còn lại của hoàng tộc Silla, những chiếc cốc làm bằng gốm sứ của Đế chế La Mã. Những thông tin này trong sách mà trung tâm phát đã có hết rồi mà.”

“Em đã bảo em không đọc sách rồi mà!”

Tôi bực mình hét toáng lên.

“Thôi được rồi... vậy thì nghe cho rõ đây Eun Sung. Hiện chúng ta đang đi trên con đường tơ lụa. Từ Urumqi, chúng ta sẽ tới Turpan, Hami và Đôn Hoàng. Đến được Đôn Hoàng thì chuyển bộ hành của chúng ta mới thực sự kết thúc.”

“Chị ... không đùa đấy chứ?”

Chút hy vọng cuối cùng của tôi sụp đổ. Ánh mắt chị Mi Joo đang pha trộn giữa tội nghiệp, đáng thương với một chút đáng tiếc.

“Thế đi bộ bao lâu thì tới Đôn Hoàng? Chẳng lẽ đúng 70 ngày sao?”

Lịch trình định sẵn của chuyến đi là 70 ngày, bắt đầu từ 22 tháng 6 đến 30 tháng 8.

“Đôn Hoàng cách nơi đây chừng 1200km.”

“1200 km?”

“Từ Urumqi đến Turpan khoảng 200km. Từ Turpan đến Hami khoảng 500km. Và từ Hami đến Đôn Hoàng khoảng 500km. Tổng cộng 1200km, và chúng ta sẽ mất khoảng 70 ngày.”

“Hơ, đi bộ 1200 km mà mất nhiều thời gian thế á?”

“Em đúng chẳng biết gì về con đường đó thật. Này nhé, từ Seoul xuống Busan khoảng 400km. Chặng đường ấy giống như chúng ta đi từ Seoul xuống Busan – vòng về Seoul – rồi lại xuống Busan vậy.”

Tôi cố hình dung cảnh đi bộ từ Seoul xuống Busan. Không phải chứ, đi một lượt Seoul – Busan, Busan – Seoul rồi lại Seoul – Busan nữa. Dù mới chỉ đi bằng tàu hỏa nhưng tôi nghĩ nó cũng không thể quá đáng như thế được.

“Mỗi ngày đi bộ được khoảng bao nhiêu km hả chị?”

“Vì không phải đường nhựa nên dù chúng ta có đi hết tốc lực thì cũng không quá 3km/giờ. Hơn nữa chỉ đi được ban ngày và không thể quá 7-8 tiếng/ngày. Nếu tính như thế mỗi ngày chúng ta đi được khoảng 20 km.”

Nếu vậy chỉ 60 ngày thôi chứ. 1200km chia 20 mà. Đầu óc tôi mau chóng tỉnh táo trở lại.

“Thế là 60 ngày chứ, sao chị lại bảo 70?”

Tôi vặn vẹo ngay. 60 và 70 rõ ràng khác nhau nhiều mà.

“Cứ 10 ngày lại nghỉ một ngày. Tổng cộng chẳng 70 ngày còn cái gì chứ.”

“Vây... vậy 70 ngày ấy chúng ta phải sống thế này sao? Ở một nơi... quê mùa, bắn thủ như thế này?” Tôi hoang mang, nói cũng chẳng liên mạch nữa.

“Đúng rồi đấy. Giờ hiểu chút ít rồi chứ hả?”

Kiểu trả lời từng từng muốn đâm đây mà.

“Chặng đường phía trước còn khổ gấp trăm lần. Bởi Urumqi là nơi phát triển nhất trong chặng hành trình đấy. Chúng ta sắp được tận mắt nhìn những sa mạc cát mênh mông rồi.”

“Ôi mẹ ơi! Không thể như thế được. Chị đang lừa em đúng không?”

“Ai lừa em làm gì...”

“Nói dối! Em không tin.” Tôi hét lớn.

Thấy vậy chị Mi Joo lấy trong ba lô ra cho tôi xem một cuốn sách mà trung tâm phát. Hức! Chị ấy đã không hề nói dối.

“Chị... nói... dối! Không phải thế!”

Tôi vừa nháy lên vừa hét ầm ĩ, nhưng mặt chị ta vẫn tỉnh queo như không.

Vậy là tháng Bảy và tháng Tám – “thời kỳ hoàng kim” của tôi sẽ tiêu tùng trên con đường đầy đau khổ này sao? À mà đến cái tên tôi cũng mơ hồ nữa chứ! Hu hu.

Đây không phải sự thật mà!

Một tháng trước khi tới đây, ngày nào tôi cũng đi khoảng 15km trên chiếc máy chạy bộ và

mỗi tuần leo núi một lần, cảm giác vô cùng thoải mái. Lúc đó nào hiểu lý do chứ, giờ thì thấm thía quá rồi.

“Giờ sao nhĩ, Eun Sung? Hy vọng nhiều thì thất vọng cũng lắm thôi.”

Chán ốm. Kiểu nói vô thưởng vô phạt ấy thật chán ốm!

“Hay là quay về?” Chị ta cà khịa.

Câu “vâng” đã ra đến cổ. Nhưng thế thì trúng ý chị ta mất.

“Thôi bỏ đi.”

Tôi lôi mạnh chiếc quạt giấy trong ba lô ra quạt phành phạch.

“Ăn cơm xong đi luôn hả chị?”

“Đương nhiên. Đã được 10 km đâu. Mai mốt còn phải đi nhiều hơn thế nữa cơ.”

Hu hu! Ước chi có ai xuất hiện, véo cho tôi một cái thật đau rồi hoan hỉ nói. “Tĩnh lại nào, tất cả chỉ là một giấc mơ thôi.” Nhưng điều đó không bao giờ xuất hiện, mà chỉ có khuôn mặt phù thủy hắc ám xuất hiện ngày một rõ ràng trước mắt tôi.

“Hức! Ngày nào chúng ta cũng phải đi như thế này sao?”

“Đương nhiên. Chúng ta phải đi bộ đến Đôn Hoàng. Tuyệt đối không được đi xe buýt hay tàu hỏa.” Giọng chị Mi Joo vô cùng cương quyết.

“Ăn xong rồi thì đi nào. Nếu muốn tới được chỗ nghỉ chân ngày hôm nay thì phải khởi hành thôi. Người ta nói buổi tối ở đây nguy hiểm lắm.”

Dứt lời, chị liền đứng dậy trả tiền. Bo Ra cũng vội đứng lên theo.

“Eun Sung, còn làm gì mà ngồi ì ra thế?”

“Hứ! Ai nói không đi chứ? Đi thì đi.”

Tôi chậm chạp lê đôi chân nặng trĩu bước ra khỏi quán. So với lúc này chắc giờ nó đã nặng hơn gấp nghìn lần rồi ấy chứ!

“Này, em có biết con đường tơ lụa sẽ thế này không?”

Tôi hỏi Bo Ra và nó gật đầu. Ngạc nhiên thật đấy. Trông nó quá yếu đuối, sao lại có mặt ở đây được nhĩ? Nhìn chân tay nó kìa, nhỏ tí như búp bê, cơ thể thì ẻo lả, mỏng manh cảm tưởng gió cũng thổi bay đi được ấy! Vừa gặp tôi đã tưởng nó chỉ là học sinh cấp 2, hóa ra con bé chỉ kém tôi có một tuổi và đang học lớp 10.

“Yaa... nhưng...”

“Sao ạ?”

“À không, thôi vậy.”

Tôi định hỏi nhiều chuyện nữa, nhưng có lẽ chẳng thể nhận được câu trả lời nào thỏa đáng hết.

“Này Bo Ra, sao em cũng chọn con đường tơ lụa vô dụng này chứ?”

“Ừm... thì chỉ bởi... nó không phải Hàn Quốc nên...”

Bo Ra không nói thêm câu nào nữa, vội vàng rào bước đi.

“Hai đứa nói gì lắm thế, vừa tốn sức vừa tốn nước, mau đi nhanh lên!”

“Mụ phù thủy” bỗng xen vào. Ô hay! Mệt hay khát là việc của tôi, liên quan gì chị ta chứ? Mà tôi cũng đang định không thềm nói nữa. Đi liên tục như thế này khiến tôi quá mệt mỏi, chẳng còn hơi sức để trả treo chị ta nữa.

Cứ phăm phăm đi mà không có gì làm cũng chán. Giá được thả hồn theo điệu nhạc nhĩ, chắc tâm trạng ổn hơn nhiều chứ! Nhưng một trong những quy tắc đáng ghét của chuyến bộ hành này là không được nghe nhạc. Cái gì mà... “nếu nghe nhạc sẽ không có thời gian để lắng sâu suy nghĩ”. Vì thế trước khi xuất phát, họ tịch thu hết thuốc lá và cả máy nghe nhạc của chúng tôi.

Ôi cái đầu, sao đau như búa bổ thế! Chỉ khẽ ngẩng đầu lên là bị ánh nắng chói chang chiếu xuống. Cái nắng bỏng rát như trong lò bát quái, chắc định nung chín cả tôi và cả không khí đây mà!

Giờ mới tháng 6 thôi đấy, không hiểu qua tháng nữa, chính giữa mùa hè thì sẽ khủng khiếp đáng sợ đến thế nào? Thôi, stop ngay! Còn nghĩ nữa chắc chết quá. Sẽ ổn mà Eun Sung!

Tôi rút khăn tay ra lau mặt. Mồ hôi dấp dính, nhớp nháp cứ ướt rồi khô, khiến tôi tưởng như có hàng ngàn chiếc kim đang châm vào từng centimet da vậy. Chiếc khăn từ lâu đã ngả màu xám xỉn, mồ hôi quện với bụi bặm đóng mảng trên khuôn mặt tôi như một lớp mặt nạ bụi vậy.

“Eun Sung! Em thôi lau mồ hôi và đi hẩn hoi nào.”

Haiz!... Mụ ta lại nhấn nút replay.

“Em đã bảo là biết rồi cơ mà, cái mụ phù thủy này!”

Tôi buột miệng. Bo Ra nghe thấy phì cười. Còn chị Mi Joo không phản ứng gì cả. Chắc chị ta không nghe thấy, nếu không đã sừng cồ lên rồi ấy chứ.

Ôi! Chẳng lẽ ngày nào cũng phải thế này ư? À mà gọi là chuyến bộ hành thôi chứ người ta làm sao biết suốt chặng hành trình chúng tôi đi như thế nào. Dù chúng tôi có đi bộ hay tàu hỏa, thậm chí xe buýt đi chẳng nữa cũng chẳng sao. Về đến Hàn Quốc vẫn hùng hồn tuyên bố “Chúng tôi đã đi bộ” – cũng chẳng ma nào hay biết. Họ cắt hết mọi phương tiện liên lạc thường ngày của chúng tôi rồi mà, có được phép gọi điện, hay bèn mảng lên internet đâu... Mọi chuyện ở đây đều nằm ngoài sự kiểm soát của họ.

Hay là đợi đi được khoảng ba ngày, tôi sẽ nịnh bợ mụ phù thủy đi xe buýt? Ai chà, ổn đấy! Cứ nghĩ đến đấy tôi như có thêm sức mạnh.

Giờ thì ngủ một chút đã, Eun Sung à!

Chương 2. Hay là quay lại?

Tôi chịu hết nổi rồi! Chăn chiếu cái bẩn, hôi hám, bốc mùi sắc súa, không hiểu ngày giặt cuối cùng cách đây mấy trăm năm trước nữa. Lũ gián kinh tởm hồn nhiên bò lổm ngổm trên sàn nhà, cứ như đây là lãnh địa của chúng vậy! Nhà tắm công cộng chưa chắc có nước nóng, còn cái toilet “cổ truyền” nữa chứ, nếu không bị ngạt mũi thì không bước qua nổi cửa. À, cả những bát mỳ gần như chỉ tráng qua nước sôi, và cái nóng chẳng khác gì đang ngồi trong phòng xông hơi... Lại không liên lạc được với bạn bè, internet cũng chẳng có để chơi vài trò yêu thích... Thế đấy, gần ấy thứ hỏi làm sao tôi chịu đựng nổi. Nhưng oan ức nhất chính là tại sao tôi lại phải hành xác trên con đường quái quỷ đầy gian khổ giống như một kẻ ăn mày thể chứ.

Con bé Yu Ji Yeon đã xuất viện khá lâu trước đó. Nghe nói bố nó là một cán bộ tầm cỡ, thế nên khi tôi đánh nó, bọn bạn trong lớp đã sợ xanh mặt, lo lắng thay cho tôi. Bố nó làm ở tòa án tối cao, bác ruột lại là bạn thân của Viện trưởng Viện kiểm sát nên chắc chắn lần này tôi gặp phải rắc rối lớn. Chúng nó đã đúng.

Đã 12 tuần trôi qua nhưng gia đình nhà con bé ấy vẫn không chịu buông tha cho tôi. Mẹ của Ji Yeon đã tìm đến Sở Cảnh sát, hách dịch hỏi có biết bà ta là ai không và lớn tiếng yêu cầu loại bỏ những mầm mống giống như tôi ở trường học bất kể lý do gì. Tất nhiên, bà ta hét ầm ĩ đòi tố tụng tôi vào Trung tâm Bảo trợ thanh thiếu niên. Nhìn người thì quần áo rất lịch sự, đắt tiền nhưng mồm mép lại chỉ tuôn ra toàn lời chửi bới, nhục mạ, đúng là mẹ nào con ấy. Ở trường, con ranh ấy lúc nào cũng nghĩ mình là công chúa xinh đẹp, giỏi giang, nhưng hở miệng lại toàn phun ra cóc nhái. Không là những tràng chửi bới, lăng nhục thì lại là những lời ba hoa, khoe khoang về ông bố làm to của mình.

“Sao chúng ta phải sợ con bé Lee Eun Sung đó? Chỉ cần tránh xa những thứ hôi hám bẩn thỉu như nó là được. Mà chúng mày nghe thấy những lời nó nói chưa? Chỉ có bọn óc bằng bã đậu mới thở ra những câu kiểu như thế. Vô học mà đòi làm bá chủ á?”

Yu Ji Yeon vừa chửi vừa đá phốc chiếc cặp của tôi ở cạnh bàn xuống đất.

“Dù sao cũng là đàn chị. Chẳng phải Eun Sung hơn chúng ta 1 tuổi còn gì.”

“Chị cái quái gì. Đứa nào suốt ngày bị phạt quỳ gối? Đứa nào đánh nhau nên bị lưu ban? Tao dám cá, nếu còn xảy ra việc như thế nữa, còn lâu nó mới tốt nghiệp được. Loại người như thế mai sau cũng chỉ thành phạm nhân được thôi. Vì những loại rác rưởi như thế mà bố tao phải cực khổ, gian nan đấy.”

Tôi bước vào lớp, nghe thấy hết không sót một từ. Nhưng con ranh vờ như không thấy, vẫn tiếp tục.

“Còn nữa, chắc chúng mày không biết mẹ nó là single mom chứ? Bà giúp việc nhà tao sống cùng khu với nhà nó đấy. Chơi cho lắm vào, không kết hôn mà sinh con kia đấy? Không biết bố nó là ai nhỉ? Ha ha...”

“Oa, kinh khủng quá! Nếu thế thật chẳng phải là điên quá mức hay sao?”

“Nó trước sau gì cũng giống mẹ nó thôi. Chẳng cần đoán cũng biết.”

Những cái khác tôi nhìn được, riêng chuyện về mẹ thì không thể.

“Ya... con kia, mày thử nói lại xem nào!”

“Hả? Nói cái gì?”

“Những lời ban nãy mày nói ấy, nhắc lại thử xem.”

Bọn trong lớp xúm đến, con bé Ji Yeon liếc quanh một lượt, rồi tiếp tục nói những lời nanh nọc, cay độc. “Chắc bố mày cũng thế nhỉ? Vô học và bạo lực. Chắc mày giống bố lắm đấy, cả làn da đen thùi lù nữa... Về hỏi thử mẹ mày xem sao, biết đâu lại có cơ hội tìm được bố?”

Tôi túm lấy cổ áo Yu Ji Yeon, giáng một cú đấm thật mạnh vào cái mặt đẹp đẽ của con “công chúa” đáng ghét ấy. Lần này mày xui xẻo rồi Yu Ji Yeon, ai bảo dám khiêu chiến với tao chứ.

Nhưng cũng từ đó tôi có biệt danh “cú đấm điên khùng” hay “Eun Sung liều mạng”. Lúc đó, không hiểu do quá hăng tiết hay bị ma xui quỷ khiến mà khi cảnh sát đến và xông vào can thiệp, tôi vẫn chưa chịu dừng lại.

Đương nhiên đó cũng là vận đen của tôi. Tại sao lại là con ranh Yu Ji Yeon đó chứ? Gia đình nó quá nhiều tiền và thế lực, nên tôi đoán cách khôi phục lòng tự trọng đã bị tổn thương chính là không chấp nhận hòa giải. Và cuối cùng tôi phải vào Trung tâm bảo trợ và đợi chờ phán quyết.

“Mệt quá, em không bước thêm được nữa đâu.” Tôi dừng bước, khom người hai tay chống đầu gối thở dốc.

“Eun Sung, sao em cứ thế mãi nhỉ? Chúng ta đi chưa được một tuần đâu đấy.” Chị Mi Joo lạnh nhạt nói.

“Sao cơ? Chị vừa nói được một tuần rồi á? Đấy, một tuần rồi còn gì. Mệt chết mất thôi.”

Đã được 7 ngày rồi đấy. Suốt tuần qua, ngày nào cũng đi bộ từ sáng đến tối. Cơ thể tôi giờ đây hình như chẳng phải của mình nữa. Khắp mình mẩy đau nhức, từng centimet da bị cháy nắng giờ chuyển sang đen thui, trông tôi nhem nhuốc chẳng khác nào một con quạ.

“Eun Sung, em có biết sẽ bị chậm kế hoạch nếu cứ lười nhác thế này chứ?”

Chị Mi Joo lại càu nhàu. Đành vậy, tôi lại lết từng bước chân đi tiếp. Từ lúc biết “con đường tơ lụa” thật ở ngoài đời, tôi chẳng còn chút động lực để đi theo lịch trình nữa.

“Đi bộ mấy ngày liền rồi, giờ chúng ta đi xe buýt, chị nhé? Trông chị cũng mệt mỏi lắm rồi còn gì. Việc gì phải đi bộ đủ 70 ngày chứ? Chúng ta giả vờ đi xe buýt, sau đó lúc trở về vẫn nói là đã đi bộ.”

“Đừng nói năng vô lý kiểu ấy nữa đi. Em có biết người ta gọi đó là gì không? Là lừa gạt một cách trẻ con đấy? Mau dừng lại ý nghĩ ấy đi.”

Tôi cũng nổi giận thật sự. Con mụ chết tiệt đáng ghét, đáng nguyên rủa kia! Tôi giậm chân bình bịch, bước nhanh thoăn thoắt. Chị ta và Bo Ra cũng phải bước thật nhanh chân mới theo kịp. Thật ra nếu cứ đi nhanh như thế thì người mệt mỏi chắc chắn là mụ già 30 tuổi đó.

Như anh Su Chang – con trai bác gái tôi – từng bảo, thể lực của những người U30 và U20 khác nhau nhiều lắm. Anh ấy năm nay mới bước sang tuổi 30, thế mà lần nào gặp tôi cũng nhăn nhó than thở rằng việc công ty đã vắt kiệt sức lực của mình.

“Thế cái gì mà khiến anh khốn khổ thế?”

“Càng già thì càng yếu thôi. Em còn trẻ nên không cảm thấy thế, chứ nó là quy luật rồi, tuổi tác tỷ lệ nghịch với thể lực của con người. Khi em thêm nhiều tuổi nữa, em sẽ hiểu thôi.”

Nghĩ thế tôi liền tăng tốc, dốc hết sức lực đi với tốc độ tối đa, nhanh hết mức có thể. Nhưng đúng là đáng ghét mà, gậy ông lại đập lưng ông. Vì tăng tốc bất thành linh mà chân đã bị chuột rút, cảm giác những bó cơ và đầu ngón chân co rút khiến tôi đau tê tái, ầy vậ mà mụ phù thủy kia lại chẳng hề hấn gì cả.

Hơn 2 giờ chiều mà cái nắng vẫn gay gắt không thể tả. Tôi ghét nhất khoảng thời gian này, vì sao thì mọi người cũng biết rồi đấy, phải lê bước thế nào trong cái nóng đến ngộp thở này chứ! Mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau lăn từ trên trán xuống quanh đôi mắt, hàng lông mày cũng chẳng thể ngăn cản nổi nó. Mặc dù quá phiền phức khi cứ phải lấy khăn tay ra lau chúng, nhưng nếu không làm thế, bụi cùng mồ hôi chảy vào mắt thì có mà cay xè, nóng rát vô cùng. Vả lại, ở cái nơi chết tiệt này cũng làm gì có chỗ nào có thể rửa chứ.

“Ya... chẳng phải trước đây chị ta nói Urumqi là thủ phủ hay sao? Thủ phủ gì mà lại thế này?”

Tôi quay sang hỏi Bo Ra đang đi bên cạnh. Con đường đất bụi mù mịt, và đương nhiên tìm đồ

mắt tôi cũng chẳng thể thấy những quán ăn hay quán trọ chứ đừng nói đến những con đường lớn hay những tòa nhà cao vút. Không hiểu đi thêm 5km nữa thì nó có khác không nhỉ. Thế mà người ta gọi là thủ phủ kia đấy. Bà chị Mi Joo nói Trung Quốc rất rộng lớn nên có nhiều khu tự trị. Khu vực Tân Cương chiếm 1/6 lãnh thổ nên được vận hành theo chế độ tự trị. Và Urumqi chính là thủ phủ của nó.

Thủ phủ mà còn thế này thì Turpan, Hami, Đôn Hoàng sẽ thế nào đây? Nếu nó còn thảm hại hơn cả nơi này thì không hiểu người ta sống kiểu gì nhỉ? Đương nhiên chỉ có Turpan và Hami thuộc khu tự trị Tân Cương, còn từ Đôn Hoàng trở đi, người ta gọi đó là khu đặc biệt. Lúc đầu nghe nói Đôn Hoàng là nơi có diện tích hẹp nhất, nhưng lại có nhiều danh thắng nổi tiếng, tôi đã nghĩ mình phải nhanh nhanh chóng chóng đến nơi đó, nhưng giờ nghĩ lại, ở đó còn lạc hậu hơn so với nơi đây, tôi lại chẳng muốn đi nữa.

“Vì không phải... khu trung tâm nên... mới thế. Họ cố tình bắt chúng ta đi đường ngoại ô bởi... chúng ta có phải đi du lịch đâu. Chúng ta... buộc phải tránh xa khu trung tâm hết mức có thể. Nhưng... họ cũng nói nội thành Urumqi phát triển lắm... không khác Bắc Kinh và Thượng Hải mấy đâu.”

Bo Ra vừa nói vừa thở hổn hển. Nó cứ nói một câu lại nuốt khan nước bọt một miếng. Trông bộ dạng khổ sở của nó khiến tôi thấy mình thật có lỗi nếu lại tiếp tục hỏi.

Biết ngay “mụ phù thủy” lại giở trò “đường ngoại ô” mà. Bao giờ tôi mới thoát khỏi trò đùa quái ác của mụ chứ?

“Chị ơi, em đi vệ sinh một chút nhé.”

“Eun Sung, em vừa đi lúc ăn trưa còn gì?”

“Nhưng buồn thì phải đi chứ.”

Tôi vút phịch ba lô xuống và chạy thật nhanh.

Tìm được một cái nhà vệ sinh trên con đường này quả thật không dễ. Một nơi gần như chẳng có ma nào qua lại như nơi này thì kiếm đâu ra chứ. Hồi đầu tôi cố nhìn để chờ một cái nhà vệ sinh tử tế nào đó xuất hiện bởi tôi không thể chịu nổi mấy cái cái nhà vệ sinh bẩn thỉu, tanh tưởi gần quán ăn. Nhưng mấy ngày trước, đang đi thì đột nhiên chị Mi Joo nói phải đi vệ sinh một lát. Ngó nghiêng từ phía nhưng tuyệt nhiên tôi vẫn chẳng thấy bóng dáng của một cái nhà vệ sinh nào cả.

Chị ta nói ở đây có “toilet lộ thiên” rồi bỏ mặc tôi và Bo Ra đứng ngẩn tò te ra đó và đi dần về phía cánh đồng xa xa, rồi mất hút. Đầu tiên tôi cũng xấu hổ lắm, nhưng sau lần đó thấy cũng chẳng có gì to tát. Thà bẩn một chút, nặng mùi khủng khiếp và thậm chí không có cả vách chắn thì nó vẫn tuyệt hơn nhà xí ở Trung Quốc tí lần. Không những thế, nó còn miễn phí nữa chứ. Ở Trung Quốc, đến cái việc đáng ngại ngần, xấu hổ như đi vệ sinh người ta cũng thu tiền. Đúng là quái đản mà!

Tôi ngồi bệt xuống đường, nhưng cũng chỉ được một lúc, vì càng ngồi lại càng nóng. Bầu trời hôm nay quả thật “trong xanh một cách quá đáng”. Thời tiết ở nơi này thật bất lịch sự, tôi không biết phải làm gì để xua đi cái nóng khủng khiếp ấy. Ước gì trời đổ mưa để may mắn có được một ngày nghỉ ngơi, nhưng xui thật, từ khi đến đây tôi chưa thấy một ngày âm u nào cả. Tâm trạng tôi đang trái ngược hẳn với bầu trời: nó càng trong xanh thì tôi lại càng u ám.

Thực ra tôi có buồn đi vệ sinh thật đâu. Hôm nay tôi uống ít nước mà. Nhưng chị ta có quyền gì mà can thiệp vào vấn đề sinh lý bình thường của tôi? Tôi là ai chứ? “Vua thủ thuật” Lee Eun Sung kia muốn gì chẳng được. Kiếm vài phút nghỉ ngơi thư giãn trong chuyến bộ hành một ngày 8 tiếng dễ như trở bàn tay. Mà thật ra có phải mình tôi được nghỉ đâu, chị ta và Bo Ra cũng được nghỉ theo kia mà.

Ui cha! Cái ba lô chết tiệt, thoát khỏi nó khiến tôi như đang bay vậy. Phần lưng áo ướt sũng ướt, chẳng cần quay đầu lại tôi cũng ngửi thấy mùi ngai ngái bốc lên từ sau lưng mình.

Giá được nằm nghỉ khoảng 30-40 phút thì tuyệt biết mấy? Ở Hàn Quốc, nếu chán học là tôi nghỉ luôn, trốn tiết là chuyện bình thường. Nhưng giờ thì chịu rồi. Điều duy nhất tôi có thể làm được chỉ là giả vờ đi vệ sinh và trốn được vài phút.

Chưa đầy 10 phút, tôi đã phải quay trở lại. Ấy thế mà bà phù thủy vẫn cảm rằm sao tôi đi lâu thế. “Eun Sung! Em có biết chúng ta sẽ đến chỗ ở càng muộn nếu thời gian đi vệ sinh của em càng nhiều không? Đoạn đường phải đi trong một ngày được định sẵn rồi đấy.”

Lại bắt đầu. Aaaaaa!!! Thật sự tôi không muốn nghe! Không muốn nghe!

Tôi bịt tai, nhìn ra chỗ khác. Chị càng hỏi, tôi càng bịt chặt tai lại.

Rồi những lời cầu nhàu ấy cũng kết thúc. Tôi lại đeo ba lô lên vai.

Không hiểu sao ba lô hôm nay lại có vẻ nặng hơn nhỉ. Rõ ràng tối qua tôi đã bỏ bớt đồ ra rồi cơ mà. Chỉ được phép mang những vật dụng cần thiết cho chuyến đi thôi, tôi biết vậy nhưng vẫn cố mang theo vài bộ quần áo, rốt cuộc phải cho con gái nhà chủ trọ. Bo Ra cũng thế, nó phải bỏ lại kim chi và tương ớt vì sợ đồ ăn không hợp khẩu vị.

Vậy sao ba lô vẫn rất nặng thế không biết. Trời còn nóng bức hơn cả hôm qua và đôi chân tôi thì khỏi nói, đau rát, nhức nhối. Các cơ bắp dường như đông cứng lại, lòng bàn chân tê bì đến nỗi mất hết cảm giác.

Hình như tôi vừa chạy một quãng đường dài vậy. 1600m tương đương với 8 vòng quanh sân vận động. Bình thường chạy tầm 3-4 vòng thì không sao nhưng hơn mức đấy thì chắc chắn không thể thở nổi. Vì thế 1/3 lớp tôi đã phải bỏ cuộc.

Hồi lớp 6, tôi đã từng đứng nhất lớp trong cuộc thi chạy đường dài. Khi đó bà tôi đã vui lắm, tự hào chạy khoe khắp xóm. Chính thế giờ đây tôi cảm thấy vô cùng có lỗi với bà, bởi đó là điều duy nhất để bà tự hào về tôi.

“Bà ơi, giá cháu cũng đứng thứ nhất ở lĩnh vực khác thì tốt quá nhỉ?”

“Không cần đâu cháu.”

“Bà nói dối! Suốt ngày bà mắng cháu vì không chịu học còn gì?”

“Cháu có biết giải nhất cuộc thi chạy ghê gớm đến mức nào không? Người già cả mắt mờ chân chậm như bà muốn cũng không làm gì được, đến đi bộ cũng khó khăn nữa là... Dẫu sao cháu của ta cũng đã giành giải nhất trong cuộc thi chạy đường dài. Cháu là số 1!”

Dĩ nhiên sau đó bà vẫn mắng tôi vì tội lười học. Nhưng từ đó, tôi chưa một lần bỏ cuộc trong những cuộc thi chạy đường dài ở trường. Dù mệt đến đâu, chỉ cần nghĩ đến bà, nhìn những sợi tóc trên đầu của bà dần bạc đi, tôi lại quyết tâm chạy đến cùng.

Nhưng bà ơi, giờ cháu không thể cố gắng tiếp được nữa...

“Này, chị ơi, chúng ta nghỉ một lúc được không?”

Bo Ra đột nhiên dừng lại hỏi. Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy nó hỏi như thế. Cùng một câu, nhưng ngữ điệu của nó khác hẳn với tôi, không mệt mỏi hay bức bối. Và chị Mi Joo đã vui vẻ đồng ý ngay.

Bo Ra ngồi bệt xuống đường, lần lượt cởi giày và tất.

Tôi sững sờ nhìn đôi chân của nó. Ở những đầu ngón chân, máu vẫn đang rịn ra, những chỗ phồng rộp bị vỡ nước, quện vào máu đang dần bết lại.

“Bo Ra, móng chân em...”

Tôi thảng thốt. Nhìn kìa... móng chân cái bên phải của con bé dường như đang muốn rơi ra, lủng lảng.

“Nó sẽ lại mọc ra thôi, không sao đâu. Trước chị cũng thế!”

Bo Ra gương cười trước lời nói đó của chị Mi Joo. Đối lại nếu là tôi chắc chắn không ổn chút nào. Tôi bỗng cảm giác hình như hai móng chân cái của mình cũng đang lung lay thì phải.

Chị Mi Joo lấy bông băng và thuốc trong ba lô ra, vừa bôi lên chân Bo Ra vừa hỏi. “Em có thể đi tiếp không?”

Bo Ra gật đầu.

“Vậy chúng ta sẽ đến nhà trọ và nghỉ luôn nhé.” Chị Mi Joo đứng dậy và nói.

“Nghỉ một lát rồi đi cũng không được sao?”

Tôi tóm lấy cánh tay của chị. Chân như thế kia mà vẫn đi tiếp thì thật quá vô lý.

“Đi thêm 1 tiếng nữa là đến nơi, sau đó sẽ nghỉ mà.”

Chị gạt tay tôi ra và bắt chúng tôi mau đứng dậy. Thật quá đáng quá! Chân cẳng con bé như thế mà vẫn thốt ra được những lời nói đó sao?

“Fuck... you!”

“Gì vậy? Eun Sung, thử nói lại xem.”

“Tôi nói là ‘Fuck... you’”

Tôi gằn lên rõ ràng từng chữ.

“Lee Eun Sung!”

“Mẹ kiếp! Tất cả đều quá đáng! Chúng tôi cũng là con người cơ mà. Chị định bắt chúng tôi đi bộ đến chết hả?” Tôi nhìn chăm chăm vào mặt chị Mi Joo, ánh mắt chất chứa đầy hận thù.

“Chị Eun Sung, em không sao thật mà. Em vẫn có thể đi tiếp.”

Bo Ra đứng dậy và nói.

“Con bé này, ngậm miệng lại đi. Dừng ngay cái trò giả bộ ngây thơ hiền lành lại. Nếu đi tiếp, em gục ngã thì tính sao chứ? Không thể tin được! Em quá ngu xuẩn!”

Bầu không khí đặc quánh, cái nóng dường như nóng hơn. Chị Mi Joo nhìn thẳng vào mặt tôi nói chậm từng chữ. “Nếu muốn bỏ cuộc thì làm đi. Lúc này vẫn còn kịp đấy. Chẳng ai bắt ép được hai đứa đâu. Hãy quyết định nhanh đi.”

“Tôi không biết... Tôi không ngờ chuyển đi lại quá cực nhọc đến thế. Nếu biết trước đừng hòng tôi đi. Thật vô bổ.”

Tôi sút mạnh vào cái ba lô vô tội đang nằm im dưới đất. Ui da... có lẽ vì mạnh quá nên chân tôi đau điếng. Đúng là quá đen đủi, chẳng có chuyện gì suôn sẻ cả.

“Nếu cảm thấy không thể tiếp tục được nữa thì chấm dứt ngay đi. Tiếp tục hay dừng lại đều do các cô tự quyết định. Nếu khó quá thì bỏ cuộc đi.” Chị Mi Joo nhìn tôi thách thức và giận dữ hét lên. Bảo chúng tôi bỏ cuộc với cái nét mặt, thái độ như thế kia sao? Quả đúng là mù phủ thủy tàn nhẫn!

“Đủ rồi đấy! Chị cũng thôi ngay đi! Chị tưởng chúng tôi muốn đi à? Bất đắc dĩ mới phải làm thế. Giờ bỏ cuộc quay về Hàn Quốc, chị thừa hiểu điều gì đang đợi chúng tôi, đúng không? Biết mà vẫn cứ lải nhải mãi thế được hả? Chị có biết nghe cái từ ‘bỏ cuộc’ nó nguy hiểm đến mức nào không? Mỗi khi nghe chị nói cái từ đấy, tôi không thể thở được.”

Tôi cũng nhảy chồm chồm lên và gào lại, nhưng chị Mi Joo không nói một lời nào.

“Được, được thôi! Không đi cũng được chứ gì. Vậy thì không đi, không thêm đi nữa.”

Tôi nằm ịch xuống vệ đường, nhắm mắt lại.

Nhưng ngực tôi bỗng bị chèn ép thật khó thở, cơn chóng mặt, buồn nôn ập đến. Tôi là đứa

hay say sồng, say khủng khiếp, và giờ phút này tôi cảm thấy mình bỗng bình, chòng chành như đang ngồi trên một con thuyền vậy.

Tôi muốn vút hết, bỏ lại hết. Thà quay trở về Hàn Quốc còn hơn.

Tôi đang chờ ngày xét xử kết thúc, tôi cũng hiểu cánh cửa Trung tâm Bảo trợ thanh thiếu niên sẽ mở ra chào đón tôi, nhưng bỗng bố của Yu Ji Yeon và một người đàn ông lạ mặt xuất hiện. Họ gợi ý tôi lựa chọn chuyển bộ hành đến con đường tơ lụa thay cho việc chịu hình phạt ở Trung tâm. Thì ra người đàn ông đi cùng đó là nhân viên điều hành ở Trung tâm Bảo trợ thanh thiếu niên. Trung tâm đó phối hợp với Viện kiểm sát và đang trong quá trình thực thi “Chương trình giáo dục thanh thiếu niên”. Họ nói thay vì hình thức giáo dục ở Trung tâm, tốt hơn là để chúng tôi trải nghiệm qua chuyển bộ đường này, bởi có đến 90% những đứa trẻ ở Trung tâm đi vào vết xe đổ của chính mình, còn tỷ lệ tái phạm của những đứa trẻ đã được giáo dục một cách tự nhiên qua chuyển bộ hành thì không quá 20%.

Chương trình đó lúc bấy giờ mới chỉ là dự kiến, họ tìm đến tôi chính là muốn đem tôi tham gia làm chuột bạch. Khi đó, tôi đã lắng nghe một cách hứng thú. Mấy ngày sống ở Trung tâm đã khiến tôi bức mình đến phát điên, chỉ nghĩ đến việc phải sống ở đó mấy tháng trời tôi đã rùng mình, thật khủng khiếp. Vì thế, dù hơi lo lắng nhưng tôi vẫn hét lên một cách sung sướng. Sau vài lần thẩm tra, tôi đã thoát ra khỏi cái Trung tâm ấy. Để lựa chọn, chắc ai cũng sẽ lựa chọn chuyển du hành trên con đường tơ lụa giống tôi thôi!

Nhưng khốn khổ thay, đó là câu chuyện lúc tôi chưa biết con đường tơ lụa hình thù ra sao mà thôi.

Câu tục ngữ “Ghét ai thì cho bánh Tteok” quả không sai. Món bánh Tteok họ cho tôi nhạt nhẽo và khó ăn đến nỗi tôi chỉ muốn nôn ra bằng sạch những gì mình đã ăn.

“Vừa nãy chị nói thế, tuyệt đối không có ý dọa nạt hay uy hiếp gì cả đâu. Nói vậy để bọn em không bỏ cuộc và tiếp tục hành trình thôi.”

Mụ phù thủy tiến sát đến cạnh tôi. Thân kệ, tôi vẫn nhắm nghiền mắt.

“Chúng ta nghỉ một chút rồi đi nhé? Đến muộn một chút vậy.”

Tôi giả vờ không nghe thấy, nhưng Bo Ra lại trả lời một cách ngoan ngoãn. “Vâng ạ.”

Bo Ra và chị Mi Joo nằm xuống theo tôi, hai người họ rì rầm nói chuyện gì đó. Tôi lim dim mắt, tận hưởng sự thoải mái hiếm có.

Chiều muộn nên nắng đã dịu hơn. Chúng tôi nằm im, lặng lẽ cảm nhận từng cơn gió nhẹ nhàng mơn man thổi qua, chúng thoảng qua như nhẹ cù lên phần da trên cơ thể.

“Em giống hệt em gái chị. Ban đầu nó cũng liên tục than mệt mỏi như em vậy.” Chị Mi Joo đột nhiên kể.

“Chị có nói với hai đứa chị từng có chuyển bộ hành đến đây rồi đúng không? Hồi đó chị đi cùng đứa em gái.”

“Chị cũng có em gái ạ?” Bo Ra hỏi.

“Ừ, chị có một đứa em gái. Nó suốt ngày gây chuyện thôi.”

“Nhưng sao chị lại đi cùng với em gái?”

“Hồi đấy chị đang lên kế hoạch làm một chuyển bộ hành đến con đường tơ lụa. Khi đó em gái chị cũng vừa tròn 20 tuổi, học xong cấp 3 đã khá lâu nhưng chẳng làm việc gì, suốt ngày chơi bời lêu lổng, vì thế bọn chị đã đi cùng nhau.”

“Em chị cũng ngoan ngoãn đi theo chứ ạ?”

Trong đầu tôi hiện ra rõ mồn một cảnh mụ phù thủy ấy miễn cưỡng lôi đứa em đi. Còn từ nào có thể diễn tả hết nỗi bức tức khi đi du hành cùng chị ta không chứ? Thật tội nghiệp cho đứa

em gái đó!

“Ban đầu khi chị rủ, nó khoái chí lắm. Hình như mỹ danh đi du lịch nước ngoài hoành tráng lắm thì phải. Nhưng khi đặt chân đến nơi này, mặt nó tiu nghỉu luôn.”

Đương nhiên là thế rồi.

“Em chị vẫn đi đến cùng chứ?”

Lần này đến lượt tôi. Biết làm sao, tôi tò mò quá mà!

“Đúng thế, nó đã không bỏ cuộc.”

“Sao có thể nhỉ?”

“Nó quyết tâm đi đến cùng, chị cũng không biết nó nghĩ gì nữa. Rồi cứ thế, đến chính bản thân cũng không biết mình đang dần đi hết con đường. Và mấy tháng trôi qua nhanh chóng từ lúc nào không hay.”

“Nhưng sao cứ phải là con đường tơ lụa hả chị?”

Bất đắc dĩ tôi và Bo Ra mới phải đi trên con đường này, đằng này chị Mi Joo lại tự mình lựa chọn con đường ấy. Rốt cuộc nó có ma lực gì khiến chị đi những 2 lần liền nhỉ?

“Hồi còn bé xíu, chị từng đọc sách viết về những thương nhân trên con đường tơ lụa. Sau lần đó, chị đã rất muốn đến nơi này một lần xem sao.”

“Những thương nhân trên con đường tơ lụa á?”

“Chúng ta chỉ mất 70 ngày để đi hết con đường này, vậy mà hai đứa đã than mệt! Tội em có biết những thương gia đi từ đầu đến cuối con đường này mất bao lâu không?”

“Ừm... khoảng 6 tháng?”

“Một năm?”

Tôi và Bo Ra lần lượt trả lời. Nhưng chị Mi Joo liên tục lắc đầu.

“Nghe nói 13 năm cơ đấy. Đương nhiên trong quá trình giao lưu buôn bán, người ta đến điểm dừng, trao đổi hàng hóa rồi lại quay về, sau đó những người khác lại tiếp tục làm như thế nên thời gian đi mới lâu như vậy. Những nơi chúng ta phải đi qua như Turpan, Hami, Đôn Hoàng chỉ là những thành phố ốc đảo, một trong những điểm dừng trên con đường tơ lụa hồi đó mà thôi. Ngày trước, đường không được như bây giờ đâu, người ta nói số lượng người đổ bệnh giữa chừng hoặc chết vì đi lạc đường nhiều vô kể.”

“Thật thế sao?”

Thật chẳng thể hiểu nổi. Biết con đường như thế mà vẫn cố đi? Nếu là tôi thì dừng hòng.

“Eun Sung, nếu là em, chắc em sẽ không bao giờ đi, đúng không?”

“Dạ?”

Dường như ai đó hỏi tôi, chứ không phải chị Mi Joo.

“Nhờ họ mà phương Đông và phương Tây mới có thể giao lưu văn hóa với nhau. Con đường tơ lụa không chỉ đem đến những sản phẩm lụa trang nhã, những cây hương liệu mà cả những thứ chúng ta không thể nhìn thấy bằng mắt như y thuật, những điệu múa, hay âm nhạc.”

“Để giao lưu văn hóa Đông Tây mà phải đánh đổi cả tính mạng sao? Trời đất, chưa trở thành vĩ nhân thì đã ‘hy sinh’ từ lâu rồi.” Tôi bĩu môi.

“Cũng không hiểu vì lý do gì mà họ chấp nhận đánh đổi cả tính mạng để làm thế. Chỉ biết sau khi kết thúc lộ trình dài thú vị ấy, những thương nhân trở về nhà và lại tiếp tục quay lại con đường tơ lụa. Thấy bảo rằng, mặc dù đã hứa không trở lại con đường đó nữa, nhưng mỗi khi

nghe thấy tiếng chuông kêu 'leng keng' trên cổ lạc đà, họ lại bỏ lại gia đình và tiếp tục dẫn thân vào con đường ấy như người bị mê hoặc vậy."

Hình dáng những thương nhân đang rong ruổi trên con đường tơ lụa đã dần hiện lên trong tâm trí tôi. Dưới ánh nắng chói chang và gay gắt của mặt trời, đoàn người cùng đồng hành lý được chất đầy trên lưng những con lạc đà lững thững đi một cách vô hồn, dờ dẩn. Đã có lúc họ sợ sa mạc đến chảy nước mắt, đến tuyệt vọng, vậy mà họ vẫn có thể hoan hỉ khi khám phá ra những ốc đảo được hay sao?

"A..., nếu nhanh đến được núi Minh Sa thì tốt nhỉ?"

Chị Mi Joo dường như không cảm thấy cái nắng nóng, vẫn lặng lẽ cười và nói.

"Núi Minh Sa á? Nó ở đâu cơ?"

"Đó là ngọn núi được hình thành từ sự bồi đắp dần dần của cát. Cách thành phố Đôn Hoàng khoảng 5 km sẽ có một con đường đến đó, nó là nơi đẹp nhất trong chuyến bộ hành này đấy. Chắc chắn hai đứa sẽ chết mê khi thấy nó cho mà xem. Eun Sung à, trò trượt cát trên núi Minh Sa thú vị vô cùng, chưa biết chừng một ngày nào đó em lại rủ chúng ta quay lại đây đấy."

"Đừng có nói vớ vẩn nữa đi! Còn lâu em mới quay lại." Tôi vẫn nhăm nhắng.

"Dù sao giờ chúng ta cũng phải xuất phát thôi. Hai đứa nên hiểu nếu lịch trình ngày hôm nay bị muộn bao nhiêu, mai chúng ta sẽ phải bù lại bấy nhiêu đấy! Nếu không chúng ta chẳng khác gì những con khỉ gian xảo cả."

Điệp khúc lảm nhảm chán ngắt lại bắt đầu.

"Em biết rồi, biết rồi. Nhưng mặt trời lặn rồi kia kìa. Hôm nay không đi thêm nữa đúng không ạ?"

Mặt trời dường như đang chui dần xuống lòng đất, cái nóng cũng dần dịu đi.

"Ừm, đành vậy thôi. Nhưng chỉ hôm nay thôi nhé Eun Sung! Từ mai, dù em có chây lì nằm ườn ra đó thì chị và Bo Ra cũng vẫn đi tiếp đấy."

"Tùy mọi người."

Tôi ngồi dậy, phỉ bụi trên quần áo. Nghe thấy câu "dừng chân thôi" là người tôi đã nhẹ bằng rồi.

Từ mai, giá ban ngày ngắn đi có phải tốt hơn không, 3 giờ chiều mặt trời đã lặn chẳng hạn, và một ngày sẽ nhanh chóng kết thúc. Ôi, giá mà...

"Eun Sung! Em đang ước từ mai ngày sẽ ngắn đi đúng không?"

Trời đất, cái mụ phù thủy đáng ghét kia!

"Biết làm sao đây? Hình như từ mai, ngày sẽ dài hơn đấy."

"Thật á?"

"Đúng thế, từ tháng 7 mùa hè mới thực sự bắt đầu mà."

"Ôi, phát điên lên mất!"

Khuôn mặt chị ta trông ác độc, nanh nọc không thể tả nổi. Ngày sẽ dài hơn sao? Ôi... thôi kệ, việc ngày mai – ngày mai tính. Dù hiểu việc hôm nay chớ để ngày mai, nhưng nếu cứ hoài lo lắng, nghĩ suy về những việc chưa xảy đến trong tương lai thì cũng là một việc không nên.

Ai đã nói câu đó nhỉ?

Là tôi – Lee Eun Sung đấy!

Chương 3. Lạc đường

Cuối cùng tối qua chúng tôi cũng đã tới được mạn đông của Urumqi. Từ sân bay Urumqi đến đây mất khoảng 10 ngày đi bộ.

Đã quá 10 giờ sáng mà chị Mi Joo và Bo Ra vẫn ngủ say như chết. Hôm nay là ngày nghỉ nên ngủ nướng chút cũng chẳng sao. Vậy mà chết tiệt thật, mới 8 giờ tôi đã tỉnh táo. Lăn lộn trên giường hồi lâu, muốn ngủ tiếp nhưng mắt cứ thao láo, không tài nào ngủ tiếp được. Được khoảng một tiếng đồng hồ thì không chịu nổi nữa, đành bật dậy. Haiz... thói quen tốt lắm lúc cũng đáng sợ thật!

Mở toang cửa sổ ra, những cơn gió mát trong lành của buổi sáng nhân cơ hội đó khúc khích ùa vào. Không chỉ riêng chúng, mà gió lại còn rủ rê lũ bụi bặm, đất cát cùng ào ạt tới, khiến tôi bất đắc dĩ phải đóng cửa sổ lại.

Trời đất, gì thế này?

Chiếc áo tôi vắt trên khung cửa sổ giờ đã chuyển sang màu xám đỏ, khung cửa sổ mờ những tầng bụi. Không riêng thế, tấm biển quảng cáo đề tên “Khách sạn Sunshine” – đúng là lừa đảo, bịp bợm, “khách sạn” cái cóc khô gì – cũng xám đỏ loang lổ. Không chỉ con đường tơ lụa bị đặt nhầm tên mà đến cả những khách sạn ở nơi này cũng thế.

Đã cách quá xa nơi có những khách sạn xếp đầy tạp chí hàng ngày, có ánh sáng ấm áp dễ chịu chiếu vào những chiếc ga trải giường trắng muốt, những chiếc bàn theo lối phong cách cổ xưa cùng với những phòng tắm đầy đủ tiện nghi và sang trọng. Hừ! Ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, giường dù có bẩn vẫn phải đặt lưng mà ngủ. Ôi ôi... đáng khinh hơn, họ gắn cái mác “khách sạn” vào những nơi có phòng tắm công cộng chứ!

“Bo Ra, dậy đi! 10 giờ rồi đấy. Thôi nào, dậy nhá? Chị ngồi không chán đến chết mất.”

“Chị Eun Sung, nhưng em đang mệt lắm.”

Bo Ra trở mình, quay mặt vào trong, kéo chăn trùm kín đầu. Lẽ ra giờ này phải dậy rồi đấy, có lẽ nó mệt quá.

Một đứa như Bo Ra sao lại bị đưa đến đây nhỉ? Trong các thể loại học sinh, tôi ghét nhất học sinh gương mẫu, sau đó đến những đứa yếu ớt, yếu đuối. Chúng nó ấy, đến lỗi tai để xỏ khuyên cũng không có, lông mày thì chưa cạo tỉa bao giờ. Hay mái tóc cũng thế, chưa một lần nhuộm hay uốn xoắn. Còn tôi tóc nhuộm màu lông chó, tai đeo hắc vài khuyên và làn da thì xám xỉn vì trang điểm quá nhiều. So với Bo Ra, tôi thấy mình khác biệt hoàn toàn.

Tôi định bụng thử đánh thức chị Mi Joo xem sao, liền tiến về phía giường và khẽ khàng ngồi cạnh.

Lúc ngủ chị ta càng giống木偶 thủy, không sai vào đâu được. Mũi và cằm nhọn hoắt, đến cái dáng nằm cũng xiên xéo. Giờ mà khoác thêm bộ quần áo thụng đen và cầm theo cây chổi nữa thì quả thực không lẫn đi đâu được.

Nếu chị Mi Joo là木偶 thủy thật, chẳng phải tôi và Bo Ra sẽ là Hansel và Gretel hay sao? Nghe nói nếu cơ bắp săn chắc thì thịt sẽ ngon hơn nên mới cố tình bắt chúng tôi đi bộ như thế này chẳng? Đi hết con đường này, không biết chừng木偶 ta sẽ bắt chúng tôi làm thịt cũng nên. Bởi thế, trước khi chuyện đó xảy ra, tôi phải hợp sức với Bo Ra để ném木偶 ta vào lò hỏa thiêu mới được.

Tưởng tượng cảnh chị ta vung vẩy trong lò, tôi không nhịn được cười. Đúng lúc chị Mi Joo mở choàng mắt, nhìn tôi chằm chằm rồi bật dậy. “Em dậy sớm quá nhỉ?”

“Vâng.”

“Sao thế? À mà ngày thường em cũng cứ thế mà phát huy nhé! Dậy sớm đi sớm có phải tốt

hơn nhiều không? Khi bắt dậy thì không dậy, lúc được nghỉ lại mò mẫm dậy từ sớm. Ếch xanh mà gặp chắc phải gọi em bằng chị đấy.”

“Ôi dào, nói nhiều quá! Ngày nghỉ chị cũng cho miệng nghỉ đi? Để nó mọc da non một hôm.”

Chị bước nhanh tới gõ mạnh vào đầu tôi một cái.

“Nè, sao chị lại đánh em? Đầu em là cái trống làng chắc? Thật bực mình!”

“Em không thể bớt nói cái từ ‘bực mình’ ấy đi được à? Sao cứ mở miệng ra là nói thế vậy?”

Vừa nói chị ta vừa cốc phát nữa. Không biết từ bao giờ, những hành động bạo lực của chị ta luôn song hành cùng những câu cần nhần.

“Chị đi tắm một chút. Đánh thức Bo Ra giùm chị nhé? Chúng ta ra ngoài ăn sáng kiêm ăn trưa luôn.”

Nói xong, chị liền đi ra khỏi phòng.

Ô hay, sao tôi phải nghe theo sự sai bảo đó? Hơn nữa, hôm nay là ngày nghỉ cơ mà. Thế nên, tôi nằm kênh ra giường.

Chính tôi cũng không biết việc ngủ nướng lại dễ chịu và thoải mái đến thế. Tôi đã ngủ rất ngon.

Nhẹ vươn vai một cái, sáng khoái quá!

Tôi mở mắt nhìn xung quanh. Ô, sao lại thế nhỉ? Chẳng có ai là sao? Tôi bước xuống giường, tìm xung quanh nhưng không hề thấy bóng dáng Bo Ra và chị Mi Joo đâu cả.

May quá, ba lô của họ vẫn đây, hai người chỉ bỏ lại tôi và đi ăn trưa trước mà thôi? Tôi vừa mới chớp mắt được có 1 tiếng thôi mà, có thể mà cũng không chờ được ư? Chắc chắn do mù phù thủy Mi Joo mà thôi, cố tình không đánh thức tôi dậy, chỉ đưa theo mình Bo Ra đây mà, chắc chắn là như thế! Đương nhiên cái đứa lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời như Bo Ra đáng yêu hơn nhiều so với đứa lúc nào cũng bất mãn như tôi rồi. Hừ! Nhưng dù tôi có đáng ghét đến thế nào đi chăng nữa thì cũng vẫn phải đi ăn cơm cùng nhau chứ? Cứ thử trở về Hàn Quốc xem, tôi sẽ trả thù gấp đôi.

Nhưng trời ạ, có nhất thiết phải làm thế không?

Ba lô của chị Mi Joo đặt cạnh giường kìa! Xung quanh chắc không có ai đâu, tôi dũng tãi nghe ngóng rồi nhẹ nhàng mở chiếc ba lô, rút ra một cái túi. Trong đó là lọ kem dưỡng da mà chị ấy yêu thích nhất. Vì quá lo lắng với những vết nhăn xung quanh mắt mà chị ta bôi sáng bôi tối, bất kể có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.

Tôi lấy lọ kem dưỡng da ấy ra, tiến gần về phía cửa sổ và... vứt nó ra ngoài. Lọ kem rơi xuống nền đất, lăn lông lốc rồi rơi tuột xuống cái cống bên đường.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang. Tôi vội vàng đóng cửa sổ, giả vờ đang làm động tác vươn vai.

Quả đúng như tôi dự đoán, chị Mi Joo và Bo Ra đẩy cửa bước vào.

“Eun Sung à, em dậy rồi hả?”

Thấy rồi mà còn giả vờ. Xí! Bỏ mặc tôi và đi từ bao giờ, thế mà còn giả bộ không biết? Tôi cũng vờ không nhìn thấy, tiếp tục vươn vai.

“Chị giận đấy à? Em thấy chị có vẻ ngủ rất say nên đã không đánh thức. Chị Mi Joo cũng nói sáng nay chị đã dậy rất sớm nên cứ để chị ngủ sẽ tốt hơn.”

Đúng mà, tôi nói đâu có sai! Quả nhiên chị Mi Joo đã cố tình bỏ lại tôi.

“Đúng đấy! Thấy em ngủ say qua nên chị đã bảo Bo Ra không đánh thức em dậy.”

Toàn những lời dối trá!

“Eun Sung, đừng dối nữa, mau ra đây ăn thôi. Bọn chị mua về rồi đây. Em nghĩ bọn chị bỏ lại em và đi ăn mảnh sao?”

Tôi nhìn đồng hồ hai người vừa mang về. Hai người họ lấy ra hết cái này đến cái kia trong túi giấy. Mùi thức ăn thơm phức xộc thẳng vào mũi tôi.

“Dối cái gì mà dối, ai là người dối ở đây cơ chứ? Chẳng qua vì mệt mỏi, đau nhức nên vịn mình tí thôi.”

Tôi tiến đến và ngồi xuống. Oa! Có những xiên thịt cừu nướng mà tôi rất thích, cả bánh mỳ Nang và rau xào nữa.

Bánh mỳ Nang vừa nướng xong vẫn còn nóng hổi. Người ta nói muốn ăn bánh đó một cách ngon nhất thì phải nướng và ép mỏng nó trong lò, giống như Pizza vậy, rồi rắc thêm lên trên một chút vùng nữa thì tuyệt cú mèo.

Chỉ cần cắn một miếng, bột bánh giòn tan vỡ ra cùng hương vị thơm lừng lan tỏa, chạm đến những dây thần kinh vị giác và xúc giác ở trong miệng. Vị mặn vừa phải, lại dai dai ngon vô cùng. Đúng là phải ăn bánh Nang khi nóng mới có thể tận hưởng được hương vị đích thực của nó.

“Eun Sung, em thấy ngon không? Đừng có hét ầm lên là tại mùi vị mà em không ăn được nhá!”

Tôi giả vờ không nghe thấy, gấp miếng rau xào lên bánh Nang. Lúc mới đến, lần đầu tiên được biết đến các loại hương liệu và gia vị nên hầu như chẳng ăn được món nào. Nhưng trải qua một tuần, giờ đây dường như tôi đã thích ứng được với nó rồi đây.

“Bo Ra vẫn chưa ăn được, sao đây nhỉ? Đừng ăn mỗi bánh Nang thế, thử những xiên thịt với rau xào xem sao. Em phải ăn nhiều như Eun Sung kia kìa.”

Chị Mi Joo đột nhiên chuyển chủ đề sang tôi và nói quá lên.

“Làm như mỗi em ăn nhiều ấy? Chị ăn còn khỏe gấp hai lần em còn gì? Từ khi đến đây, hình như chị tăng cân lên đấy.”

“Thật không vậy?”

Chị Mi Joo giật mình nhìn lại mình, lại còn sờ nắn những bắp thịt trên người. Dù chị luôn nói không có ý định lấy chồng nhưng lại luôn quan tâm tới vẻ bề ngoài một cách quá đáng.

“Thịt lợn xào ngon hơn cơ mà, sao chị lại không mua nó? Chị đang tiết kiệm tiền đấy à? Đúng là bà già keo kiệt!”

“Cái con bé kỳ quặc này! Ở đây làm gì có chỗ nào bán thịt lợn.”

“Nếu muốn viện cớ thì cũng phải có lý một chút chứ. Chị nói thế mà nghe được à?”

“Người dân ở vùng này gần như không ăn thịt lợn. Đại bộ phận tin theo đạo Hồi nên mới thế.”

“Cái đó thì liên quan gì ở đây?”

Chị nhìn tôi đăm đăm, ánh mắt tỏ rõ vẻ kỳ lạ. Nhìn gì tôi chứ? Ánh mắt đó phải dành cho những người không ăn thịt lợn kia mới phải chứ!

“Đạo Hồi cấm ăn thịt lợn, chẳng lẽ điều đó em cũng không biết sao?”

“Không biết cái gì mà không biết. Chỉ là đột nhiên em quên mất thôi. Ăn hết rồi đúng không? Em đi vứt rác đây. Bo Ra à, đi cùng chị.”

Tôi kéo Bo Ra đi ra khỏi phòng.

“Em có biết tại sao những người theo đạo Hồi lại không ăn thịt lợn không?” Tôi vừa vớt rác vừa hỏi nhanh Bo Ra.

“Người ta nói rằng thịt lợn không thích hợp với cuộc sống du mục, thế nên trong đạo Hồi, đó là một điều cấm kỵ.”

“Nhưng tại sao thịt lợn và đời sống du mục lại không hợp với nhau? Hơn nữa, đạo Hồi có liên quan gì mà lại cấm được cơ chứ?”

Vấn đề có vẻ phức tạp dần đây.

“Đạo Hồi vốn dĩ được sinh ra từ những khu du mục, mà những nơi đó lại chẳng bao giờ nuôi lợn. Bờn lợn không thể cho sữa và việc dẫn nó đi cùng những quãng đường xa như thế cũng rất phiền phức, cực nhọc. Có lẽ vậy nên người ta nói đó là điều cấm kỵ mang tính tôn giáo.”

“Thì ra là thế!”

Bo Ra có vẻ rất hiểu biết. Nhớ nó khinh thường tôi thì sao nhỉ?

“À, chợ ở nơi này thế nào hả em? Chắc chẳng có gì để ngắm đâu nhỉ?” Tôi chuyển luôn chủ đề.

“Không, có nhiều cái hay ho để xem mà.”

“Thật á?”

Và Bo Ra kể cho tôi nghe những thứ nó nhìn thấy ở chợ. Vốn dĩ tôi nghĩ một nơi nghèo nàn như thế này chắc chợ cũng chẳng có cái gì ra hồn, hóa ra không phải vậy, ít nhất là theo lời của Bo Ra.

Hả? Họ bỏ tôi lại một mình và đi tham quan khu chợ sao? Tức ngực quá, tôi phải đi hỏi chị Mi Joo ngay lập tức mới được.

“Chị...!” Tôi phăm phăm bước lên cầu thang, đẩy mạnh cửa và gào lên.

“Có chuyện gì thế? Làm chị giật cả mình.” Chị Mi Joo đang nằm trên giường ngồi phất dậy.

“Chị không thấy quá đáng khi chỉ cho mình Bo Ra đi chợ chơi à? Em cũng muốn đi chợ.”

“Hôm nay là ngày nghỉ cơ mà, cứ nghỉ ngơi thoải mái đi. Chẳng phải ngày nào em cũng nhõng nhẽo kêu mệt hay sao?”

“Chỉ là đi dạo chơi một chút thôi mà. Cho bọn em đi chơi chút đi!”

Suốt ngày đi bộ, được ngày nghỉ lại ru rú trong phòng làm sao tôi chịu nổi chứ!

“Chị Mi Joo à, đưa bọn em ra ngoài một lúc nhé?”

Tôi vẫn tiếp tục nũng nịu đòi chị đồng ý.

“Được rồi. Đi thì đi.” Cuối cùng chị cũng giơ tay ra hiệu đồng ý.

Yeah... Tôi nhanh chóng thay chiếc áo cũ và mặc một chiếc áo khác thoải mái hơn.

“Hôm nay không phải đi bộ nhiều, đi đôi dép xăng đan cho thoải mái.”

Tuyệt! Quá tuyệt! Niềm vui sướng như nhân lên mãi. Không cần phải bó chân trong đôi giày thể thao nóng bức, cũng chẳng phải ị ạch công theo cái ba lô nặng trĩu, giờ đây trong tôi chỉ có niềm hứng khởi duy nhất – đó là sắp được đi chơi.

Ngày thường, hễ thấy chúng tôi dừng lại nghỉ ngơi một chút hoặc có ý định dạo chơi ngắm cảnh là chị lại giận dữ hét lên. “Chúng ta không phải đang đi chơi nhé!” Nhưng hôm nay, tôi không thấy mụ phù thủy ấy đáng ghét nữa, chỉ vì mụ ta cho phép chúng tôi được ra chợ chơi.

Chợ cách nhà trọ khoảng 15 phút đi bộ. Lều lán được dựng lên rải rác khắp nơi, vài ba chục người đang đi lại một cách bận rộn. Tôi nghe người ta bảo nơi này là ngoại thành Urumqi nên diện tích hẹp, nhưng không ngờ nó lại lớn và đẹp hơn tôi nghĩ. Ở chợ, từ lương thực, đồ ăn, vật

dụng trang trí, đồ rửa mặt, quần áo, sách vở đến những bức tranh,... không thiếu một thứ gì.

Tôi vẫn vô cùng lạ lẫm mỗi khi nhìn thấy người Uyghur. Ở khu chợ này, lượng người Uyghur chiếm phân nửa, còn lại trông giống người Trung Quốc.

Mỗi khi nhìn thấy họ, tôi thường nhầm lẫn họ đến từ phương Tây chứ không phải Trung Quốc. Bắt đầu từ bà chủ quán ăn tôi gặp ở những ngày đầu, tiếp đó là những người phương Tây với đôi mắt xanh và mái tóc nâu. Theo những gì tôi biết thì họ đang sinh sống ở khu vực Uyghur. Khu vực này gần Tây bán cầu nên diện mạo của họ khá giống người phương Tây.

Ở đây có bán cả những thứ vô cùng đặc biệt. Những con sâu này, bọ cạp, tắc kè và đến cả ba ba cũng rất đa dạng lắm nhé.

“U a...! Hình như ở đây cái gì người ta cũng ăn được thì phải, nhỉ?”

“Người ta nói, ở Trung Quốc trừ máy bay và cái bàn bốn chân, còn lại cái gì cũng ăn được.”

“Ai bảo chị thế?”

“Ai gì chứ? Mọi người vẫn thường nói mà. Lần đầu tiên em nghe thấy hả?”

“Cái gì mà lần đầu tiên chứ!”

Tôi sửng cồ. Nhưng thực ra đúng là tôi mới nghe câu đó lần đầu tiên.

Chị Mi Joo đột nhiên đứng lại.

“Này, hai đứa! Chúng ta ăn bánh bọ cạp đi!”

Hả... Bọ cạp? Tôi thẳng thốt nhìn sang bên cạnh, thấy một chú đang bán bánh bọ cạp. Nó to và dài bằng khoảng một ngón tay của người trưởng thành.

“Mỗi người một chiếc nhé.”

“Không. Ghê chết đi được.”

“Em cũng ... không thích lắm!”

Tôi và Bo Ra cùng từ chối.

“Hai đứa chắc không biết món này ngon đến mức nào đâu? Ăn một lần rồi sẽ nhớ mãi đấy. Bên ngoài giòn sần sật, bên trong lại mềm ngọt, ngon không cưỡng nổi. Ở Hàn Quốc, muốn ăn cũng không có mà ăn đâu.”

Chị Mi Joo không thể rời mắt khỏi cái bánh bọ cạp. Lại còn liếm môi tỏ vẻ thèm thuồng lắm. Ôi, kinh tởm quá!

Trên vỏ ngoài của bánh gắn một tờ giấy ghi số 2. Chắc giá 2 Nhân dân tệ đây mà.

Chị Mi Joo giơ ngón tay trở lên, ám hiệu muốn mua một chiếc và rồi đưa 10 tệ. Người đàn ông đó cầm que xiên vào chiếc bánh rồi đưa cho chị cùng với số tiền thừa. Nhưng lạ lùng chưa, số tiền thối lại chỉ có 5 tệ. Rõ ràng ở kia ghi số 2 cơ mà, sao chỉ trả lại từng ấy?

Cho đến khi chị Mi Joo xì xồ nói vài câu gì đó chú ấy mới đưa thêm cho 3 tệ nữa.

“Vì chúng ta là người nước ngoài nên người ta mới cố tình trả lại ít đấy. Những chuyện như thế này sẽ gặp thường xuyên ấy mà.”

Chị Mi Joo bình thản nói như không có gì đáng ngạc nhiên và lạ lẫm cả. Nhưng tôi thấy bức mình quá, đúng là vừa ăn cắp vừa la làng mà.

Cầm chiếc bánh trên tay, chị Mi Joo nhìn với ánh mắt đầy háo hức, sau đó bỏ vào miệng nhai rộp một cái.

“Ngon không chị?” Bo Ra nhăn mặt hỏi.

“Đương nhiên. Món này ngon cực kỳ luôn. Hai đứa thử ăn một miếng mà xem?” Chị chìa cái bánh về phía chúng tôi.

“Thôi khỏi! Phù thủy hãy ăn nhiều vào ạ.”

Tôi vừa thụt về phía sau vừa nói. Bo Ra cũng né phía sau tôi.

“Hôm nay chị sẽ cho hai đứa thêm một chút tiền. Nhớ lấp đầy cái ba lô nhé?”

Nói rồi chị đã đưa chúng tôi 50 tệ.

“Nếu tính ra tiền của nước mình thì từng này là bao nhiêu hả chị?”

“1 Nhân dân tệ bằng 130 won. Em tính đi?”

“Em ghét nhất là tính toán đấy... Nhưng, 130 mà nhân với 50 sẽ là...”

“6500 won. Có vẻ hơi ít, nhưng ở đây một bữa ăn chỉ khoảng 10 tệ nên chừng ấy không hề ít đâu.”

Chị Mi Joo dạy chúng tôi biết “Tua sảo” trong tiếng Trung nghĩa là “bao nhiêu”. Chị còn dạy thêm vài câu nữa nhưng tôi chẳng nhớ, chỉ thuộc mỗi hai câu là “Tua sảo” và “Thai guây lơ” có nghĩa là “đắt quá”.

“Khi mua bất cứ thứ gì, nên trả đúng tiền để khỏi phải dính líu đến tiền trả lại. Hai đứa không biết tiếng Trung nên việc hiểu lầm như ban nãy sẽ còn nhiều hơn nữa đấy.”

“Em biết rồi.”

Tôi nhìn một vòng quanh chợ. Đập vào mắt tôi là dãy cửa hàng treo những bộ quần áo sặc sỡ. Tôi và Bo Ra thích quá chạy vù đến.

Càng đến gần chúng tôi càng thấy nhiều quần áo đẹp. Trang phục truyền thống của người Uyghur khá giống với trang phục khiêu vũ. Bo Ra nói nó giống với cái áo mà những người phụ nữ theo đạo Hồi mặc khi múa. Nó được đính rất nhiều nữ trang, màu sắc lại sặc sỡ, lấp lánh nên có lẽ khi mặc vào sẽ đẹp lắm.

Chúng tôi mân mê xem hết cái này đến cái kia.

“Bo Ra à, bọn mình mua mỗi đứa một bộ đi.”

“Ừ, đẹp đấy!”

Tôi chọn cho mình một chiếc váy liền màu đỏ được gắn những trang sức màu vàng, trông nó lấp lánh và bắt mắt vô cùng.

“Tua sảo?”

Tôi hỏi bằng câu vừa học mót được của chị Mi Joo. Người bán hàng bấm bấm một hồi, máy tính hiện số “70”. 70 tệ là bao nhiêu nhỉ? Khoảng 9.000 won á?

“Thai guây lơ!”

Ngay lập tức, người bán hàng bấm lại và cho tôi xem con số 50. Lẽ nào tôi chỉ cần làm như thế là được? 50 tệ quả thực đã rẻ hơn tôi nghĩ lắm rồi. Vừa vặn với số tiền mà chị Mi Joo cho.

Chị Mi Joo đã tiến sát lại chúng tôi từ lúc nào. “Hai đứa đừng mua cái váy đó!”

“Sao vậy? Chẳng phải hôm nay chị cho phép chúng em được chơi thoải mái, tiêu tiền theo ý muốn còn gì?”

“Thêm chiếc váy đó ba lô sẽ lại nặng thêm nhiều đấy, kiểu gì hai đứa chẳng rên ầm ĩ lên. Không thể mua hết tất cả những thứ mình thích và ních vào ba lô đâu, khó mà di chuyển đấy.”

“Nhưng em thích, em mang được.”

“Đường còn dài lắm. Chỉ nên mua những vật dụng cần thiết thôi.”

“Nhưng...”

Tôi và Bo Ra tiếc rẻ mân mê chiếc váy.

“Khi nào chuyển đi kết thúc, chúng ta sẽ mua nó.”

Biết bao giờ cuộc hành trình này mới kết thúc chứ?

“Thay vào đó, chúng ta mua hoa quả ăn đi.”

“Hoa quả á?”

“Ừ, ở đây hoa quả ngon cực kỳ luôn.”

“Hơ, chị ăn bao giờ chưa mà bảo ngon? Mới cả em cũng chả hứng thú với hoa quả.”

Chị Mi Joo phớt lờ câu nói của tôi và đi khỏi cửa hàng quần áo, tiến về phía quầy hàng hoa quả.

Nhìn sạp hoa quả cũng đa dạng đấy, nào nho, đào, dưa gang, táo tàu, lê,...

“Mua dưa vàng Hami với nho xanh nhé!”

Chị mặc cả với chủ quán rồi mua hai túi nho xanh và một quả gì đó giống như dưa gang. Chị ta mua lắm thế không biết, ăn làm sao hết được?

“Này, ăn thử đi.”

Chị Mi Joo ngắt quả nho xanh bỏ vào miệng. Đây là loại nho không hạt nên có thể ăn cả quả. Vừa cắn, nước nho ngọt lịm túa ra trong miệng. Không thể đem so sánh với trái cây của Hàn Quốc được, bởi ở chừng mực nào đó, nó khác biệt nhiều lắm. Người ta nói bởi nơi này ánh mặt trời luôn gay gắt và thời tiết hanh khô nên hoa quả rất ngọt. Ấy da! Hóa ra thời tiết nóng nực, khắc nghiệt cũng không phải là một điều quá tồi tệ.

“Quả gì mà dài ngoằng vậy chị?”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một loại quả như thế. Nó vừa giống dưa hấu, lại vừa giống dưa gang, dài loằng ngoằng trông đến buồn cười.

“Đây là dưa vàng Hami đấy. Ở đây người ta ăn quả này nhiều lắm.”

Chị lấy trong túi ra một con dao nhỏ, bổ quả Hami thành từng miếng nhỏ như dưa hấu rồi đưa cho chúng tôi mỗi người một miếng. Tôi thử cắn, vị của nó giống dưa gang nhưng ngọt hơn rất nhiều, lại ngon và thanh mát hơn dưa hấu. Nghe thấy tên dưa vàng Hami, tôi cứ tưởng nó có xuất xứ từ Hami, hóa ra không phải.

Theo lời chị Mi Joo, ngày xưa hoàng thượng rất thích ăn loại quả này, bèn hỏi bề tôi quả này có xuất xứ ở đâu. Nhưng quần thần cũng không biết, bèn trả lời qua quýt. “Hình như nó có ở Hami”, cho nên Hami ngẫu nhiên trở thành cái tên đặt cho loại quả đó. Nhưng thật ra, không phải Hami mà Tuyên Châu mới là quê hương của nó.

“Đây đều là hoa quả Trung Quốc ạ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Cũng khá tươi và ngon đấy nhỉ!”

Tôi đã từng nghĩ, đồ Trung Quốc chất lượng chẳng ra gì, nhưng hóa ra hầu hết hoa quả và rau xanh ở đây đều trông có vẻ rất tươi ngon.

“Hàng hóa Trung Quốc vốn dĩ không độc hại, chẳng qua để xuất khẩu sang các nước khác, người ta đã xử lý bằng thuốc hóa học nên mới phát sinh nhiều vấn đề thôi. Những nông sản Trung Quốc tươi ngon nhiều lắm, đến mức không thể kể được ấy.”

Chị Mi Joo vừa ăn vừa nói, liên tục không ngừng nghỉ. Sợ chị ăn hết nên tôi cũng cố ăn nhanh chóng.

Lúc ở Hàn Quốc, dù bà có nói gì đi chăng nữa thì tôi cũng chẳng bao giờ động đến hoa quả. Bà vốn dĩ vô cùng yêu thích hoa quả nên suốt ngày căn nhắc những người chẳng bao giờ ăn dù là một chút như tôi và mẹ. Người ta nói ăn hoa quả nhiều da sẽ đẹp lắm. Nhưng tôi vẫn cố chấp, bà có nhét vào miệng thì tôi cũng không nuốt. Thế mà lúc này đây tôi đã ăn hết một chùm nho và hơn 5 miếng Hămi. Bà mà biết chắc trăm trổ và khen tôi không ngớt lời cho mà xem.

Chợ lớn hơn tôi tưởng, có cả những cửa hàng bán thuốc lá nữa. Không có bà chị Mi Joo lúc nào cũng kè kè bên cạnh, chắc chắn tôi đã mua rồi. Nhưng đành chịu vậy.

Ừ nhỉ... từ lúc bắt đầu cuộc hành trình, tôi chưa hút một điếu thuốc nào cả. Nếu không nhìn thấy những bao thuốc lá kia, chắc tôi nghĩ mình đã bỏ thuốc từ lâu lắm rồi ấy.

“Chúng ta nghỉ một chút được không chị?”

Lòng vòng quanh khu chợ mà cũng hơn 2 tiếng rồi đấy. Hình như chị Mi Joo và Bo Ra cũng mệt mỏi nên lập tức tán thành luôn.

Tìm một chỗ vắng vẻ, chúng tôi ngồi xuống. Chị Mi Joo lôi cuốn sổ tay ra viết gì đó, còn Bo Ra lấy ra một quyển sổ to và bắt đầu vẽ.

Tôi giả vờ nghỉ một chút, rồi tiến gần đến chị Mi Joo.

“Cứ ngồi không thế này chán quá chị à. Bo Ra mãi mê vẽ tranh, chị thì ghi ghi chép chép, hai người có trò tiêu khiển nên không thấy chán, chứ em chẳng có việc gì làm, chán ốm lên được. Em đi loanh quanh một lúc nhé, được không chị?”

“Không được! Em có biết đường đâu.”

“Vừa đi vòng quanh còn gì. Em cũng đâu phải là trẻ con chứ, chị sợ em lạc đường sao?”

“Lần đầu tiên đến nơi nào đó cũng rất dễ bị lạc đường.”

“Em nhớ đường giỏi lắm. Em đi một lúc thôi, chị nhé?”

Chị vẫn lắc đầu. Nhưng tôi cứ kéo tay chị nài nỉ.

“Thôi được rồi. 30 phút thôi nhé. Đừng có đi xa đấy, chỉ được loanh quanh khu vực này thôi, biết chưa?”

“Chị căn nhắc thêm câu nữa chắc mất nửa tiếng của em đấy. Em đi rồi về ngay ạ.”

Đầu óc tôi tỉnh táo trở lại. Cái đầu để học hành thì không có chứ để nghĩ ra mấy trò khôn lỏi thì quá đỉnh.

Tôi đi đến chỗ quầy bán thuốc lá. Không thấy bật lửa nhưng lại chẳng biết phải nói với bà chủ như thế nào. Huơ tay một hồi, bà chủ quán không nói không rằng ném cho tôi một bao diêm. Tôi giật run người, cục tức ứ nghẹn cổ. Người đâu mà bất lịch sự thế chứ! Chợt nhớ chị Mi Joo từng nói người Trung Quốc rất hay tung đồ nên tôi đành nuốt cục tức xuống.

Tôi đi khá xa chỗ chị Mi Joo và Bo Ra rồi mới bật diêm châm thuốc lá, rít một hơi thật sâu. Ôi! Sao mùi vị nó ngọt ngào thế, sáng khoái hết cả đầu óc! Tôi nhắm mắt, mơ màng tận hưởng sự tĩnh lặng hiếm có này.

Người dạy tôi hút thuốc là mẹ, dù không phải trực tiếp. Thuở nhỏ, tôi thường xuyên thấy mẹ đứng nấp ở hành lang phì phèo điếu thuốc, khi học lớp 6, bất cứ khi nào không có ai ở nhà tôi lại lấy trộm thuốc lá trong túi xách của mẹ để hút. Ban đầu chưa quen, tôi đã ho sặc sụa.

Một đêm, tôi tỉnh giấc đi vệ sinh, bỗng thấy mẹ ngồi thu mình đằng góc cầu thang, trên tay là điếu thuốc lá đang hút dở. Trông mẹ lúc đó thần thờ như người vô hồn, khuôn mặt dưới bóng đèn nhạt nhòa đang ngược nhìn lên bầu trời đen thẫm. Mẹ đưa tay lên rít một hơi khói thuốc, đốm lửa sáng lóe lên, và tiếp theo đó, mẹ thở khói ra kèm theo tiếng thở náo nộ, tiếng thở

dài đường như bất tận.

Không biết dạo này mẹ còn hút thuốc nữa không nhỉ? Không có tôi và bà bên cạnh, kiểu gì mẹ chẳng hút thoải mái mà không cần giấu diếm.

Thuốc lá Trung Quốc có vẻ nhạt và cay hơn thuốc lá Hàn. Tôi hút liên tục 3 điếu, số còn lại thì sao nhỉ? Ừm, tôi sẽ mang theo và thỉnh thoảng lên hút chơi.

Nhìn đồng hồ... Ôi! Đã quá 30 phút.

Vội vàng quay về. Nhưng... sao thế này? Đi mãi đi mãi mà chẳng thấy nơi nào quen cả. Rõ ràng ngay cửa hàng bán hoa quả, xung quanh là những quán bán nguyên liệu làm thuốc cơ mà, sao giờ biến đi đâu nhỉ. Tôi vòng đi vòng lại nhưng chỗ hẹn với chị Mi Joo và Bo Ra vẫn không xuất hiện.

Làm sao bây giờ? Hay là hỏi mọi người? Nhưng tôi có nói được câu nào ngoài hai câu “Tua sảo” và “Thai guây lơ” đâu. Lại cũng chẳng biết một tẹo nào tiếng Uyghur nữa.

Tiếng Anh vậy! Nhưng “Cửa hàng hoa quả ở đâu ạ?” nói như thế nào? “Ở đâu ạ?” hình như là “Where is that?” thì phải. Còn “hoa quả”? À, “fruit”! Đúng rồi, fruit, fruit!

Tôi bèn hỏi một cô trông có vẻ tốt bụng. “Where is fruit shop?”

Cô ấy không trả lời câu hỏi của tôi, ngược lại còn tuôn ra một tràng tiếng Trung. Chẳng lẽ hoa quả không phải là “fruit” sao? Rõ ràng hoa quả đóng hộp là “fruit cocktail” mà...

À, gọi điện, tôi phải gọi cho chị Mi Joo. Chị ấy được phép mang theo để giữ liên lạc với trung tâm bên Hàn mà. Tôi lật đật chạy đi tìm bộ điện thoại công cộng. Ôi ôi, nhưng tôi có nhớ số điện thoại của chị ấy đâu. Cũng tại tôi, chị ấy từng đọc số nhưng tôi nghe câu được câu chẳng, vả lại tôi vốn kém ở lĩnh vực ghi nhớ số mà.

Hình như ánh mắt của mọi người đang đổ dồn vào tôi. Nếu biết tôi là người nước ngoài đang bị lạc đường, không biết họ sẽ làm gì nhỉ. Dí dao vào cổ tôi đòi tiền, hay xông tới bắt tôi và nếu tôi không nghe hiểu được câu nào thì... Tiếp sau đó báo sẽ giật tít “Phát hiện một du khách ba lô đã chết bất đắc kỳ tử ở nước ngoài”.

Nào nào... đừng cuống nữa Lee Eun Sung! Cứ tỏ ra bình thường đi.

Tôi cố kìm nén cảm xúc và mỉm cười thật tự nhiên. Nhưng hình như vẫn có vẻ không ổn cho lắm.

Mặt trời đang lặn, bầu trời tối dần. Càng tối, đường sẽ càng khó tìm hơn, tôi biết phải làm sao đây? Dù đã nhìn xung quanh đến lồi cả con mắt, tôi vẫn không thấy cửa hàng bán hoa quả đâu cả.

Tôi thần thờ bước đi... Kia, hàng bán bánh bọ cạp kia rồi. Tôi tiến sát quầy hàng rồi đứng nguyên đó, không biết làm gì hơn ngoài việc cầu mong chị Mi Joo và Bo Ra sẽ đi qua đây...

Họ không bỏ lại tôi và đi đấy chứ? Không đâu! Không lý nào chị Mi Joo và Bo Ra lại làm thế. À mà cũng không biết, nhớ đâu họ đã làm thế cũng nên. Suốt ngày tôi bực bội, than phiền vì mệt mỏi, đau chân nên có lẽ họ ghét tôi lắm...

Hồi nhỏ, tôi cũng từng bị lạc đường. Khi đó mẹ dắt tôi đi chơi ở khu giải trí. Mẹ mua cho tôi cây kem ăn trong lúc ngồi chờ mẹ đi vệ sinh, trước khi đi còn dặn đi dặn lại tôi phải ngồi chờ ở chiếc ghế dài, mẹ chỉ đi một lát rồi sẽ quay lại ngay.

Tôi đã ăn hết cây kem của mình, cây kem của mẹ bắt đầu tan chảy, tôi cũng ăn luôn nó. Hết hai que mà mẹ vẫn chưa quay trở lại.

Ngồi một mình buồn chán, tôi nghĩ ra trò đếm người qua đường. 1... 2..., 3..., 4..., 5..., 6..., 7... Khi ấy, tôi chỉ biết đếm đến 7. Tôi đã đếm rất nhiều lượt như thế nhưng vẫn không thấy mẹ đâu.

“Hay mẹ bị lạc đường? Thế mình phải đi tìm mẹ mới được. Nhưng mẹ đã dặn mình không được đi đâu, chỉ ngồi đây đợi thôi cơ mà”.

Tôi suy nghĩ, bần khoản một hồi lâu, cuối cùng vẫn đứng dậy. Nhưng đi vài vòng mà chẳng thấy cái nhà vệ sinh nào cả, chỉ thấy quay về chỗ cũ. Không biết phải làm sao, tôi đành đứng im chỗ trò đu quay ngồi trên con ngựa gỗ, rồi nhân viên bảo vệ phát hiện ra tôi.

“Cháu bé, sao lại đứng đây một mình thế? Cháu bị lạc mẹ à?”

Người bảo vệ đưa tôi vào khu nhà lưu giữ những trẻ bị lạc. Ở đó cũng có rất nhiều đứa trẻ khác nữa. Có đứa khóc thút thít, đứa lại ngồi thẩn ra, đứa thì ngủ một cách ngon lành như đang ở nhà của mình.

Người bảo vệ hỏi tên, tuổi và địa chỉ nhà tôi.

“Lee Eun Sung – bé gái 5 tuổi, nhà ở phường Sin Su hiện đang ở Trung tâm bảo hộ trẻ em thất lạc. Hy vọng bố mẹ sớm tìm đến Trung tâm để đón bé về.”

Lần lượt những đứa trẻ khác được bố mẹ đến đón về, cuối cùng chỉ còn lại một mình tôi. Đến tận lúc khu giải trí đã đóng cửa mà mẹ vẫn không xuất hiện.

“Này, cháu có biết số điện thoại của gia đình mình không?”

“Có, đợi cháu một chút ạ.”

Trên chiếc vòng đeo tay mà bà tặng tôi có ghi số điện thoại. Nhưng khi vén tay áo lên, chiếc vòng đó đã biến mất từ lúc nào. À, trước khi đi chơi mẹ tắm cho tôi nên đã tháo chiếc vòng đó ra.

Tôi không thể nhớ được số điện thoại nên đành lắc đầu lia lịa.

Những người bảo vệ hết nhìn tôi rồi lại nhìn đồng hồ.

“Không lẽ bố mẹ đã bỏ rơi nó?”

“Suýt! Nói nhỏ thôi, đứa bé nghe thấy bây giờ.”

“Nhưng nó không khóc một chút nào, phục thật đấy.”

Thực ra, khi kim đồng hồ đi qua số 6 và số 7, tôi đã suýt khóc. Nhưng dù có về nhà ngay bây giờ thì bộ phim hoạt hình mà tôi yêu thích “Thủy thủ mặt trăng” ấy cũng đã hết rồi, nên tôi cũng chẳng buồn đến mức ấy. Và giờ đồng hồ đã chạy qua số 11.

Trong khi đang nghĩ xem “Thủy thủ mặt trăng” hôm nay sẽ chiếu những gì thì bà đến. Giống như những cảnh tôi hay được xem trong phim, bà nước mắt giàn giụa, chạy ào đến ôm chầm lấy tôi.

“Tạ ơn trời đất! Là lỗi của bà, tất cả là lỗi của bà. Cháu gái đáng thương, bà xin lỗi!”

Tôi quá buồn ngủ nên không thể hỏi bà hôm nay “Thủy thủ mặt trăng” chiếu những gì, sao là bà mà không phải mẹ đến đón tôi, và sao bà lại biết tôi ở đây. Bà vẫn luôn miệng cảm tạ trời đất, cảm tạ bố mẹ nơi chín tuổi đã chỉ đường cho bà đến đây. Còn tôi, tôi chìm vào giấc ngủ trong vòng tay bà tự lúc nào không hay.

Tôi nuốt nước bọt, nước mắt rờn rờn. Không được khóc, nhất định không được phép khóc! Tôi vội vã lấy tay quạt khô nó. Người ta sẽ hiểu kỳ lắm khi thấy một con nhóc khóc nhè ở đây. Tôi bặm môi thật chặt.

Đúng lúc đó tôi nghe thấy có ai đó gọi tên tôi. Đúng rồi, gọi tôi đấy. Tôi vội căng mắt ra nhìn, chị Mi Joo và Bo Ra đang chạy về phía tôi kìa.

Bỗng chốc đôi chân tôi mềm nhũn, dường như không còn chút sức lực, tôi không biết mình đã ngồi phịch xuống đất từ lúc nào.

“Em đã đi đâu vậy? Em nghĩ chị là đồ ngốc phải không? Chị thật không sống nổi vì em nữa. Lần sau cấm được làm gì một mình. Mau dậy nhanh, Lee Eun Sung!”

Nhưng tôi làm gì còn sức mà đứng dậy chứ!

“Sao thế? Không đứng lên nổi hả?”

Tôi gật đầu. Chị Mi Joo và Bo Ra dìu tôi dậy. Cuối cùng tôi cũng về đến nhà trọ.

Chị Mi Joo lại đi ra ngoài để mua thuốc.

“Này Bo Ra, mù phù thủy đó có giận lắm không?”

“Giận cái gì mà giận chứ. Chị ấy đã lo lắng nhiều lắm, sợ không tìm thấy chị đấy.”

Bo Ra kể cho tôi nghe họ hốt hoảng chạy khắp nơi ở chợ để tìm tôi mệt mỏi như thế nào, lại còn nhấn mạnh đến vài lần rằng chị Mi Joo đã lo lắng cho tôi nhiều ra sao.

“Sợ phải gánh trách nhiệm thì có...”

“Hả?”

“À, không có gì.”

Tôi đang định ngủ một chút nhưng chị Mi Joo bắt tôi ngồi dậy và đưa thuốc cho tôi. Viên thuốc gì mà đen sì sì, trông chẳng khác nào phân dê, chắc vị của nó cũng khó ngửi chẳng kém.

“Cái này không phải phân dê chứ?”

“Đừng có nói bậy bạ nữa, mau uống đi.”

Sau khi cốc vào đầu tôi một cái rõ đau, chị nói đây chính là thuốc bắc. Cũng phải, dù tôi có gây ra lỗi lầm đến cỡ nào chắc chị ấy cũng chẳng nỡ cho tôi ăn phân dê đâu nhỉ.

Tôi lại nằm xuống. Bỗng chị hỏi. “Eun Sung hút thuốc lá phải không?” Chao ôi, quỷ tha ma bắt!

“Thuốc lá gì cơ ạ? Chị đang đổ oan cho người tốt đấy. Bực mình quá đi!”

“Người em nồng nặc mùi thuốc lá còn gì?”

“Mùi mồ hôi mà. Chị không phân biệt nổi đâu là mùi mồ hôi, đâu là mùi thuốc lá à? Nực cười quá thể!”

Nhưng ánh mắt kia đâu phải biểu lộ sự tin tưởng. Hình như vừa nãy chị đã bí mật ném bao thuốc lá của tôi đi thì phải.

“À, Eun Sung! Em học thuộc lòng số điện thoại một cách chính xác cho chị. Sao lại không nhớ số và gọi cho chị, hả?”

Tôi rút cuốn sổ tay trong ba lô ra rồi ghi số theo lời chị đọc. Bo Ra cũng lăm lăm theo, hình như nó cũng chưa nhớ thì phải.

“Eun Sung, em có biết hôm nay em suýt bị xử phạt không?”

Chị Mi Joo vừa sắp xếp hành lý vừa hỏi tôi. Tôi biết, nếu rời xa người dẫn đường quá hai tiếng sẽ bị xử phạt, nhưng may mắn là trước lúc đó, tôi đã gặp được chị Mi Joo.

“Thực ra khi biết em định bỏ trốn, chị đã rất ngạc nhiên đấy.”

“Bỏ trốn?”

“Chẳng phải sao, ngày nào em cũng than mệt mỏi, chán ghét việc đi bộ còn gì.”

“Có ai từng bỏ trốn chưa chị?”

Tôi bật dậy khỏi giường hỏi.

“Có đấy. Chúng ta là đội thứ 5 rồi. Trong 5 đội, duy nhất một đội đã đi hết quãng đường, 3 đội còn lại đã bỏ cuộc. Một đội bỏ cuộc giữa chừng, còn 2 đội kia vì có người bỏ trốn nên cũng coi như hủy.”

Chị Mi Joo vừa nói vừa bày tỏ nét mặt không muốn nghĩ đến chuyện đó một tẹo nào.

“Những đứa đó bỏ trốn kiểu gì nhỉ? Sau đó có bị bắt ngay không ạ?”

Bo Ra không biết đã dậy từ khi nào, đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là bị bắt lại ngay chứ. Và không được đi tiếp quãng đường còn lại nữa. Đúng là những đứa gan to. Đây là đâu mà định bỏ trốn chứ, đúng không?”

Ánh mắt chị Mi Joo như đang cảnh cáo. ‘Các cô mà định bỏ trốn như thế là chết luôn đấy!’

“Thế nhớ không tìm thấy thì sao?”

“Phải tìm bằng được chứ!”

“Nhưng nếu làm mọi cách rồi mà không tìm ra được thì sao ạ? Nơi đây rộng lớn như thế cơ mà? Cứ bỏ mặc và quay về Hàn Quốc à?”

Bo Ra đưa ra một đồng câu hỏi.

“Ya, em đừng có mà như thế nhé. Nếu có chuyện đó xảy ra là chị xong luôn đấy.”

Chị Mi Joo đột nhiên hét âm lên.

“Chỉ là... em tò mò nên hỏi thôi mà.”

“Hừm, lẽ nào em định bỏ trốn hả Bo Ra? Nếu là Eun Sung thì cũng không biết chừng...”

“Chị!”

Chị lại xiên xỏ sang tôi đấy, thật quá đáng! Chị sợ tôi bỏ trốn, gây khó khăn cho chị. Nhưng chị có biết đâu nếu chuyện đó thật sự xảy ra, tôi còn khổ hơn gấp vạn lần ấy chứ. Mới gần hai tiếng thôi mà tôi đã bị cô lập hoàn toàn, dường như còn ngửi thấy cả mùi của cái chết. Họa chăng có điên mới bỏ trốn để ở lại một nơi quái quỷ như thế này.

“À, em đi vệ sinh một lát nhé?”

Bo Ra vội vàng mở cửa và chạy ra ngoài. Nó rất kén ăn nên thường khổ sở vì táo bón, chẳng lẽ cuối cùng thì cũng đã có “tin vui” rồi sao?

“Này Eun Sung, ban nãy em khóc đấy hả?”

Chị Mi Joo lại bắt đầu kiểm chuyện sinh sự.

“Em á? Bao giờ cơ?”

“Em sợ bọn chị không tìm thấy em nên khóc hả?”

“Thật là nực cười quá đi mất! Khóc cái quái gì, ai khóc cơ?”

Tôi cương quyết phủ nhận. Nếu tôi thừa nhận, chắc ngày nào chị Mi Joo cũng lôi chuyện đó ra mà trêu tôi mất.

“Ngày thường thì suốt ngày nằm lăn xuống vệ đường than mệt, không đi tiếp được nữa. Ngày nghỉ thì lạc đường và lang thang mãi ở ngoài. Lần đầu tiên chị gặp một người có một đồng vấn đề như em đấy. Khi trở về Hàn Quốc, em bớt gây chuyện và sống hảnh hoi một tý đi cho chị nhờ. Rõ chưa hả?”

Chị lại bắt đầu. Bực mình quá đi mất.

“Khi về Hàn Quốc, chị cũng lấy chồng đi cho em nhờ. Già thêm tý nữa là chẳng có ma nào rước đi đâu. Giờ cũng già lắm rồi đấy.”

Nói xong, tôi liền trùm chăn kín đầu để khỏi bị chị đánh. Hóa ra không có chuyện gì xảy ra.

Tôi len lén mở chăn, thì ra chị đang ngồi thoa mỹ phẩm. Chị đã bôi một lượt kem rồi nhưng vẫn tiếp tục tìm cái gì đó trong túi.

Chắc là tìm lọ kem kia ấy mà. Tôi giả vờ không biết, tiếp tục trùm kín chăn lên đầu.

Chị có tìm đến trăm ngày cũng chẳng thấy đâu.

Chương 4. Con người giống nhau mà cũng rất khác nhau

Để ra khỏi Urumqi và đến Turpan sẽ mất khoảng hơn hai tuần. Hôm nay đã là ngày thứ 25 rồi đấy, vậy là chúng tôi đã đi được hơn 400 km.

Turpan là nơi có nhiệt độ ban ngày nóng thứ hai trên thế giới. Nhiệt độ quá cao, chúng tôi có thể trông thấy hơi nóng bốc lên nghi ngút trên mặt đất. Chẳng may có quả trứng nào đó bị vỡ nhĩ, chắc chắn nó sẽ kêu xèo xèo và lập tức biến thành món trứng rán. Nhưng vẫn đề ở đây làm gì có trứng, mà trước khi trứng chín thì có lẽ chúng tôi đã bị nấu chín từ lâu rồi. Cái áo dài tay mỏng chẳng thể làm gì với cái nóng nực đáng sợ ấy. Người ta nói ở đây, nhiệt độ cao nhất thậm chí lên đến 50 độ kia đấy.

Đã nóng thì cháy, không khí lại khô khủng khiếp. Đâu đâu cũng thấy cỏ cây chết héo, đất thì nứt nẻ như mai rùa, từng rãnh nứt toác trông như những chiếc mồm đang há ra cầu xin ông Trời ban cho chút nước. Thấy bảo lượng mưa chưa đầy 15mm nhưng lượng nước bốc hơi lại lên đến 3000mm.

Chỉ có lạc đà mới có thể sống nổi ở một nơi khủng khiếp như thế này. Người ta nói nhờ có lạc đà mà mỗi khi muốn đi đâu đó, họ chỉ việc chất đồ đạc lên lưng chúng và chủ tớ cùng rong ruổi khắp nơi. Thức ăn của nó là những cây cỏ có lá sắc nhọn và nhỏ như những chiếc gai. Nhưng không hiểu khi ăn món cỏ gai đó chúng có bị đau miệng không nhĩ? Oan ức hơn khi Trời lại ban cho một ngoại hình trông vô cùng xấu xí với cục bướu to đùng trên lưng, giò đến ăn cũng bị mắc phải những chiếc gai đáng ghét đó. Tôi thấy tội nghiệp nó vô cùng.

“Chị Mi Joo thối, hôm nay phải đi bộ thêm bao lâu nữa hả?”

“Eun Sung, chị đã cảnh cáo em không được gọi như thế rồi đúng không?”

Mụ ta lại đánh tôi.

“Ây da, bực mình quá đi! Sao lại đánh em? Em cũng bảo đừng có đánh cơ mà. Mới cả chẳng phải người ta vẫn gọi chị là ‘Mi Joo thối’ còn gì? Đúng là cái đồ... Mi Joo thối.”

“‘Mi Joo Kuri’ chứ không phải ‘Mi Joo thối’ nhé?”

Mấy hôm trước, chị Mi Joo nói người Uyghur thường hay gắn vào sau tên con gái chữ “Kuri”, có nghĩa đẹp như hoa. Và chúng tôi đã gọi nhau là “Eun Sung Kuri”, “Bo Ra Kuri” và “Mi Joo Kuri”. Nhưng cái từ “Kuri” đó quả thật rất buồn cười. “Mi Joo Kuri” nghe rất giống “Mi Joo thối”.

“Nhưng em thích thế đấy. Mi Joo thối, Mi Joo thối, Mi Joo đại thối...”

“Đã bảo không được gọi thế nữa cơ mà!”

Đầu tôi ngay lập tức lại hứng chịu một cái cốc đau điếng. Người đánh tôi mạnh như thế chỉ có thể là chị Mi Joo.

“Yaaaaaa.... Sao cứ đánh em liên tục thế hả? Người khác có khi còn nói bậy hơn nữa đấy.”

Tôi ước... giá mà có thể bắt mụ phù thủy đó quỳ xuống để tôi có thể đánh thoải mái vào đầu mụ ta nhĩ, thế thì tuyệt vời làm sao! Sức nhớ đến lọ kem dưỡng da... Thôi vậy, sáng nay tôi nghe thấy chị ta cầu nài suốt về sự biến mất của lọ kem rồi.

Bụi cát bay mù mịt khiến tôi ho liên tục. Trông cảnh tượng hiện giờ giống y như trong một bộ phim hoạt hình nào đó mà tôi đã từng xem, kiểu như chỉ giây lát nữa thôi, những con quỷ gớm ghiếc sẽ đột ngột xuất hiện trong làn bụi mờ đục đó. Càng đi cát bụi ngày càng nhiều.

Nhưng thật ra đi trên con đường đất này cũng không hẳn là một điều quá tệ. Trước đây chỉ đi trên đường nhựa nên chưa biết, chứ chúng khác nhau vô cùng. Mặt đường không cứng chắc,

phát ra những tiếng kêu khô khan như đường nhựa và đường như đôi bàn chân tôi cảm nhận được cả những xúc cảm của đất vậy.

Giờ thì tôi đã quen với việc đi bộ. Mấy ngày đầu, cảm thấy khổ cực quá nên đã vài lần định bỏ cuộc. Cứ nghĩ mỗi ngày phải cuộc bộ 7-8 tiếng trên con đường dài hun hút dưới cái nắng cháy da cháy thịt đó, người ngợm thì đau khắp chỗ... Nhiều lần tôi đã nghĩ nếu cứ vất vả như thế thì bỏ cuộc và quay về còn hơn.

Tôi cũng từng hỏi Bo Ra về việc bỏ trốn cái nơi quái quỷ này. Nó trả lời tung tung – đi tiếp. Tôi lấy làm lạ vô cùng, bởi trông nó mệt mỏi hơn tôi nhiều. Tuổi nó nhỏ hơn đã đành, cơ thể cũng yếu đuối hơn tôi, giờ nếu tôi bỏ cuộc, chắc lòng tự trọng của tôi sẽ bị tổn thương ghê gớm lắm.

Giả sử tôi cố gắng nữa thì được cái gì nhỉ? Việc học ư? Cái đó đã bị cắt đứt từ lâu rồi. Piano? Tôi cũng chẳng thể chơi nổi cái đó. Vậy rốt cuộc là cái gì? Chỉ cần mang cái mác học sinh giỏi thôi là mọi người sẽ nghĩ giỏi tất cả những thứ khác. Còn cái đĩa học dốt như tôi muôn đời chẳng thể làm được cái gì ra hồn.

“Bo Ra à, em giỏi vẽ tranh, thích thật đấy!”

“Không ạ, có giỏi gì đâu.”

Đúng mà, tối qua lúc nó đi tắm, tôi và chị Mi Joo đã lên xem trộm tập tranh vẽ của nó. Bình thường nó hay xấu hổ nên chẳng bao giờ cho chúng tôi xem cả. Bọn tôi đã vô cùng ngạc nhiên, đó không phải là những bức tranh thông thường mà nó vô cùng hoàn hảo. Vì sợ Bo Ra vào nên chúng tôi đã không xem chi tiết, nhưng quả thật những bức tranh đó rất đẹp và độc đáo. Nó vẽ những đứa trẻ người Uyghur rất có hồn và sinh động trong bộ trang phục truyền thống có gắn trang sức lấp lánh.

“Em làm họa sĩ có vẻ được đấy. Tranh em vẽ rất đẹp.”

Tự nhiên tôi có chút ghen tỵ.

“Em vốn dĩ không thích vẽ tranh đâu. Chẳng qua vì buồn chán chẳng có việc gì làm nên mới táy máy cây bút thôi.”

Bo Ra không nhìn tôi, giọng nó có vẻ giận dỗi.

“Bo Ra, em học giỏi không? Nếu học giỏi thì có thể làm nhiều thứ lắm.”

“Không, em học dốt lắm.”

“Chị tưởng em học phải giỏi lắm chứ nhỉ? Mà em vẽ đẹp như thế thì đi theo hướng đó là ổn rồi.”

“Em chỉ biết vẽ thôi. Mà những cái đó thì có tác dụng gì chứ. Em thấy em là người vô cùng thảm hại.” Bo Ra trề môi nói.

“Thảm hại? Không đâu! Bo Ra à, em có biết họa sĩ Cheon Gye Yeong không, tác giả bộ truyện tranh ‘Audition’ ấy!” Chị Mi Joo đột nhiên xen vào.

“Chị Mi Joo thôi cũng biết họa sĩ Cheon Gye Yeong kia đấy? Em cứ tưởng một bà cô già ở thế hệ chị thì không biết cơ.”

Tôi xiên xỏ.

“Eun Sung, em gọi chị là bà cô á? Chị vẫn là thiếu nữ chưa chồng đấy.”

“Cứ kết hôn mới gọi là già chắc? Phụ nữ cứ có tuổi thì gọi là bà cô thôi.”

Tôi thản nhiên nói sự thật, và đương nhiên lại nhận một cú đánh vào đầu. Nói thật mà cũng nguy hiểm thế sao?

“Em không biết. Cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó.”

Bo Ra thờ ơ trả lời.

“Lúc đầu bà ấy theo học cái khác, nhưng vì thích tranh ảnh nên đã dần theo đam mê, sau này trở thành họa sĩ ngày càng nổi tiếng, kiếm được rất nhiều tiền đấy.”

“Thật quá ấu trĩ! Em nói mình không quan tâm đến cái đó cơ mà?!”

Bo Ra bóp chát. Nó nói nhanh như đang có chuyện gấp cần giải quyết ngay vậy.

Chị Mi Joo quá ngạc nhiên, phút chốc không thốt ra được lời nào.

“Này, em có đúng là Bo Ra không đấy?”

“Ha ha, giờ đây đến Bo Ra cũng không chịu đựng nổi điệp khúc căn nhằn của chị nữa rồi.”

Tôi và Bo Ra le lưỡi trên chị Mi Joo.

Mặt trời còn phải khá lâu nữa mới lặn nhưng hôm nay chị Mi Joo nói chúng tôi chỉ đi đến đây thôi.

“Sao vậy chị? Cũng có ngày được nghỉ sớm cơ à?”

“Đi tiếp cũng chẳng có chỗ nghỉ đâu. Thay vào đó, ngày mai chúng ta sẽ đi nhiều hơn.”

“Biết ngay mà! Phù thủy có bao giờ tốt đâu.”

Tôi ghé sát vào tai Bo Ra thì thầm. Nó cũng gật đầu biểu lộ sự đồng tình.

“Hai đứa làm gì đấy hả?”

“Không có gì ạ. Bà cô Mi Joo cứ làm như không biết là được.”

“Eun Sung, em...!”

Hành lý ngổn ngang, nhưng 1 tiếng nữa chúng tôi đã phải đi tiếp. Chị Mi Joo nói chúng tôi sẽ ăn bữa tối trong khoảng thời gian đó.

“Cứ vớt ba lô ở đây rồi đi được không ạ?”

Tôi muốn thoát khỏi cái ba lô nặng trĩu này một chút.

“Em hỏi như thế có nghĩa là muốn vớt ba lô ở bất kỳ chỗ nào trong cái hành lang này đúng không? Em không sợ nó biến mất à.”

Haiz... lại đeo lên vậy.

Chúng tôi tìm thấy một quán ăn Trung Quốc. Bữa trưa đã ăn thịt cừu nên tối muốn ăn món khác, không phải đồ ăn Uyghur là được.

Vừa bước vào quán chúng tôi đã gọi 3 bát Jajangmyeon cùng với bánh bao. Trung Quốc cũng có Jajangmyeon. Ở nước tôi, các loại rau và thịt được xào trong Chunjang rồi đổ nước sốt đặc quánh vào những sợi mì. Còn ở Trung Quốc, người ta cho hỗn hợp rau và thịt đã xào lên trên sợi mì, rót Chunjang vào đó, trộn đều lên rồi ăn. Thế nên, hương vị Jajangmyeon ở nước tôi và ở đây rất khác nhau.

Nhớ những lần ăn Jajangmyeon ở Hàn Quốc, mẹ thường xuyên bị bà mắng vì tội đã không làm lại còn cướp Jajangmyeon của tôi để ăn. Thỉnh thoảng mẹ chỉ đun mì lên và cứ thế ăn. Mỗi lần như thế bà lại căn nhằn mẹ không chịu nghe lời bà. Mẹ luôn trả lời “Con biết rồi ạ!” nhưng lời của bà cũng chỉ là gió thoảng qua tai mà thôi.

“Eun Sung, em không ăn dưa chuột à?”

Chị Mi Joo và Bo Ra chấm dưa chuột vào Chunjang, nhai sồn sột. Ở nơi đây, cứ thấy Chunjang thì y như rằng có dưa chuột.

“Đúng đấy, em chưa thấy chị Eun Sung ăn dưa chuột bao giờ.” Bo Ra cũng rất ngạc nhiên nói.

“Chỉ là không thích thôi mà.”

“Sao? Hay là em bị dị ứng với nó?”

“Không! Chỉ là từ nhỏ em chưa bao giờ ăn thôi.”

“Vậy thì ăn thử một lần xem sao. Lượng nước trong dưa chuột khá nhiều, rất tốt cho việc bổ sung khoáng chất đấy.”

“Em no lắm rồi.”

“Ôi, ăn cái này mà cũng sợ béo á?”

Dù khoa học có chứng minh rằng không tăng cân, nhưng ăn cái gì quá nhiều thì tăng cân là chuyện đương nhiên chứ. Bà cũng đã từng nói như thế và bắt tôi phải ăn thật nhiều hoa quả nhưng vì ăn quá nhiều nên tôi đã béo như thế này đây.

“Thế chị Mi Joo thối hãy ăn nhiều vào để mà giảm cân ạ!”

Quả nhiên chị lại trừng trừng nhìn tôi và tay dứ dứ nắm đấm.

“Thôi em biết rồi. Từ giờ không gọi thế nữa.”

“Gì vậy? Em trở nên lễ phép từ bao giờ thế?”

Hơ, lễ phép á? Chẳng qua giờ chẳng còn thấy thú vị nữa nên dừng lại thôi.

Tôi và chị Mi Joo đã ăn hết bát Jajangmyeon còn Bo Ra thì bỏ lại quá nửa. Nó chỉ nhai mỗi cái quả vô cùng nhạt nhẽo là dưa chuột đó.

“Bo Ra à, em ăn mỳ cốc cốc nhé?”

Chị Mi Joo hỏi Bo Ra khi vừa bước ra khỏi quán. Bo Ra vốn rất thích ăn mỳ cốc Hàn Quốc mà.

Chúng tôi bước vào một cửa hàng tạp hóa. Vì không phải quầy hàng lớn nên chúng tôi sợ không có bán, may thay vẫn có.

Trong lúc chị đặt cốc mỳ lên quầy thu ngân chờ tính tiền, tôi đi xem những đồ khác có trong tiệm. Tất cả được viết bằng chữ Hán nên tôi không đọc được, nhưng nhìn hình dáng cũng có thể mập mờ đoán ra được đó là thứ gì.

Tiến đến nơi có bày bán nho khô. Nho ở Turpan nổi tiếng ngon và đa chủng loại nên có lẽ nho khô cũng ngon lắm. Từ những hạt nho khô to như ngón trỏ đến những hạt bé xíu như hạt đỗ đều có cả, không thiếu một loại nào.

“Này hai đứa, có thấy cái túi xách nhỏ của chị đâu không?”

Chị Mi Joo hốt hoảng gọi chúng tôi. “Nó biến mất rồi!”

Chúng tôi học tốc chạy về phía chị. Còn mỗi ba lô, túi xách nhỏ biến đâu không thấy. Trong túi xách nhỏ của tôi và Bo Ra chỉ có những thứ lặt vặt như khăn tay, nước, đồ ăn vặt... nhưng trong chiếc túi của chị thì có hộ chiếu và kinh phí của cả ba chúng tôi cho chuyến đi này.

“Giờ chúng ta phải làm sao đây? Ôi, em không biết đâu.”

Ngay lập tức tôi than thở. Nếu không có tiền, sau này chúng tôi ăn bằng gì? Ngủ ở đâu? Và nếu không có hộ chiếu, chẳng phải chúng tôi không thể trở về Hàn Quốc được hay sao?

“Chị nhớ kỹ lại xem. Hay lúc chị trả tiền ở quán ăn rồi để quên nó ở đấy?”

Bo Ra hỏi với giọng vô cùng bình tĩnh.

“Hay là thế nhỉ...?”

Chị Mi Joo mở ba lô, lục tung hết đồ đạc trong đó ra, nhưng vẫn không thấy cái túi xách ở trong đó. Chị có vẻ bàng hoàng và không biết phải làm thế nào.

“Vừa này khi tính tiền ở nhà hàng, rõ ràng chị đã đeo nó trên vai mà.”

“Nếu thế chúng ta thử hỏi bà chủ hiệu tạp hóa xem lúc chúng ta bước vào có đeo cặp trên vai không đi.”

Nhưng bà ta chỉ lắc đầu trước câu hỏi của chị Mi Joo.

“Chỉ còn cách quay lại nhà hàng xem sao. Có thể lúc trả tiền xong, chị để quên ở quán và cứ thế đi. Nhưng nhờ chị đánh rơi nó trên đường đến cửa hàng tạp hóa thì sao?”

Chúng tôi quay lại quán ăn. Dọc đường đi cũng căng mắt ra tìm mà không hề thấy bóng dáng nó đâu cả.

Đến quán ăn, chúng tôi hỏi nhưng ông ta trả lời thẳng thừng rằng không nhìn thấy. Dù chúng tôi nhắc lại nhiều lần, đó là vật vô cùng quan trọng nên xin ông ta hãy thử tìm kỹ. Nhưng ông ta vẫn một mực lắc đầu.

“Không lẽ chúng ta bị móc túi?”

“Không đâu! Trên đường đến hàng tạp hóa, chúng ta có va vào ai đâu.”

Chị Mi Joo nín thở nhìn ông chủ quán và bắt đầu miêu tả lại về hình dáng của chiếc túi. Đột nhiên Bo Ra véo tay tôi rồi ghé sát thì thầm.

“Chị... có gì đó kỳ lạ và khả nghi ở đây. Chị có nhìn thấy cái móc treo quần áo trong phòng bếp kia không? Hình như có cái túi giống hệt cái của chị Mi Joo.”

“Gì cơ?”

Tôi liền nhìn vào phía phòng bếp. Ô kìa, cái túi màu da cam đang treo trên mắc kia giống y cái của chị Mi Joo. Trên đó còn cả huy hiệu trung tâm nữa kìa.

“Em sẽ vào đó và bí mật lấy nó ra.”

“Hình như trong có người đấy, liệu không sao chứ?”

“Yên tâm, sẽ không bị phát hiện đâu.”

Bo Ra giả vờ tiếp tục nói chuyện với tôi, nhưng thật ra đang nói với chị Mi Joo.

“Chị ơi, túi của chị ở trong phòng bếp kia kìa. Em sẽ lên vào lấy ra, chị cứ tiếp tục nói chuyện với lão ấy nhé!”

Chị Mi Joo vẫn đang mải mê miêu tả nên không nghe được lời của Bo Ra.

“Chị Mi Joo thôi! Nghe em nói đi!”

Chị quay ra hằm hằm nhìn tôi. Nhưng lần này người gọi chị không phải là tôi mà là Bo Ra.

“Chị à, đừng nhìn chúng em nữa, tiếp tục nói chuyện với lão ta đi. Cái túi của chị đang ở trong bếp nên em sẽ lên vào đó lấy ra.”

Chị có vẻ hiểu ý nên lấy trong ba lô ra một tờ giấy rồi bắt đầu vẽ để miêu tả về chiếc túi.

Trong lúc đó, Bo Ra lên vào bếp. Để ông chủ quán không thể nhìn vào lối cửa bếp, tôi đã tiến sát lại phía bên phải ông ta và che khuất tầm nhìn.

Nhưng chị vẽ và miêu tả xong mà Bo Ra vẫn chưa quay trở lại. Lão chủ quán cũng bắt đầu quay đầu nhìn về phía bếp.

“Tua sảo?”

Lúc đó, tôi cũng không ngờ từ đó lại phọt ra bởi chính miệng của tôi. Ông ta nhìn tôi bằng ánh mắt lạ kỳ và khó hiểu. Tự nhiên lại hỏi “Tua sảo?”... Nhưng ngoài từ đấy ra, chẳng có từ tiếng Trung nào khác xuất hiện trong đầu tôi cả.

Chị Mi Joo thôi ơi, cứu em với!

Chị Mi Joo lại vừa nói vừa vẽ cái túi. Đúng lúc đó, Bo Ra xuất hiện, nó nháy mắt ra hiệu với tôi.

“Chị ơi, xong việc rồi. Mau chuồn thôi.”

Bo Ra vẫn tiếp tục giả vờ nói chuyện với tôi nhưng thực ra đang nói với chị Mi Joo.

Sau khi chị Mi Joo nói vài câu gì đó với lão chủ quán, ba chúng tôi nhanh chóng bước ra khỏi nơi đó. Rồi bắt đầu chạy bạt mạng. Suy nghĩ duy nhất lúc bấy giờ là không thể để bị tóm lúc này được. Chúng tôi cứ thế chạy, hai chân guồng nhanh đến không ngờ, tôi cũng không hiểu sao lúc đó lại cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng đến thế.

Chúng tôi dừng lại trước cửa nhà trọ, thở hồng hộc, nhìn khuôn mặt ướn đẫm mồ hôi của nhau mà phì cười.

May quá! Tiền và hộ chiếu vẫn nguyên vẹn. Nếu Bo Ra không nhìn thấy cái túi đang treo trong bếp thì sao nhỉ? Chỉ nghĩ thôi tôi đã thấy rùng mình.

“Tắm xong chúng ta đến cửa hàng tạp hóa nhé. Phải mua mỳ cốc chứ, ban nãy chưa kịp mua mà.” Chị Mi Joo bật dậy khỏi giường và nói.

“Suy cho cùng, lão chủ quán đó quá đáng thật? Biết chúng ta là người ngoại quốc đến du lịch mà có thể làm thế được à? Còn lương tâm nữa không biết!”

Tìm lại được cái túi rồi nhưng tôi vẫn chưa hết cơn giận dữ. Lại không thể khai báo với cảnh sát nên nỗi uất ức càng tăng lên.

“Đúng đấy, lão ấy thật xấu tính. Đã không trả túi thì thôi, lại còn nói không nhìn thấy nó nữa chứ.” Bo Ra cũng tỏ vẻ đồng tình.

“Hai đứa thôi nói vớ vẩn ngay đi.”

Đột nhiên chị Mi Joo nổi giận. Tuy không biết lý do nhưng chúng tôi cũng ngậm miệng ngay sau đó.

“Ơ, cái khỉ gì thế này!”

Lần này thì đến lượt những chiếc ba lô, chúng cũng biến mất. “Quý tha ma bắt.” Chẳng lẽ chúng tôi bị ma quỷ bắt mất và lấy đi những chiếc ba lô hay sao?

Nghĩ kỹ lại, hình như chúng tôi không đeo ba lô trên vai lúc về đến nhà trọ. Bảo sao lúc chạy, tôi thấy người mình nhẹ nhõm lạ kỳ đến thế.

Hay lúc tìm cái túi, chúng tôi đã bỏ quên nó ở quán ăn? Hay ngay từ đầu chúng tôi đã bỏ quên tất cả ở đó?

“À, ở cửa hàng tạp hóa. Đúng rồi, cửa hàng tạp hóa.”

Bo Ra hét lớn. Tôi cũng nhớ tui tôi đã để ba lô ở cửa hàng tạp hóa rồi mới đi đến quán ăn tìm lại chiếc túi. Nhưng dù có nhớ ra thì vấn đề hiện giờ cũng không hề nhỏ.

“Eun Sung, em còn làm gì ở đó thế? Mau đi lấy lại ba lô thôi.” Thấy tôi ngồi ì trên giường, có vẻ không muốn đứng lên, chị Mi Joo lên tiếng thúc giục.

“Vô ích thôi. Đi làm gì nữa cho mệt.”

“Tại sao?”

“Bà chủ quán đó lại phủ nhận cho mà coi. Bà ta sẽ lại bảo không nhìn thấy cái ba lô nào cả. Bọn họ giống nhau cả mà!”

“Này, đừng ngồi đó mà nói vớ vẩn nữa. Mau đứng dậy nhanh!”

Chị Mi Joo hét lên. Đã gặp phải một người xấu tính như thế rồi mà chị vẫn chưa tỉnh ngộ.

Chúng tôi vẫn vội vàng chạy đến cửa hàng bách hóa. Có sai đâu, nó đã đóng chặt cửa từ lúc nào rồi. Chúng tôi gõ cửa đến rồi cả tay mà chẳng thấy động tĩnh. Chắc hẳn bà chủ quán đã cố tình đóng cửa và biến mất, sai vào đâu được chứ. Liệu mai cửa hàng có mở không nhỉ? À mà kể cả có mở thì cũng giống như lần kia mà thôi.

“Em không biết đâu. Giờ phải làm thế nào đây? Sao đen đui thế không biết. Đen thế không biết!”

Tôi đá thật mạnh vào cánh cửa. Nhưng cơn bức tức trong tôi vẫn đang sôi lên. Trong ba lô của tôi có quần áo, kem chống nắng, có bức thư viết về chuyến đi tôi định gửi cho hai đứa bạn là Mi Seon và Sin Jeong, có di vật bà để lại, đó là chiếc vòng cổ có hình cây thập tự giá. Ôi, mất hết thật sao?

Chúng tôi ngồi tần ngần trước cửa quán phải đến 30 phút. Nhưng vẫn chẳng có ai đến cả. Cuối cùng chị Mi Joo đành quyết định quay trở về nhà trọ.

“Mai chúng ta sẽ mua ba lô và áo mới vậy. Những vật dụng thiết yếu như thế ở đây dễ tìm mua mà.”

“Còn những bức thư và chiếc vòng cổ hình cây thánh giá của em thì sao. Ôi, cái quái gì thế này? Bực mình chết đi được!”

“Eun Sung! Không phải mỗi mình em bị mất ba lô nhé!”

“Cái đó thì liên quan gì đến em?”

“Này, sao em ích kỷ thế nhỉ? Chỉ nghĩ đến mỗi mình thôi sao? Em có biết chẳng qua bọn chị không muốn liệt kê những thứ quan trọng ra thôi?”

“Thật là quá xui xẻo! Tất cả những việc thế này là tại ai chứ? Tại chị mà chuyện quái quỷ như thế này mới xảy ra đây. Nếu chị không để quên túi xách ở quán ăn thì đã chẳng có chuyện rắc rối như bây giờ. Thế nên chị đi mà chịu trách nhiệm đi.”

“Được, được thôi. Chị sẽ chịu trách nhiệm. Mình chị chịu trách nhiệm là được chứ gì.”

Nói xong, chị liền đi về nhà trọ. Đúng là mụ phù thủy xui xẻo đủ đường! Giá mà có thể ném mụ ta vào nồi...

Chúng tôi đang định đi ngủ thì có tiếng gõ cửa. Cái chú ở quầy thu ngân đang đứng trước cửa phòng.

“Chúng tôi đã ra ngoài tìm các vị để trả lại đồ nên khóa cửa, may quá tìm thấy rồi!”

Chị Mi Joo vội vàng sửa sang quần áo rồi đi theo chú ấy.

10 phút sau, lại có tiếng gõ cửa. Chúng tôi không biết phải hỏi câu “ai đó?” bằng tiếng Trung như thế nào nên cứ ngồi nhìn nhau. Chị Mi Joo vội lên tiếng. “Chị đây, mở cửa cho chị nào.”

Chị vừa xách vừa đeo 3 chiếc ba lô của chúng tôi.

“Oa, sao chị lại tìm thấy chúng vậy?”

Tôi và Bo Ra nhận lấy những chiếc ba lô từ tay chị Mi Joo.

“Cảnh sát đã tìm giúp chúng ta hả chị? Nhưng không được báo cảnh sát mà.”

Bo Ra ôm ba lô và hỏi.

“Không phải đâu, cô chủ cửa hàng tạp hóa đã mang đến cho chúng ta đây.”

“Cô chủ cửa hàng tạp hóa á?”

“Chị đã bảo em đừng vội nghi ngờ người khác còn gì.”

Chị liếc nhìn Bo Ra và tôi.

“Nhưng sao cô ấy lại biết được nhà trọ của chúng ta nhỉ? Chị đã nói đúng không?”

“Không. Cô ấy nói đã đợi chúng ta đến lúc cửa hàng đóng cửa. Nhưng mãi không thấy ai đến nên đã nghĩ chúng ta không tìm được đường.”

“Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đấy cô cùng chồng xách những chiếc ba lô này đi đến những khu nhà trọ để tìm du khách người Hàn Quốc.”

“Có cả việc như thế hả chị?”

“Ừ. Họ cứ đi tìm suốt 2 tiếng đồng hồ như thế, cuối cùng cũng đến được nhà trọ của chúng ta.”

Tôi mở từng cái ba lô ra xem, tất cả đồ vật còn nguyên như cũ. Ôi, ân hận quá! Xấu hổ nữa, ngay lúc này thôi tôi đã chửi rửa sau lưng cô ấy rất thậm tệ.

Hôm trước trên tivi, một người khách nước ngoài đến du lịch đất nước tôi đã chửi rửa người Hàn Quốc chỉ vì anh ta bị móc túi. Khi đó tôi ầm ức lắm, sao chỉ vì một thằng móc túi nhãi nhép mà quy chụp tất cả những người Hàn chúng tôi như thế chứ? Đúng là không có não. Ấy vậy mà giờ đây, tôi thấy mình chẳng khác nào người du khách đó chút nào.

Đúng là ở đâu cũng có người tốt, kẻ xấu. Dù bất cứ nơi đâu trên thế gian này, thì con người đều giống nhau mà cũng thật khác nhau.

Tôi tắt điện và nằm lên giường. Nhưng sao khó ngủ thế nhỉ! Hôm nay là một ngày thật dài, tôi đã phải trải qua rất nhiều chuyện. Chiếc túi xách rồi đến những chiếc ba lô bị mất, nhưng may thay đã tìm lại được nhờ có sự tinh nhanh của Bo Ra và lòng tốt của bà chủ cửa hàng tạp hóa. Quả là kỳ tích!

Phải đến gần sáng tôi mới ngủ được nên lúc tỉnh dậy, khuôn mặt tôi sưng húp. Chị Mi Joo mà nhìn thấy chắc phải hét lên vì hoảng hốt mất.

Chúng tôi ghé vào cửa hàng mua nước, nhân tiện cảm ơn cô chủ quán. Giờ đây tôi thấy cô ấy sao thật hiền lành và thân thiện đến thế. Tôi cảm nhận ở cô ấy có sự ấm áp y như bà của tôi vậy.

Chị Mi Joo đã dịch lời cảm ơn của tôi và Bo Ra sang tiếng Trung Quốc. Và cô ấy đã chúc chúng tôi có một chuyến du lịch vui vẻ. Chuyến du lịch vui vẻ ư? Có vẻ cô ấy không biết chúng tôi đang phải lết bộ trên con đường giống hệt kẻ sát nhân giấu mặt này. Chúng tôi liên tục nói “Xia xia” để cảm ơn và sau đó đi ra khỏi quầy hàng.

“Eun Sung à, em đã đi nhà thờ bao giờ chưa?”

“Chưa ạ.”

“Thế sao lại đeo thánh giá?”

“À, cái này là của bà em.”

Chị Mi Joo vừa nhìn cái vòng thánh giá trên cổ tôi vừa hỏi. Đó là di vật của bà để lại cho tôi nhưng vì nó quá to nên tôi chỉ cho vào ba lô và luôn mang theo bên mình. Chưa từng đến nhà thờ mà lại đeo thánh giá kể ra cũng có chút kỳ lạ. Nhưng không biết chừng hôm nay cái ba lô lại mất tiếp, thôi đeo vào cổ cho chắc.

“Hình như bà em hay đến nhà thờ thì phải?”

“Vâng.”

Tôi chưa thấy ai chăm đến nhà thờ như bà. Thậm chí tôi còn nghĩ tất cả những thứ trong cuộc sống của bà đều liên quan đến nhà thờ. Chưa một lần nào bà kể cho tôi nghe về bố. Họạ hoàn câu chuyện nào có bố thì bà cứ thế cho qua. Thà rằng bà cứ nói bố tôi đang ở nước ngoài hoặc đã mất trước khi tôi sinh ra còn hơn là cứ giấu giếm như thế. Bà nói “con cứ nghĩ không

có là được” là ý gì nhỉ? Nhưng khi tôi tiếp tục gạn hỏi thì bà trả lời rằng. “Con đã có người bố là Thượng Đế, còn đòi hỏi thêm gì nữa?”

“Ôi, vậy chúa Jesu là anh em của con sao?”

“Đúng rồi, trong vòng tay của Đức Chúa Trời thì tất cả chúng ta đều là anh chị em một nhà.”

Và như vậy có nghĩa sẽ không còn bất cứ một câu hỏi nào khác nữa. Cũng may bà không khẳng khái cho rằng mẹ là Đức Mẹ Maria.

Dù đôi khi bà hay nói những câu vô lý và cần nhần chuyện tôi không đến nhà thờ nhưng tôi vẫn rất yêu quý bà. So với mẹ, tôi cảm thấy thoải mái hơn khi bên bà và cảm thấy thân thiết với bà hơn, và bà cũng thế. Mẹ hay xung đột với tôi, cũng hay cãi cọ với bà nữa. Động một tý là mẹ lại gây chuyện với tôi. Lại còn luôn lấy tôi ra làm cái cớ nữa.

Gần như tôi chưa hề nhận được sự quan tâm từ mẹ. Mỗi khi bà định bênh vực tôi, kiểu gì mẹ cũng lại hét lên. “Eun Sung là con gái con, mẹ đừng xen vào chuyện giữa chúng con.” Và kiểu gì bà cũng lại ôm tôi vào lòng và quay sang nói với mẹ. “Nó vẫn còn bé đã biết gì đâu.” Thỉnh thoảng nếu bác gái đứng về phía mẹ là khí thế của mẹ lại mạnh mẽ vô cùng. Bác đã nói điều gì đó về việc bà đối xử với mẹ. Bác nói tuy là đứa con gái hiếm hoi muộn mắn thật đấy nhưng bà cư xử vậy cũng hơi quá đáng. Theo tôi thấy thì bác gái cũng không phải người bình thường. Anh Su Chang đã hơn 30 tuổi rồi mà bác suốt ngày can thiệp thế này thế kia vào chuyện riêng của anh ấy. Rốt cuộc bà và bác cũng chẳng khác gì nhau. Còn mẹ... không biết dạo này mẹ sống thế nào nhỉ?

Tôi cũng không biết mình đã vứt bỏ mọi suy nghĩ về mẹ từ bao giờ. Chỉ vì đi bộ trên con đường quá nhàm chán và tẻ nhạt này mới khiến tôi dần nhớ ra điều đó. Hình như tôi đang lo lắng cho mẹ... Nếu cứ nóng thế này mãi không biết chừng tôi lại nghĩ về mẹ nhiều mất. Ôi, nhức đầu quá!

“À mà Bo Ra này, hôm qua em làm cách nào mà lấy được chiếc túi thế? Họ không phát hiện ra em à?”

Tôi tiến đến sát Bo Ra hỏi.

“Em đi vào bếp giả vờ tìm nhà vệ sinh. Họ chỉ em đi vào hướng đó.”

Bo Ra tủm tỉm cười trả lời.

“Rồi sao nữa?”

“Rồi em chạy lại và lấy thật nhanh cái túi đó chứ sao nữa.”

“Oa, em giỏi thật đấy! Chị hay run lắm nên chẳng làm được thế đâu. Bo Ra à, em xem lại mình đi nhá.”

“Thực ra... em từng ăn trộm vài lần rồi.”

“Gì cơ?”

Tôi sửng sốt nhìn Bo Ra. Nó nói đã – ăn – trộm – vài – lần rồi sao?

Sau giây lát ngập ngừng, cuối cùng nó cũng thú nhận vì ăn trộm mà mới bị đến đây. Tôi quá bất ngờ trước sự thú tội đột ngột ấy của Bo Ra.

“Chị thì vì đánh nhau.”

Tôi cũng thú tội cùng Bo Ra. Tôi vừa cười vừa kể tội danh của mình mà không thấy mất thể diện trước nó. Còn nó im thin thít.

“Chị cũng từng đánh hội đồng kiểu 1 chọi 17 rồi. Ở trường chị là ‘đại ca’ đấy. Nhưng đương nhiên chị thuộc đội 17 người, hahaha!”

Tôi cố pha trò, nhưng Bo Ra vẫn chẳng có phản ứng.

“Này, em làm sao thế?”

Nó quay đầu lại, nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt sắc lạnh vô cùng đáng sợ.

“Vì chuyện đó mà chị bị đến đây à?”

“Ừ, nhưng sao cơ?”

Tự dừng lại nổi giận, khó hiểu quá! Tôi và Bo Ra, đứa thì vì ăn trộm, đứa thì vì dùng bạo lực mà phải đến đây, liên quan gì đến nhau chứ?

“Em định bắn tia laser vào mắt chị đấy hả? Rốt cuộc là làm sao?”

Bo Ra khoanh tay lại.

“Chị đừng thế nữa!” Đột nhiên con bé vung mạnh tay ra và hét lên. Giọng nó to đến nỗi chị Mi Joo phải hốt hoảng hỏi có chuyện gì.

“Ya, em làm sao vậy? Đừng có đùa nữa đi.”

Tôi vừa nói vừa cười nhưng vẫn cảm thấy có cái gì đó rất lạ. Hình như nó không đùa.

“Em khinh thường nhất là những người kiểu như chị đấy. Chẳng khác gì ác ma, chuyên đánh người khác mà không một lời xin lỗi, thậm chí lại còn tự hào. Trong số những đứa mà em biết cũng có một đứa giống chị đấy.

Bo Ra lại nhìn vào tôi với cặp mắt mèo đáng sợ. Tôi bắt đầu bực mình, cố nghĩ ra từ gì đó bất chấp cả xấu hổ để trả đũa... Nhưng biết nói gì bây giờ?

“Này con bé kia, chó ăn phân thì cũng phải ngửi chứ. Chẳng phải cả hai chúng ta đều mắc lỗi nên mới bị đưa đến đây sao? Chẳng nhẽ đánh người là xấu, còn ăn cắp đồ của người khác thì tốt đẹp lắm đấy?”

Nhưng Bo Ra không thềm đáp lại nửa lời. Tôi đã từng nghĩ mình có thể kết thân với Bo Ra trong chuyến đi này, nhưng giờ hối hận quá, sao con bé lại có những suy nghĩ thiển cận đến thế chứ? Sao không tự sờ gáy mình mà chỉ cho rằng sai lầm của tôi là xấu xa? Nực cười thật!

“Hai đứa sao vậy?”

Chị Mi Joo đuổi kịp chúng tôi và hỏi. Nhưng thật ra đó mới chính là cái tôi đang thắc mắc và muốn hỏi cho ra nhẽ.

Rốt cuộc tại sao nó lại xử sự thế với tôi?

Chương 5. Những cú đấm cũng phải khóc

Từ sáng sớm tôi đã cảm nhận được cái gay gắt của ánh nắng mặt trời, vừa đi mồ hôi vừa chảy ròng ròng. Chiếc xe buýt đi ngang qua đồ xịch bên cạnh chúng tôi. Bác tài xế mở cửa sổ nói vài câu gì đó với chị Mi Joo rồi cho xe lăn bánh ngay sau đó.

“Eun Sung, hôm nay hơi lạ đấy, em không hỏi chị là có chuyện gì à?”

“Chị biết rồi còn hỏi.”

Thật ra ban đầu tôi cũng tò mò lắm, nhưng khổ nỗi nói lắm chỉ tội đau miệng.

“Chẳng phải lúc nào em cũng ra rả hỏi sẽ đi đến đâu còn gì.”

Tôi vẫn im lặng. “Em đã bảo là không thích hỏi rồi cơ mà.”

“Em làm tốt lắm!”

Chị ngó mặt tôi, giả bộ vỗ tay khen ngợi.

Gần 40 ngày đi bộ trên con đường bị đặt nhầm tên này là quá đủ rồi. Một lần, chú cảnh sát đi ngang qua tưởng chúng tôi là bọn ăn trộm nên đã hỏi han rất kỹ. Không chỉ vậy, còn có cả một bà người Trung Quốc thấy chúng tôi đáng thương nên đã bố thí cho một túi bánh mì.

Tôi vẫn bước đi tiếp. Lần này, không hiểu sao lại có một chiếc xe máy dừng lại bên cạnh. Người chủ xe máy dựng xe ven đường và ngồi xuống đất. Phía sau xe có một chiếc hộp vuông, bên trên cắm một ngọn cờ.

“Hai đứa có muốn ăn kem không?”

Chị Mi Joo giơ tay ra hiệu hỏi. Giữa đồng không mông quạnh này, kiếm đâu ra cửa hàng kem được cơ chứ? Tôi không thèm ừ hừ. Nhưng Bo Ra lại hào hứng gật đầu đồng ý. Trời đất, đúng là ngốc hết chỗ nói mà. Chẳng lẽ nó không biết chị Mi Joo đang đùa sao? Tôi định lên tiếng nhưng vì sợ lại trông thấy “đôi mắt mèo” của nó nên thôi. Đạo này, hể tôi mở miệng, nó lại cảnh cáo tôi bằng ánh mắt kiêu đó, chứ đừng nói gì đến sự đáp lại. Nó giữ nguyên thái độ đó đã hơn 10 ngày rồi. Ban đầu tôi cũng bực mình vô cùng, giận tím tái mặt mày, không hiểu tại sao nó lại đối xử với mình như thế. Nhưng Bo Ra vẫn phớt lờ lời nói của tôi và chẳng đáp lại một lời nào.

Chị Mi Joo dẫn Bo Ra đến chỗ chú lái xe máy và nói gì đó. Chú ta mở cái thùng phía sau ra và lấy ra một vật gì đó đưa cho chị.

A, thì ra là kem!

“Eun Sung à, em bảo không ăn đúng không nhỉ? Đây là kem Uyighur đấy. Những người dân ở đây gọi nó là ‘Maroji’”.

Chị nói với giọng hết sức ngọt ngào, sau đó mua thêm một cái đĩa cho tôi.

‘Maroji’ thực chất là đá ướp vị hoa quả trên những que xiên bằng gỗ. Người ta rắc những phẩm màu lên trên nước đá nên có lẽ nó mới có màu sắc và mùi vị như thế. Trước đây, mỗi lần tôi ăn kem, bà lại kể chuyện về những người bán kem luôn khoác những chiếc thùng trên vai, bà bảo đất nước tôi những năm 70, người ta thường đi bán kem như thế.

Thật không thể tưởng tượng được mình lại có thể được thưởng thức một cây kem mát lạnh tại một nơi như thế này. Nhưng một sự thật còn khiến tôi ngạc nhiên hơn. Những cây kem này lại chính là tổ tiên của tất cả những cây kem trên toàn thế giới. Vào thế kỷ 13, Marco Polo đến nơi này du lịch và đã nhìn thấy những người dân nơi đây ăn những xiên đá có vị hoa quả. Ông đã để lại những công thức ấy trong phần “Ghi chép về kiến thức phương Đông”. Về sau, những thương nhân người Ý đã đọc được ghi chép đó, họ bắt tay vào mày mò và làm ra những que kem ngon tuyệt ấy. Tôi từng nghĩ nơi này quá lạc hậu so với phương Tây nên chẳng thể làm ra nổi những thứ này, nhưng thật không ngờ, món kem lại có nguồn gốc từ đây và dần lan tới các

nước phương Tây.

Ngay từ sáng chúng tôi đã tăng tốc, nên trước khi mặt trời lặn đã tới thành cổ. Người ta nói thành cổ Turpan trước đây là thủ đô, với những bức tường thành được xây lên bằng đất và vốn dĩ có quy mô rất to lớn và hoành tráng. Hiện giờ hơn một nửa bức tường đã bị đổ, và có lẽ nửa kia cũng khó có thể trụ lâu với thời gian. Nếu xây bằng đá thì chắc cũng khá ổn, nhưng khu này nhiều đất nên người ta đã lấy đất để xây dựng lên bức thành cổ đó. Cũng may nơi này khô hạn, chứ giá như mưa nhiều thì có lẽ bức tường thành đã không còn tồn tại đến ngày hôm nay.

Tôi đi vòng quanh thành cổ và thử dấm tay vào tường. Tôi tò mò không biết nó chắc đến mức nào.

“Eun Sung, em làm cái quái gì thế? Không được tùy ý động vào đâu nhé. Đây là di sản văn hóa đấy.”

Không hiểu chị ấy đã theo dõi tôi từ bao giờ, lúc này đây hót hải chạy lại và hét toáng lên. Nhưng càng ngăn cản thì tôi lại càng thích.

Tranh thủ lúc chị Mi Joo không để ý, tôi lại dấm vào bức tường một lần nữa. Lần này tôi đã thực sự cảm nhận được sự vững chắc của nó.

Thành cổ là nơi nổi tiếng nên du khách cũng rất nhiều. Họ đến từ nhiều vùng miền khác nhau, phương Tây có, phương Đông có, tôi cũng thấy cả người Hàn quốc đang ung dung thưởng thức cảnh đẹp nơi này. Thấy cả những học sinh nữ trạc tuổi chúng tôi. Tôi cố nhìn xem chúng có phải là người Hàn không, nhưng nghe khẩu ngữ thì ra là những học sinh người Nhật.

Tôi đi vòng quanh thành cổ. Chị Mi Joo nói phải vào nhà vệ sinh một lát, còn dặn dò tôi không được gây sự, vào bóng râm mà ngồi. Rồi chị vội vàng chạy đi.

Tôi nhìn về phía bóng râm, mọi người đang tập trung ở đó rất nhiều. Tuy ánh nắng gay gắt và thời tiết rất oi bức nhưng độ ẩm lại không cao nên tôi không nghĩ chui vào đó sẽ mát hơn.

“Ya... đến kia nghỉ tý đi.”

Bo Ra lại giả vờ không nghe thấy.

“Chị bảo ra chỗ kia nghỉ chút đi!”

Đã hết thời gian cho cái kiểu “chiến tranh lạnh” như thế rồi đấy. Nhưng Bo Ra vẫn thế, cư xử với tôi vô cùng lạnh nhạt, dù tôi có cất lời thì nó cũng giả vờ không nghe thấy, thậm chí còn không thèm nhìn nữa.

Dạo này nó có vẻ kỳ lạ và bí ẩn hơn. Chẳng hiểu có phải vì tôi không nhưng nó rất hay thất thần như người mất hồn. Chị Mi Joo đã phải vài lần nhắc nhở về chuyện đó.

Đến chỗ có bóng râm, Bo Ra vô tình va phải một đứa học sinh người Nhật. Nó hết sức hoảng hốt, vội vàng cúi đầu xin lỗi. Hừ! Có vẻ hơi quá rồi đấy. Cái con bé này, sao lại làm thế cơ chứ?

Bo Ra có vẻ sợ phát khiếp. Có phải nó cố tình đâu, chỉ là do không nhìn thấy nên vô tình đụng vào nhau thôi, đâu phải lỗi của nó chứ. Thế mà nó lại xử sự như thế đó là lỗi của mình vậy, khiến cho không chỉ con bé nó va vào mà nhiều đứa học sinh khác đi qua đều nhìn Bo Ra và bật cười.

“Phù...”

Bo Ra ngồi xuống chỗ bóng mát và thở ra một hơi thật dài.

“Này, em không sao chứ?”

Bo Ra vẫn không thèm đáp lại. Sao mà tôi lại giống con trùng Amip thế không biết. Đã bụng bảo dạ không thèm quan tâm đến nó, cũng chẳng thèm hé răng với nó nửa lời, đằng này đã cất công mở miệng hỏi nó không biết bao nhiêu lần, vậy mà vẫn bị phớt lờ. Từ giờ, tôi chẳng việc gì phải thế nữa.

Tôi ngồi xuống, nhẹ nhàng mát-xa cho đôi chân. Nếu thỉnh thoảng không xoa bóp, những bắp thịt sẽ đông cứng lại và rất dễ bị chuột rút.

Những bắp thịt cứng ngắc giờ đây dần được giãn ra, cơ thể dường như sảng khoái hơn một chút. Mọi người nhìn tôi với ánh mắt lạ kỳ, chắc họ nghĩ một đứa trẻ sao lại làm thế cơ chứ? Hừ! Họ cứ thử mỗi ngày đi hơn 20 cây số xem, nếu không làm như thế này thì dù có là siêu nhân chắc cũng phải gục.

Một đám du khách người Nhật đang đi về phía chúng tôi. Trông bọn họ giống dân du lịch bụi. Dẫn đầu là một hướng dẫn viên đang giới thiệu khu du lịch bằng tiếng Nhật, xung quanh khoảng hơn mười người cùng lặng yên lắng nghe.

Một lát sau, họ tản mát đi mỗi người một ngả trong thời giờ giải lao.

Ừa, sao mãi không thấy chị Mi Joo quay trở lại vậy? Có vẻ tối qua chị ăn nhiều đây. Phần thịt cừu nướng của Bo Ra này, lại còn chén thêm một bát mỳ nữa.

Hai đứa học sinh người Nhật mà tôi vừa gặp ban nãy tiến lại gần phía chúng tôi. Hình như chúng nó cũng định nghỉ ngơi ở đây.

Nhưng đột nhiên một đứa đi qua và đá mạnh vào hông Bo Ra đang ngồi.

“A á...”

Có lẽ cú đá quá mạnh, nên Bo Ra đau đớn kêu lên. Nhưng con bé kia chỉ liếc xéo Bo Ra một cái rồi cứ thế bỏ đi mà không một lời xin lỗi. Xung quanh đó có rất nhiều khoảng trống, thế mà chẳng hiểu sao nó lại đi vào đúng chỗ bóng râm chật hẹp này để rồi va vào chúng tôi. Đúng là con bé kỳ quặc.

“Em không sao chứ Bo Ra?”

Bo Ra vẫn giả vờ không nghe thấy. Nhưng trông nó có vẻ đau lắm.

“Này, chị vừa hỏi em có sao không đấy?”

Tôi vừa hỏi vừa nắm tay con bé lắc lắc.

“Không phải việc của chị, không khiến chị phải quan tâm.”

Bo Ra hất tay tôi ra và trả lời một cách lạnh lùng. Ui cha, thật kiêu ngạo và tự phụ. Hừ! Ai thèm quan tâm nó chứ? Mà sao cứ phải chịu đựng như một con ngốc và im lặng như thế nhỉ? Nếu là tôi thì tôi sẽ giận đến bốc hỏa lên cho mà coi.

Lại một con bé người Nhật đi qua và đá vào hông Bo Ra. Nó cũng không thèm xin lỗi.

Kìa, chúng còn quay đầu lại, chỉ trở vào chúng tôi rồi cười phá lên.

Rõ ràng là cố tình mà. Chắc tại thấy Bo Ra xử sự hiền lành quá nên chúng nó coi khinh và bắt nạt đây.

Tôi muốn cho Bo Ra biết nó cần phải làm gì trong lúc này. Nhưng nó có vẻ còn coi khinh tôi hơn thế.

Tôi đứng phắt dậy phăm phăm tiến đến chỗ bọn chúng. Nhưng tôi không thể nói câu “Mau xin lỗi đi” bằng tiếng Hàn được.

“What are you doing now?”

Tôi biết mỗi câu đó. Nó là câu mà giáo viên tiếng Anh người Canada hay nói với tôi. Ban đầu tôi cũng chẳng biết nghĩa của nó là gì, nhưng bọn bạn đã giải thích cho tôi. Một kẻ học dốt như tôi trong giờ học chỉ có ngủ hoặc nhắn tin nên mỗi khi cô đến gần đều hỏi tôi câu đó. Và tôi cũng chẳng biết nói gì ngoài câu đó cả.

“What are you doing now?”

Tôi cau mặt và nhấn mạnh thêm một lần nữa. Cuối cùng một kẻ dốt nát như tôi cũng hiểu được lý do tại sao mình phải nói câu nói đó.

Nhưng bọn chúng lại nhìn tôi và cười nắc nẻ. Ô hay, chí ít cũng phải nói một câu “xin lỗi” chứ!

“Why you ‘đá’ she?”

Tôi vừa hỏi vừa làm điệu bộ. Khi nói “you”, tôi chỉ tay vào con bé người Nhật, đến từ “đá” tôi giả làm điệu bộ đá chân và khi nói đến từ “she”, tôi chỉ vào Bo Ra. Tôi biết mình nói sai nhưng kệ, cứ nói.

Thế nhưng, đám học sinh ấy vẫn chỉ cười nắc nẻ mà không nói một câu nào.

“Đừng có xí mũi và chuyện của em.” Bo Ra vừa nói vừa lôi tôi đi xềnh xệch.

“Bỏ ra. Chị biết phải làm thế nào.”

“Đâu phải việc của chị? Đừng có can thiệp vào nữa đi.”

“Chị đã bảo em cứ chờ đấy lại còn...”

Tôi lấy hết sức gạt tay Bo Ra ra, con bé mất đà ngã người về phía sau.

Đúng lúc đó, hai con bé người Nhật đột nhiên cùng chạy lại, đánh mạnh vào người Bo Ra. Con bé bị mất thăng bằng, kêu lên một tiếng rồi ngã về phía sau. Cả bọn trông thấy vậy lại phá lên cười ra chiều thích thú lắm.

Bọn này thật là... Chúng mày định khiêu khích tao à?

Tôi hùng hổ đuổi theo chúng và tóm được tay của một đứa.

“Chúng mày làm cái quái gì thế hả? Muốn chết không? Điên rồi à?”

Tôi nói tiếng Hàn một cách vô thức. Có hai con bé đến giúp giật tay tôi ra và chạy đi. Tôi lại chạy đuổi theo.

Một trong hai đứa đó, có một đứa thấp đã chỉ tay vào tôi rồi lại chỉ tay vào thái dương của chính nó, nhẹ nhàng quay ngón trỏ vài vòng. Cái đó có nghĩa là gì đây?

“Bốp!”

Tôi cũng không ngờ mình đã tương thẳng cú đấm vào mặt con bé đó. Nó hét lên đau đớn và một lúc sau phản công lại. Con bé đứng bên cạnh cũng xông vào đánh tôi.

Hai đứa nó cùng xông vào một lúc. Không xong rồi. Tôi không thể cứ để im như thế được.

Dám động vào tao á? Chúng mày chết chắc rồi!

...

Có ai đó ở phía sau đã ôm chặt lấy tôi.

“Lại cái gì nữa đây?”

Tôi quay lại phía sau, thì ra là chị Mi Joo. Không, không chỉ có mình chị ấy mà còn khoảng vài chục người đang vây lại quanh tôi. Họ kéo đến đông như thế này từ bao giờ vậy? Bọn họ đều chỉ vào tôi rồi xì xào bàn tán.

Bên cạnh tôi lúc này là hai con bé người Nhật đang nằm sấp giống y như những con mực. Chúng có vẻ sợ phát khiếp, xoa xoa hai bàn tay cầu xin với khuôn mặt đang khóc lóc tức tưởi.

Nhưng tôi không hiểu gì hết. Không hiểu mọi người đang bàn tán gì, chúng nó đang khóc lóc cái gì. Tôi chỉ thấy đáng về bọn họ đang sửng sốt.

“Eun Sung! Sao em lại làm vậy ở đây?”

Chị Mi Joo hét lên. Khi này, tôi không nghe thấy gì hết. Giờ mới nghe rõ.

“Em mất trí rồi hả Eun Sung? Sao em lại có thể đánh người đến bất tỉnh như thế này được cơ chứ?”

Chị giận dữ quát lên.

“Tại nó...”

Tôi chưa kịp giải thích đã nhìn thấy một toán người Nhật, hình như là bố mẹ của mấy đứa đó đang hùng hổ tiến lại gần chúng tôi và nói một tràng như súng liên thanh.

Chị Mi Joo liên tục nói xin lỗi nhưng họ không hiểu được ngôn ngữ của chúng tôi. Bọn họ nhảy chồm chồm lên vì tức giận, xỉ vả chúng tôi liên hồi bằng thứ tiếng của họ. Tôi đoán họ nói phải đưa hai con bé vào bệnh viện để chữa trị và bắt chúng tôi đi cùng. Không còn cách nào khác, chúng tôi đành cùng họ lên xe buýt vào nội thành Turpan.

“Được đi xe buýt tuyệt quá!”

Chị Mi Joo lườm tôi giận dữ. Tôi liền im bặt không nói một lời nào nữa.

Đến bệnh viện, những người Nhật đó cứ đi đi lại lại trước mặt chúng tôi với vẻ mặt lo lắng, thấp thỏm.

“Đến nơi này rồi mà em cũng phải gây sự mới được à? Đây có phải Hàn Quốc đâu, chẳng lẽ em không hiểu mọi chuyện phức tạp lắm hay sao?”

Họ đã đưa nhau vào phòng khám. Chị Mi Joo im lặng này giờ nhưng hiện có vẻ đang nổi giận.

“Chị à, chúng nó gây sự trước...”

“Thôi đi! Nếu hai đứa kia có vấn đề gì thì em tính sao hả? Cú đấm của em là cú đấm bình thường chắc? Em làm chị phát điên mất. Sao em cứ thế mãi nhỉ? Không thể cư xử ôn hòa một chút được hay sao?”

Chị Mi Joo không thèm nghe tôi giải thích, gào tướng lên.

“Điên mất thôi, thật là... Chị nghe em giải thích một chút có được không. Chẳng ai đại gì mà đang yên đang lành đi đánh nhau cả. Chúng nó đi qua và cố tình đá vào Bo Ra trước, còn làm đến vài lần. Em chỉ muốn bắt chúng xin lỗi, nhưng chúng lại còn xô mạnh Bo Ra ngã xuống đất. Đương nhiên em đã sai khi đánh chúng nó, nhưng đúng là chúng nó đã gây sự trước còn gì?”

“Đừng có mà viện cớ, lấy lý do này nọ nữa đi. Nói thế có nghĩa là em không có lỗi à? Sao không chịu sửa cái thói xấu ấy đi nhỉ, đến đây mà vẫn vung nắm đấm một cách tùy tiện như thế hả?”

“Không hẳn là thế nhưng sao chị cứ...”

“Thôi đi! Ngồi im đấy cho tôi nhè.”

Chị phũ phàng cắt ngang lời tôi. Ngồi thì ngồi, sao cứ phải mắng tôi sa sả như một kẻ ngốc vậy cơ chứ?

“Lớn chuyện thật rồi. Nếu họ không đồng ý cho chúng ta đi thì biết phải làm sao đây? Vả lại, vốn dĩ hôm nay phải đi qua thành cổ và trong tuần này phải ra khỏi Turpan. Và từ tuần sau, chúng ta sẽ qua Hami. Nhưng chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Chẳng phải chúng ta đang quay trở lại thành phố Turpan sao? Eun Sung, em làm lịch trình đảo lộn hết rồi đấy.”

Chị dường như đã giận dữ một cách thái quá. Tôi cũng chẳng thèm nói thêm câu nào nữa.

Họ nói đến mai mới có kết quả điều trị cụ thể. Chúng tôi đã giao hộ chiếu của mình cho những người Nhật đó và chỉ có thể đi khỏi với điều kiện sáng mai phải quay trở lại.

Chúng tôi tìm một phòng trọ cạnh bệnh viện. Muộn lắm rồi nhưng chị vẫn bảo chúng tôi đi ăn tối, nhưng ăn uống gì lúc này chứ.

“Em lên phòng nghỉ chút đây.”

“Tại em mà mọi chuyện mới đến nước này, sao lại nổi giận thế hả?”

Chị lại tiếp tục hét lên. Rốt cuộc muốn gì ở tôi đây?

“Em biết mình đã sai khi đánh chúng nó bị thương nặng như thế. Nhưng rõ ràng con bé đó khiêu khích Bo Ra trước còn gì?”

“Sao đến đây mà em cũng dùng nắm đấm để nói chuyện nhỉ? Em không thể kìm chế được à?”

“Nhưng nó đã gây sự...”

“Nhưng – nhưng – nhưng! Thôi ngay cái trò biện minh đi. Em không thể bỏ cái từ ‘nhưng’ ấy đi được à? Nếu em đúng thì phải bỏ cái từ ‘nhưng’ đáng ghét ấy đi chứ? Sao cứ suốt ngày lấy lý do thế hả? Sao lúc nào cũng tìm có biện minh cho lỗi sai của mình?”

Tôi không đáp lại một lời nào. Dường như tất cả mọi thứ đều đang rối tung rối mù lên. Tôi muốn từ bỏ tất cả, thấy quá uất ức khi phải đi bộ đến tận giờ phút này. Sao tôi lại chọn con đường này cơ chứ?

“Em... em sẽ bỏ cuộc. Em muốn chấm dứt chuyển bộ hành tại đây.”

“Gì cơ? Em nói sẽ bỏ cuộc á?”

“Đúng thế.”

“Em chỉ đến thế thôi à Lee Eun Sung?”

Chị Mi Joo nén cơn tức giận như đang sôi lên sùng sục và hạ giọng kiềm chế đến mức tối đa.

“Em muốn dừng lại ở đây. Một mỗi lắm rồi.”

“Em gây ra chuyện sau đó muốn bỏ trốn đấy à? Sao cứ hành sự như con nít vậy hả? Thôi ngay cái trò trẻ con đấy đi.”

Chị Mi Joo dần lên giọng.

“Chẳng phải trẻ con gì ở đây cả. Chẳng qua người ta nói đi du hành nhưng hóa ra lại phải chịu khổ cực nhiều như thế này nên em muốn từ bỏ. Với lại chị đừng đối xử với em như một đứa trẻ con nữa đi. Em cũng lớn rồi đấy.”

“Lớn á? Còn khuya! Cái ‘lớn’ đó đối với em còn xa vời lắm. Em gây chuyện rồi không giải quyết được nên định bỏ cuộc sao? Chắc ở Hàn Quốc em cũng vậy thôi nhỉ. Mỗi khi gây chuyện thì người giải quyết là bà hoặc mẹ, đúng không? Tin chắc sẽ có người hứng mọi phiền phức cho mình nên cứ việc thoải mái gây chuyện. Nhưng thế giới này đâu có đơn giản như em nghĩ chứ. Đến cả cái gọi là ‘tự chịu trách nhiệm’ đó cũng không làm được thì người lớn cái quái gì?”

“Chị thôi đi. Chị thì biết cái gì chứ? Lần này em có cố tình đâu. Sao cứ đổ lỗi cho mình em thế hả?”

“Đơn giản vì em sai thôi.”

“Nhưng em đã nói chúng nó gây sự trước mà?”

“Lại ‘nhưng’. Bỏ từ ‘nhưng’ đi rồi hãy nói.”

“Thật là... Em đã nói không phải em sai trước mà là chúng nó, sao chị cứ phải thế? Không phải em cố tình đánh nó. Cứ im lặng chịu sự sỉ nhục mới là việc làm đúng à? Sao không chịu nghe ngọn ngành câu chuyện của em mà chỉ nổi cáu lên như thế? Chị cũng giống bọn họ, chỉ giả vờ hiểu bọn em mà thôi, chứ thực ra hiểu cái quái gì đâu. Tất cả chỉ là giả tạo. Thật nực cười!”

Tôi phun một tràng. Nhưng chị Mi Joo không hề phản pháo, và lần này người công kích tôi lại là Bo Ra.

“Đừng có lấy lý do là tại tôi nữa đi. Con bé đó có đá tôi hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến chị. Tôi đã nói rõ là đừng có xen vào chuyện của tôi rồi cơ mà. Sao cứ can thiệp vào một cách vô ích rồi làm lớn chuyện lên như thế? Ai khiến chị đánh nhau với nó?”

“Vì em nên chị mới làm thế đấy.”

Bo Ra nhìn thẳng vào tôi và nói. “Có ai bảo chị giúp đỡ đâu? Tôi không cần sự giúp đỡ của những ‘người khuyết tật tâm hồn’ như chị. Tại chị xen vào nên mọi chuyện mới trở nên phức tạp như thế đấy.”

À, giờ thì hay rồi, nó đã đẩy lỗi sang cho tôi. Sao hai người họ không bắt tôi ăn thịt luôn cho rồi. Ôi, tôi phát điên mất!

“Bảo ai ‘khuyết tật’ hả? Thấy đáng thương nên chị giúp, giờ còn giận sang chị à?”

“Giúp bằng cách vung nắm đấm ra một cách vô học như thế á?”

“Cái con bé này...”

Tôi xông vào Bo Ra nhưng chị Mi Joo vội vàng kéo tôi lại.

“Bỏ ra! Bỏ em ra!”

Bốp!

Trong giây lát má tôi đỏ ửng và nóng ran lên.

“Chị là cái thá gì cơ chứ? Sao lại đánh tôi? Tôi đã nói không phải mình lỗi của tôi còn gì. Chị cũng nghe thấy Bo Ra chửi rửa tôi đúng không?!”

“Thôi đi! Đủ rồi đấy! Chị không muốn nghe thêm một lời giải thích nào nữa.

Chị Mi Joo giận dữ đi vào phòng.

“A... a... a... a!”

Tôi hét lên một tràng dài. Nhưng vô ích, nó cũng chẳng giải tỏa được chút bực mình nào cả. Tôi những tin chị sẽ hiểu cho tôi dù chỉ một chút. Dù chị luôn cầu nhàu, hay nóng tính nhưng tôi vẫn nghĩ chị luôn đứng về phía tôi. Vậy mà tôi đã làm, chị hoàn toàn giống bọn họ, chỉ biết phớt lờ, không mảy may thêm nghe một lời nào cả.

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ đánh mấy đứa học sinh Nhật đó. Thực ra, ban đầu tôi chỉ định bắt chúng nó xin lỗi thôi. Nhưng chúng lại coi thường tôi và Bo Ra, lại còn xô mạnh khiến Bo Ra ngã nữa nên tôi mới cho chúng một trận.

Giờ thì hay rồi, Bo Ra vô cùng giận dữ, còn chị Mi Joo thì luôn buộc tội tôi.

Tôi nằm vật xuống giường nhưng không tài nào ngủ được. Nếu theo như lời chị nói thì tôi phải luôn kìm nén và nhẫn nhịn ư? Nhưng tôi lại nghĩ hành động của mình khi ấy là phù hợp nhất. Đầu óc tôi rối tung lên. Rốt cuộc lúc đó tôi phải làm thế nào và bây giờ tính sao đây? Chẳng có ai cho tôi đáp án nào cả. À không, không biết chừng tôi đang bịt tai vào nên không nghe thấy ai nói hết. Nhưng đầu óc tôi đang loạn cả lên. Tôi cũng chẳng biết mình nên bịt tai vào hay không nữa. Tôi đâu phải đứa trẻ, tôi đã đủ lớn để có thể tự mình phán đoán. Nhưng tại sao chỉ vì hành động đó thôi mà đầu óc tôi lại quay cuồng thế chứ?...

“Eun Sung, Eun Sung ơi....”

Ai đang gọi tôi nhỉ!

“Eun Sung, con cún con của bà đâu rồi?”

Là bà sao?

Bà đang đứng bên cạnh giường và gọi tên tôi. Tôi định nhồm người dậy và ôm bà nhưng không tài nào cử động được.

“Eun Sung à, con không được làm thế. Như thế là hư đấy.”

“Bà... bà ơi!”

Tôi muốn cất lời gọi bà nhưng miệng cứng đờ, không thể thốt ra lời nổi.

“Eun Sung à, đừng làm thế nữa con nhé.”

“Bà ơi, bà đừng đi! Bà đừng đi mà bà ơi! Cháu biết lỗi rồi. Cháu xin lỗi bà, bà ơi...”

Tôi không muốn bà đi. Tôi cố gắng hét gọi tên bà thật to để giữ bà ở lại. Tôi cần phải nói với bà một lời “xin lỗi”!

Nhưng tất cả đều cứng đờ, dường như có một sức mạnh vô hình nào đó đang đè chặt lên tôi, phủ chụp lấy tôi khiến cơ thể tôi không còn nghe theo sự chỉ đạo của mình nữa, tôi không thể nhúc nhích được, kể cả những đầu ngón tay. Tôi dùng hết sức bình sinh để di chuyển. Từng chút, từng chút một...

Cuối cùng cơ thể cũng dần được thả lỏng, tôi khó khăn cử động cánh tay. Nhưng bà đã biến mất từ lúc nào rồi.

Tôi mở choàng mắt, xung quanh là một màn đêm đen như mực. Hình như vẫn đang đêm thì phải. Tôi đã ngủ được bao lâu rồi nhỉ?

Vậy là sai sao... Trước đây mỗi khi tôi đánh nhau với bạn bè, hay mỗi lần tôi bị nhà trường gọi đến vì đánh lũ bạn cùng lớp, bà vẫn hay nói với tôi những lời đó. Và lần nào bà cũng trở thành kẻ nói dối với câu nói “cháu giỏi lắm”.

Lần đầu tiên tôi đánh bạn là năm học lớp 1. Đó là con bé ở cùng khu chung cư với tôi.

Hôm đó, nó nói với tôi. “Mày không có bố à?”

“Thì sao nào?”

“Vốn dĩ không có bố á? Không có bố thì làm sao sinh ra mày được? Mẹ tao bảo không được chơi với những đứa như mày.”

“Đồ không có bố! Đồ không có bố!” Nó nhai đi nhai lại câu nói đó. Và thật sự tôi cũng không ý thức được mình đã đâm nó từ lúc nào. Tôi đánh nó, không phải vì xấu hổ với sự thật không có bố mà chỉ vì tôi căm ghét việc mình bị mang ra đùa giỡn như thế, dù là bất cứ lý do nào.

Vì chuyện đó mà bà tôi được mời đến trường học. Bà đã phải xin lỗi cô giáo và bố mẹ của đứa bé đó. Về đến nhà, bà liền hỏi tôi tại sao lại đánh nó.

Sau khi nghe tôi kể đầu đuôi ngọn ngành, đột nhiên bà nổi giận, còn khen tôi làm tốt và bảo tôi lần sau không được chơi với con bé đó nữa.

Sau này, cũng vì lý do đó mà tôi đánh nhau vài lần nữa. Chẳng biết từ khi nào, chúng gán cho tôi biệt danh “con bé chuyên gây sự”. Và khi lên cấp 2, chẳng có đứa nào dám chơi với tôi cả.

Ồ, nhanh thật, bà mất đã được một năm rồi kia đấy!

Hôm đó, mẹ về nhà trong bộ dạng say khướt, kiểm chuyện với tôi và bà.

“Thật nhạt nhẽo và vô vị, cả mẹ và Eun Sung nữa. Sao con cứ phải sống thế này cơ chứ? Con là gì trong cái nhà này? Mẹ chẳng khác gì mẹ của Eun Sung. Sao lúc nào con cũng phải chịu đựng điều tiếng rằng con là mẹ Eun Sung nhưng nó chẳng bao giờ coi con là mẹ? Lee Eun Sung, cả mày nữa, sao mày lại phá hủy cuộc đời tao? Mày là cái quái gì thế hả?”

Mẹ hần học nhìn tôi, đôi mắt vằn lên những tia máu đỏ ngầu. Tôi cũng ngênh mắt nhìn lại với ánh mắt y hệt như thế.

“Mau đi vào ngủ đi, hơn 1 giờ sáng rồi đấy. Hàng xóm tỉnh hết bây giờ.”

Bà kéo tay mẹ vào trong.

“Mẹ nhìn coi, nhìn ánh mắt nó nhìn con kìa. Ở đâu ra cái kiểu nhìn như thế chứ? Là ánh mắt nhìn mù điên đấy. Tại ai mà con phải sống khổ sở như thế này cơ chứ?”

Mẹ vùng vằng gào lên những lời độc địa.

“Ai bắt mẹ phải sinh ra con? Sao sinh ra rồi lại đối xử với con như thế? Mẹ tưởng con thích thú lắm khi phải làm con gái của một người như mẹ à? Xấu hổ muốn chết đi được ấy! Tại mẹ nên con mới bị chúng nó coi thường. Sao lại sinh ra con cơ chứ? Sao chứ?”

Tôi gân cổ cãi lại. Nhưng mẹ không nói thêm bất cứ câu nào, chỉ run lên bần bật nhìn tôi chằm chằm mà thôi.

“Eun Sung, không được nói với mẹ như thế! Mau xin lỗi mẹ con đi.”

Tôi đang đắc thắng vì trả đũa được mẹ thì trông thấy nét mặt giận dữ của bà. Tôi hét lên. “Không bao giờ.” Sẽ không bao giờ có chuyện tôi mở miệng ra xin lỗi bà ấy.

“Mau nói ‘con đã sai’ đi.”

“Cháu đã bảo là không bao giờ rồi còn gì. Sao ngay cả bà cũng đối xử như thế với cháu?”

Thật không thể chịu đựng nổi, tôi lao ra ngoài. Tôi chạy như điên dại, không thềm để ý gì cả.

Giá hôm đó mẹ không say rượu thì sao nhỉ? Tôi sẽ không cãi lại mẹ và cũng chẳng bỏ chạy ra ngoài? Và chắc hẳn bà cũng sẽ không phải chạy theo tôi?

Bác gái tôi đã nói. “Việc xảy ra rồi, có nói ‘giá như’ cũng vô ích.” Nhưng hàng ngày tôi đã tự dày vò mình vài chục lần như thế.

Vốn dĩ đầu gối bà luôn đau nhức nên lúc sang đường, bà đã đứng lại. Một chiếc xe tải chạy quá tốc độ đã đâm thẳng vào bà.

“Tất cả là tại mẹ. Nếu hôm đó mẹ không say xỉn thì con đã không chạy ra ngoài. Và bà... bà đã không bị tai nạn. Mẹ đã cướp mất bà của con. Người phải chết không phải bà mà là mẹ mới đúng...”

Mọi người đều nói không phải lỗi của tôi nhưng có lẽ tôi mới chính là người khiến bà ra đi. Vì thế tôi càng căm ghét mẹ. Mỗi khi nhớ bà, tôi đều trút giận lên người mẹ. Những lúc như thế, mẹ thường chỉ im lặng.

Trên giường còn một chỗ trống. Bo Ra đang ngủ, có lẽ chị Mi Joo vẫn chưa vào.

Tôi định đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, nhưng đúng lúc đó chị Mi Joo đẩy cửa bước vào. Tôi bèn giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục nằm im.

“Dậy rồi à?”

Tôi vẫn giả vờ không nghe thấy.

“Này, Eun Sung à! Chị xin lỗi vì ban nãy đã đánh em.”

Đúng là “vừa đấm vừa xoa” mà... Tôi kéo mạnh chăn trùm kín đầu.

“Vừa nãy chị sốc quá nên không biết phải làm thế nào cả. Chị biết em không cố ý, nhưng giá em nhìn một chút có phải tốt hơn không? Cuối cùng em thấy đấy, hành động của em cũng chẳng khác gì con bé đó. Em nói là rất bức mình khi chúng đùa cợt và đánh Bo Ra đúng không? Nhưng em còn đánh chúng nặng hơn cơ đấy. Giá em suy nghĩ kỹ hơn một chút có phải tốt hơn không.”

“Chị thôi ngay cái giọng điệu giảng đạo giống thầy cô ấy đi. Em không muốn nghe đâu. Một người thông minh và luôn đúng như chị làm sao có thể hiểu được chuyện của em chứ. Bất đắc dĩ em mới làm thế, mà cứ sống như thế chắc chết mất.”

“Này Eun Sung! Em đang nói cái giọng gì đấy?”

Tôi ước mình biến thành chiếc bánh mì xoắn. Tôi chán ghét vô cùng kiểu người như chị Mi Joo. Những người luôn nghĩ mình đúng và đối xử bất cần với chuyện của người khác.

“Cũng không hẳn là chị không hiểu được con người em.”

“Thế chị hiểu thế nào? Đừng bảo chị là em nhé?”

Tôi cười dài chế nhạo chị.

“Eun Sung này, có vẻ em tự kiêu quá nhỉ? Bây giờ em đang nghĩ mình hoàn hảo 100% đấy à? Đâu có đúng chứ, lúc nào tâm trạng em cũng nặng nề, u ám còn gì.”

Tôi không nói lại một lời nào.

“Nếu em muốn hối hận như chị bây giờ thì cứ làm đi. Em làm chị nhớ đến quá khứ của mình.”

Cái quái gì thế? Tôi và chị ấy thì có liên quan gì đến nhau?

“Chị nói có em gái... là nói dối đấy.”

“Sao cơ?”

Tôi hất cái chăn ra và ngồi bật dậy. Chị ấy đang nói gì thế? Câu chuyện về đứa em gái mỗi khi chúng tôi than mệt là giả dối ư?

“Chị đã nói dối chúng em đến tận bây giờ sao? Để dỗ chúng em à?”

“Cũng không hẳn là nói dối...”

“Thế là cái gì? Kể đông dài về em gái mình, giờ lại bảo không có là sao?”

“Người em đó... là chị.”

“Sao chị lại là người em đó cơ chứ?”

Đầu óc tôi như đang quay cuồng. “Chị chính là người em đó sao?”

“Ừ, thực ra đó đều là câu chuyện về chị. Chị gái chị có một chuyến bộ hành và dẫn chị đi theo. Vì quá xấu hổ nên chị mới nói dối đó là câu chuyện của em gái.”

Ôi trời, đúng là ngoài sức tưởng tượng!

“Năm chị học lớp 11, bố mẹ chị đã ly hôn. Vốn dĩ trước đó mối quan hệ của hai người không được tốt cho lắm. Sau đó chị bỏ học. Chị cảm thấy căm ghét tất cả những thứ trong cuộc sống này. Ghét cả bố mẹ nữa. Những đứa trẻ khác được sống trong một gia đình bình thường, còn chị thì không thể hiểu được tại sao bố và mẹ lại sống riêng như thế. Chị vô cùng xấu hổ và căm ghét họ!”

“Thế chị bỏ học luôn sao?”

“Chị không muốn là đứa con gái ngoan hiền nữa. Hai người họ đã khiến chị quá mệt mỏi. Nếu trở thành đứa con gái ngoan hiền thì tốt cho ai chứ? Hừ, như thế thì lợi cho họ quá! Lúc đầu bị mang tiếng bỏ học, cũng xấu hổ thật đấy, nhưng thật ra chị thấy rất thoải mái.”

“Chỉ cần mình thấy thoải mái là được mà.”

“Thực ra cũng không hẳn là như thế. Cảm giác ấy chỉ tồn tại khoảng một năm thôi. Sau đó, chị cảm thấy tiếc nuối vô cùng. Bạn bè thì ngày ngày bận rộn với việc học, còn chị lại chẳng có việc gì để làm. Chị cũng định thử làm cái gì đó nhưng với tấm bằng cấp 2 thì làm được cái gì chứ. Thế nên, khi chị gái du hành đến con đường tơ lụa, chị đã quyết định đi theo, giống như một sự trốn chạy vậy. Bạn bè cùng trang lứa đang ngày đêm học tập và trở thành sinh viên, bận rộn với việc yêu đương, xin việc... còn chị... vẫn chẳng làm được cái gì cả. Những lúc như thế, chị lại thấy tiếc, thấy mình giống một kẻ vô dụng, một kẻ ngốc nghếch. Cứ thế, chị đã lãng phí 3 năm của cuộc đời.”

Sao đột nhiên mụ phù thủy ấy lại thổ lộ hết cho tôi nghe nhỉ?

“Này, Eun Sung!”

“Dạ, sao ạ?”

“Con người ai cũng có lúc phải hối hận. Chẳng ai sống trên đời này mà chưa từng một lần phải hối hận về một điều gì đó. Nhưng nó sẽ tốt hơn nếu sự hối hận đó là vừa đủ, không quá lớn khiến người ta suy sụp và bỏ cuộc. Hiện giờ tui em đang ở cái tuổi tràn đầy nhiệt huyết nhất, sức lực cũng sung mãn nhất, như ngọn lửa đang bùng cháy hừng hực sẵn sàng thiêu đốt mọi chướng ngại vật. Nhưng tui em cũng phải hiểu, quãng thời gian vàng đó sẽ một đi không bao giờ quay trở lại. Tiếc thay chị đã dùng hết năng lượng của tuổi 20 một cách lãng phí và vô bổ, giờ chẳng còn tích lũy được thêm chút năng lượng nào cả.”

Tôi im lặng. Nhiệt huyết, sức lực, năng lượng ư... Tôi đang tiêu tốn những thứ quan trọng nhất ấy vào đâu đây nhỉ?

“Chị đã không hề hay biết rằng khi đó mình đã làm cho chị ấy quá mệt mỏi.”

“Thế giờ chị của chị đang làm gì?”

“Chị ấy đang đi tình nguyện ở Indonexia. À, chờ chút!”

Chị Mi Joo lấy trong ví ra bức ảnh chụp chung với chị gái. Đó là bức ảnh chị ấy chụp hồi cấp 3 nên chẳng giống bây giờ tẹo nào. Đó là một cô gái trang điểm rất đẹp, mặc váy ngắn với áo sơ mi. Tôi cảm nhận được sức thanh xuân dồi dào, sung mãn hơn bất cứ thứ gì trên khuôn mặt của chị hồi ấy.

“Hồi đấy chắc chị suốt ngày cũng nhai kẹo cao su nhỉ? Bảo sao em cảm nhận có mùi gì quen quen phát ra từ người chị.”

“Mùi gì cơ?”

“Mùi chất chơi.”

“Cái quái gì thế? Đừng nói vớ vẩn nữa đi.”

Vừa nói chị vừa đánh mạnh vào đầu tôi.

Nhưng đúng là có mùi thật. Mùi hôi thối ở đâu đó bốc lên xộc thẳng vào mũi.

Thì ra là cái chăn. Tôi cũng không rõ hơn một năm nay nó đã được giặt lần nào chưa nữa.

“Em có thấy dạo này Bo Ra rất lỳ lợ không? Trông nó có vẻ đang bất an, lo lắng điều gì đó, thỉnh thoảng lại thở vắn than dài.”

Chị Mi Joo lén ngó xem Bo Ra đã ngủ thật chưa rồi ghé sát tai tôi thì thầm.

“Hay tại em cũng nên. Hình như nó không thích đi cùng với em.”

“Trước chị cũng đã hỏi em rồi đấy. Em và Bo Ra có chuyện gì vậy? Chị thấy hai đứa chẳng nói chẳng rằng, cứ như người xa lạ ấy.”

“Em cũng chẳng hiểu. Vì chuyện đó mà dạo này em bức mình chết đi được đây.”

Tôi thở dài thườn thượt.

“Thà cứ tại em còn hơn đấy. Dẫu sao cũng phải chú ý đến nó một chút.”

Chị Mi Joo đi tắm. Tôi chăm chú nhìn Bo Ra đang ngủ. Lạ chưa kìa! Dù đang mơ đẹp hay gặp ác mộng thì lúc nào mặt con bé cũng nhăn nhó.

Dạo này mối quan hệ giữa tôi và Bo Ra xấu đi nhiều. Cộng thêm sự việc lần này, tôi và nó lại càng xa cách. Vì muốn giúp nó nhưng rốt cuộc lại khiến lịch trình bị chậm trễ, vì thế nó càng giận tôi hơn.

Ồi chào! Tôi cảm thấy mình giống như chiếc xe ô tô đã bị hỏng vậy. Muốn điều khiển sang bên phải nhưng nó lại vòng sang trái, cuối cùng nổ tung lên. Đến bao giờ tôi mới có thể lái thành thạo “chiếc xe cuộc sống” của mình đây? Hay là phải lấy được tấm bằng chứng nhận “người lớn” mới được? Nhưng rốt cuộc đến khi nào tôi mới có thể đạt được tấm bằng đó?

Giờ đây, những câu hỏi như thế đã chiếm lĩnh toàn bộ khối óc của tôi. Chắc đêm nay tôi lại phải đếm những câu hỏi đó mới có thể gọi giấc ngủ đến được.

Buổi sáng hôm sau, ngay sau khi thức dậy chúng tôi liền vội vã đến bệnh viện. Bố mẹ của mấy đứa nữ sinh người Nhật đó đã đến và đang ngồi ở phòng chờ. Bọn chúng cũng đến để khám lại. Nhưng lạ ở chỗ, mấy phụ huynh đó không còn giận dữ như hôm qua, lại còn nhận mình sai và chấp nhận tha thứ cho tôi.

Được khoảng 20 phút, hai đứa nữ sinh người Nhật bước ra từ phòng khám. Đập ngay vào mắt tôi là những dải băng quấn quanh những vết bầm trên khuôn mặt hai đứa nó.

Vừa trông thấy tôi chúng liền giật mình, tiến đến gần chỗ tôi ngồi rồi cúi đầu nói.

“Sumimasen!”

Trong tiếng Nhật, tôi chỉ biết đúng hai từ “sumimasen” và “konichioa”.

Ồ, tôi phải trả lời như thế nào nhỉ? Lấp bắp một lúc rồi lại lặp lại câu nói ban nãy. “Sumimasen.”

Một lúc sau, chúng tôi ra khỏi bệnh viện.

Lần này tôi gây chuyện nhưng người giải quyết lại là một người khác. Khi ở Hàn Quốc, cứ mỗi lần tôi gây chuyện thì bà và mẹ thường là người đến và xin lỗi rồi cam kết cho tôi. Hồi còn sống, bà lúc nào cũng là người đến dọn dẹp mọi lỗi sai do tôi gây ra. Nhưng sau khi bà qua đời, phần đó được chuyển sang cho mẹ.

Vụ đánh con bé Yu Ji Yeon, mẹ đã phải đến tận trường tôi. Tôi chứng kiến mẹ nó đã nhục mọ mẹ tôi không còn từ nào để nói, mắng mẹ đã sinh ra một đứa con không cha, vô học, mất nết... Tôi lo lắng và hồi hộp vô cùng. Bởi bình thường, chỉ cần có ai đó trong xóm đặt điều về tôi, nói tôi là con hoang hoặc nói mẹ là người phụ nữ không chồng mà có con là mẹ chắc chắn không để yên, sẽ tức tốc lao đến, túm áo giật tóc họ quyết ăn thua. Thế nên, đến giờ người thù oán với mẹ tôi nhiều vô kể. Nhưng khi đó, mẹ tôi đã không hề nói lại một lời nào, chỉ cúi đầu và liên tục xin lỗi.

Chị Mi Joo rủ đi ăn và dẫn chúng tôi tới một quán ăn cạnh bệnh viện.

“Tối qua chưa ăn gì chắc hai đứa đói lắm hả?”

Chị gọi cho tôi món “Ta pan chi” mà tôi thích nhất. Nó là món ăn vùng Uyghur, có vị cay cay của gà xào và nó rất giống với món canh gà ở đất nước tôi.

“Eun Sung à, em hết giận rồi chứ?”

“Dạ?”

Tôi hiểu chị hỏi chuyện tôi giận chị hôm qua.

“Quả nhiên đùi gà là tuyệt nhất! Thịt của nó thật mềm, thật ngọt.” Tôi giả vờ không nghe và tiếp tục ăn.

“Ăn nhanh còn đi thôi chị. Chúng ta đã đi được khá xa rồi đấy nhỉ. Hôm nay ngày 26 tháng 7, khoảng 1 tháng nữa là kết thúc, đúng không ạ? Mà quãng đường còn lại dài bao nhiêu km nữa hả chị?”

“Cũng không rõ nữa, hình như là 600 km?”

“Cái gì? 600 km nữa á? Trời ơi! Rốt cuộc là chúng ta phải đi thêm bao nhiêu ngày nữa đây?”

“Có ai đó đang lảng tránh thì phải. Tối qua ai nói sẽ bỏ cuộc ý nhỉ?”

Chị vừa nói vừa liếc mắt sang tôi.

“Em nói thế bao giờ?”

Đến nước này thì phủ nhận là thượng sách.

“‘Phải đưa em đi theo đấy’ Ôi nghe câu đó mà rợn cả người. Khủng khiếp thật!”

Chị vừa nói vừa dùng đũa gấp một miếng cổ gà.

“Hơ! Còn chị thì sợ bị gọi là mụ phù thủy nên đã nịnh nọt chúng em bằng cách này sao?”

“Em thôi ngay đi cho chị nhờ!”

Và đầu tôi lại hứng một cú đánh.

“Chị cũng đã bị phạt còn gì. Chẳng phải chị cũng tham gia chuyến bộ hành và làm hỏng nó sao? Chị cũng như thế một lần đấy thôi.” Tôi không chịu thua và cãi lại chị.

“Chị thật không sống nổi vì em. Không biết bao giờ mới lớn được đây.”

Chị véo vào má tôi một cái đau điếng. Tôi cười nắc nẻ như không có chuyện gì xảy ra. Những lúc như thế này thì cái gọi là “trẻ con” thực sự trở thành vũ khí hữu hiệu. Tôi có thể nhận được sự tha thứ với lý do vẫn còn là trẻ con.

Trước đây cô giáo chủ nhiệm cũng đã từng nói với tôi như thế. Cô bảo việc tôi suốt ngày gây chuyện một cách vui sướng cũng tại vì tôi vẫn là trẻ con, sau này lớn lên, có muốn thế cũng không được. Nếu trở thành người lớn, phải tự chịu trách nhiệm với mọi việc mà mình gây ra nên khó có thể hoặc không dám gây chuyện được nữa. Và không chỉ có thế, những người khác cũng không dễ dàng bỏ qua. Nếu thế, hình như làm người lớn chẳng có gì thú vị cả. Và hình như tôi đang dần trở thành người lớn thì phải, vì giờ đây tôi được nghe quá nhiều những câu bình luận của họ rằng tôi ăn nói vô lễ, không biết phân biệt phải trái.

Không biết cái đó là tốt hay xấu đây?

Chương 6. Kể bỏ trốn

Hôm nay không phải ngày nghỉ nhưng đã hơn 10 giờ rồi mà chị Mi Joo vẫn chưa dậy. Bình thường dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì chị luôn dậy trước 7 giờ và chẳng bao giờ quên đánh thức chúng tôi.

Hay tôi nhầm? Rõ ràng là không phải. Còn những 4 ngày nữa mới đến ngày nghỉ cơ mà. Có lẽ nào chị nhầm ngày?

Tôi đi về phía giường chị Mi Joo. Ô, khắp người chị túa mồ hôi lạnh. Mới sáng ra thôi mà, thời tiết đâu có nóng đến mức ấy. Lại thật đấy!

“Chị ơi, chị!”

Tôi gọi mấy câu, nhưng chị vẫn không nhúc nhích. Tôi phải lay mạnh vào người thì chị mới mở mắt ra.

“Ôi, mấy giờ rồi Eun Sung?”

Chị gắng sức nhồm người lên hỏi.

“Hơn 10 rưỡi rồi ạ.”

“Thật á?”

Chị giật mình hoảng hốt và cố gắng vùng dậy.

“Chị có đau ở đâu không ạ?”

“Chị không sao đâu.”

Nhưng tôi lại thấy có vẻ chị đang đau khủng khiếp. Đôi mắt chị nhắm nghiền lại, khi tôi sờ tay lên trán chị thì thấy nóng bừng.

“Hình như chị ốm đúng không ạ?”

Chúng tôi đã đi bộ hơn 400 km từ thành cổ Turpan đến nội thành Hami trong 20 ngày. Vì vụ gây rối với mấy đứa nữ sinh người Nhật đó mà lịch trình bị lùi lại, mỗi ngày chúng tôi phải đi bộ nhiều hơn trước. Có lẽ vì thế mà cơ thể chị đã bị quá sức.

“Chị à, nghỉ ngơi đi chị. Nghỉ một ngày hôm nay nhé?”

“Không được! Sao nghỉ được chứ.”

Chị liền đứng dậy và thay quần áo.

“Bo Ra à, dậy thôi. Muộn rồi đấy!”

Chị đánh thức Bo Ra. Nó đã biết tổng chuyện chị bị ốm và cũng biết đã quá 10 rưỡi nên chẳng hề ngạc nhiên chút nào cả. Nói chính xác, nó chẳng có phản ứng gì thì đúng hơn. Giống như tất cả mọi thứ trên thế gian này đều không liên quan với nó vậy. Nó còn không thèm nhìn về phía tôi và chị Mi Joo, cứ ngồi trên giường và cúi gằm mặt xuống.

Không được! Vấn đề bây giờ không phải là con bé Bo Ra nữa, nếu chị cứ đi bộ trong tình trạng này, tôi không dám chắc sẽ có chuyện gì xảy ra. Có thể chị sẽ gục ngã ngay lập tức cũng nên.

“Chỉ một ngày là ổn mà chị. Ốm thế thì đi làm sao được cơ chứ? Chỉ hôm nay thôi, chị nhé?”

“Không được! Nếu hôm nay lại nghỉ tiếp thì lịch trình sẽ lại phát sinh thêm nhiều vấn đề lắm. Dù chuyện gì xảy ra thì trong tuần này, chúng ta cũng phải ra khỏi Hami và trong tuần sau phải đến Đôn Hoàng.”

“Bực mình quá đi! Xin chị đấy, đừng có giở thói bướng bỉnh, ngang ngạnh ra nữa. Nếu cứ đi,

chị gục ra đấy thì sao? Em sẽ phải cõng chị đấy. Em không thích thế đâu nhé!”

“Không phải lo! Chị không ngã đâu. Mà ngộ nhỡ có ngã cũng tuyệt đối không nhờ em cõng.”

Ý tôi không phải thế nhưng...

“Eun Sung à, chị không sao đâu. Không thể chỉ vì chị mà lịch trình bị thay đổi được. Mau mặc áo vào rồi đi thôi, muộn lắm rồi đấy.”

Chị vừa nói vừa nhanh chóng thay áo. Đang sốt nóng như thế mà vẫn ra ngoài, đúng là không thể cố chấp hơn được nữa. Bất đắc dĩ, tôi cũng phải thay quần áo vào và chuẩn bị đi.

Mọi việc gần xong xuôi, còn mỗi việc khoác ba lô lên và đi thì bỗng chị ngã quỵ ngay tại chỗ. Dù cố gắng hết sức để đứng dậy nhưng dường như cơ thể chị không nghe theo ý của chủ nhân.

“Chị! Không ổn đâu, đi tiếp làm sao được. Hôm nay nghỉ thôi!”

“Không được. Nếu thế, lịch trình sẽ bị chậm trễ.”

“Hôm nay cứ nghỉ đã, những ngày nghỉ tới, chúng ta cứ tiếp tục đi là được mà. Cứ thế đi?”

“Như thế cũng được sao?”

“Được chứ sao không.”

Chị mệt mỏi quay trở lại giường nằm rồi thiếp đi.

Đột nhiên tôi nảy ra ý nghĩ cần phải mua thuốc và cháo cho chị. Nhưng rõ ràng Bo Ra không có ý định đi cùng tôi.

“Chị sẽ ra ngoài mua thuốc nên hãy ở nhà để ý chị Mi Joo, Bo Ra nhé?”

Nhưng nó im lặng không nói năng gì cả.

“Ya... chị nói sẽ ra ngoài mua thuốc đấy.”

Tôi tiến lại gần Bo Ra và hét lên. Lúc đó nó mới quay lại nhìn tôi. Khuôn mặt non choẹt của nó lúc này ửng đỏ như chứa đựng tất cả những âu lo trên thế gian này. Quả thực tôi không thể hiểu được nội tâm của con bé này.

Tôi cầm cuốn sổ tay du lịch viết bằng hai thứ tiếng Hàn – Trung với những thông tin hướng dẫn về khu vực này, sau đó rút tiền từ trong ví của chị.

Đi loang quanh một hồi mà vẫn chẳng tìm thấy hiệu thuốc nào cả. Tôi còn dò dẫm cả trong cuốn sách du lịch nữa nhưng không thấy. Hay là... phải hỏi những người đi đường thôi. Nhưng hỏi như thế nào nhỉ?

Lật tìm trong sách. Đây rồi, dòng chữ tiếng Trung mang nghĩa “Tôi bị ốm”... Tôi mừng húm, lật đặt đọc theo. Nhưng sách chỉ có thế, chẳng thấy những thứ liên quan đến bệnh viện hay hiệu thuốc.

Tôi đành túm áo một chú đi qua đường.

“Ni hảo!”

Tôi cố gắng chào thân thiện nhất.

“Wua song bình lơ!”

Tôi đã lặp đi lặp lại câu nói “Tôi bị ốm”. May thay, hình như ông ta hiểu. Nhưng ông ấy nhìn tôi với nét mặt kiêu như đang muốn hỏi. “Rồi sao nữa?” Nếu những người nước ngoài ở Hàn Quốc tóm lấy tôi và nói “Tôi bị ốm” thì có lẽ tôi cũng sẽ rất ngạc nhiên và sửng sốt như thế.

Cuối cùng chú ấy cũng hết kiên nhẫn và bỏ đi.

Lần này, tôi giữ một nữ sinh trạc tuổi tôi lại “Tôi bị ốm”. Nhưng nó chẳng phản ứng lại gì cả.

Tôi không thể nói được những câu khác nên chỉ liên tục lặp lại câu nói đó. Con bé đó nhìn tôi bực bội rồi hỏi. “Do you speak English?”

Tiếng Anh ư? Tôi vốn dĩ rất dốt mà. Hiệu thuốc trong tiếng Anh là cái quái gì nhỉ? Tôi cũng không nhớ chính xác “Drug” có phải là thuốc không nữa...

“I want drug shop.”

“Yes.”

Và cô bé đã nhiệt tình dẫn tôi đến hiệu thuốc gần đó.

Nhưng vấn đề lại phức tạp hơn, tôi muốn mua thuốc cảm và hạ sốt nhưng biết nói sao đây? Lại mở sách, nhưng chẳng có câu nào viết về cái đó cả. Tôi liền chỉ cho dược sỹ một vài câu mang nghĩa “đau ốm” xuất hiện trong cuốn sách đó.

Trong người cảm thấy khó chịu sẽ là “Wua bú thai su phù”, đau đầu là “Wua thẩu thổng”, bị cảm là “Wua cảm mao lơ”, chóng mặt là “Wua thẩu uyn” bị sốt là “Wua zẩu tiến pha sao”, toàn thân không còn chút sức lực nào là “Wua choén sần mấy zẩu chín” và “Wua mấy zẩu way khẩu” mang nghĩa “Tôi ăn không ngon miệng”. Tôi chỉ từng từ, từng từ một cho ông ta xem. Và cuối cùng, tôi chỉ vào dòng chữ “Chinh khây wua khai tiến zao” Tôi nghĩ rằng mình đã nói đủ triệu chứng rồi, chắc ông ta sẽ cho tôi đúng thuốc thôi.

Một lúc sau, người dược sỹ đó đưa cho tôi một gói thuốc.

“Tua sảo?”

Đây là câu duy nhất tôi có thể nói một cách tự tin. Tôi trả tiền, nhận tiền thừa rồi đi ra khỏi hiệu thuốc.

Sau đó, tôi đến nhà hàng tối qua để mua cháo. Lại một hồi hươ tay múa chân nữa. Vì không biết phải nói từ “cháo” như thế nào nên tôi đã cho họ xem túi thuốc và bày tỏ ý muốn mua một thứ giống như súp. Bà chủ quán gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Một lát sau, bà ta mang ra cho tôi một món ăn đặc quánh giống như cháo. Nhưng có lẽ bà ấy nghĩ tôi đến và ăn luôn ở đây nên đã đựng nó trong cái bát gốm.

“No, no! Take out! Take out!”

Đó là những từ dùng phổ biến ở Hàn Quốc nhưng bà chủ quán lại có vẻ không hiểu. Tôi phải cầm chiếc bát lên, đứng dậy và giả vờ đi ra ngoài. Lặp đi lặp lại động tác đấy đến vài lần. Phù... may thay, cuối cùng bà ấy cũng hiểu và đổ cháo vào hộp cho tôi.

Ra khỏi cửa hàng, toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi. Chỉ là mua được chút cháo và mấy viên thuốc, nhưng sao tôi lại khoan khoái thế nhỉ, giống hệt cảm giác được ném mình trên chiếc giường êm ái sau một ngày dài đi bộ vất vả và mệt nhọc vậy.

Tôi gõ cửa phòng. “Mở cửa ra nào.”

Bo Ra mở cửa cho tôi sau đó liền quay ngoắt người lại luôn. Bực mình thật, tôi đã mất bao công sức để đi mua thuốc và cháo, vậy mà cái con bé không biết lễ nghĩa này đến một lời hỏi han cũng không có.

Trông chị Mi Joo vẫn còn mệt mỏi lắm. Chị mở mắt một cách khó nhọc trước lời giục ăn cháo của tôi. Tôi múc từng thìa cháo và bón chị. Được vài thìa thì chị bảo mình có thể tự ăn được.

“Em đi mua một mình đấy à?”

“Vâng.”

“Cũng khá đấy chứ nhỉ?!”

“Có gì đâu. Mà thôi chị đừng nói linh tinh nữa, mau ăn đi kẻo nguội.”

“Lịch trình bị kéo dài... tại chị mà bị lùi lại, cho chị xin lỗi nhé? Hai đứa muốn nhanh chóng trở về Hàn Quốc vậy mà chị lại...”

“Nói gì thế chứ? Cứ khỏi ốm đi đã rồi tính sau.”

Tính đến thời điểm này, chỉ còn lại khoảng 2 tuần nữa thôi, chỉ cần đi thêm 300 km đến Đôn Hoàng là cuộc hành trình này sẽ kết thúc. Chỉ cần nghỉ 2 tuần sau sẽ có mặt tại Hàn Quốc là tôi hạnh phúc vô cùng. Nhưng sao cái con bé Bo Ra lại thờ dài thườn thượt thế nhỉ.

Chị Mi Joo ăn cháo xong, tôi liền đưa thuốc.

“Cảm ơn em nhiều nhé! Uống thuốc rồi ngủ một giấc là sẽ ổn thôi. Nhưng hai đứa ăn cơm chưa thế?”

“Chưa ạ.”

“Thế thì mau ra ngoài ăn đi còn gì.”

“Còn chị thì sao?”

“Chị ngủ bây giờ mà. Mau đi ăn cơm đi, nhanh lên!”

Nghe giọng chị có vẻ đã ổn hơn khá nhiều so với ban nãy.

“Nhanh lên nào! Có hai đứa ở đây, chị không ngủ được đâu.”

“Em biết rồi, biết rồi mà.”

Tôi và Bo Ra đành đi ra ngoài. Vừa đi vừa nghĩ xem mình nên ăn gì, còn Bo Ra cặm cụi đi một mình phía trước.

“Này, em đi đâu đấy Bo Ra? Không phải chúng ta sẽ đi cùng nhau sao?”

Con bé lại giả vờ không nghe thấy.

“Sao em cứ mãi thế nhỉ? Chị mắc lỗi gì khủng khiếp với em à mà em lại làm thế? Đi ăn với chị là chuyện đáng xấu hổ lắm sao? Em không thể đối xử bình thường được hay sao hả?”

Tôi giận dữ đuổi theo Bo Ra, nhưng con bé không thèm nhìn lại, như kiểu đang tự hỏi. “Chó ở đâu mà sủa lắm thế?”

Đúng lúc ấy, chúng tôi tới quán ăn. Rốt cuộc cái con bé xấu xa đó đến cuối cùng vẫn phớt lờ tôi sao? Cái con bé kỳ quặc, tẻ nhạt này thật là...! Nhưng dù sao, tôi vẫn nghĩ mình đã dần thân thiết với nó hơn, nên tôi muốn đối xử tốt với nó như đối với một người em gái vậy.

Rời khỏi quán ăn, chúng tôi đi thẳng về nhà trọ. Thức ăn không hợp khẩu vị nên gần như tôi chẳng ăn chút nào.

Vừa về đến nhà trọ, Bo Ra liền vụt chạy đi luôn, có vẻ như đang có việc gì đó rất gấp. Cái con bé kia, lại giở trò gì không biết? Chịu thật, không thể hiểu nổi mình đã làm sai điều gì khiến nó không hài lòng như thế.

Ơ kìa, lạ thật, con bé đeo ba lô trên vai mà.

Tôi guồng chân chạy theo hỏi. “Này, em đi đâu thế Bo Ra?”

Khi con bé quay lại, tôi nhận thấy rõ vẻ bàng hoàng và sợ hãi đang hiện hữu trên khuôn mặt nó. Đó chính là nét mặt khi vượt rào trốn học nhưng bị thầy giám thị bắt quả tang mà!

“Em đi đâu vậy?”

Nó không đáp lại mà cứ thế bước đi rất nhanh. Quả thực rất đáng nghi!

“Em không nghĩ đến chị Mi Joo à?” Tôi túm tay con bé hỏi.

“Bỏ tay tôi ra!” Nó hất mạnh tay tôi ra và bỏ chạy.

“Này, em đứng lại đó cho chị!”

Dù khoác cái ba lô nặng trĩu trên vai vậy mà nó vẫn chạy rất nhanh. Nhưng vì cái ba lô quá nặng nên nó cũng rất nhanh mệt và kiệt sức. Đôi chân nó dần chậm lại, và cuối cùng cũng phải dừng lại.

“Này, em định bỏ trốn đấy à?”

Con bé cứng đầu đó vẫn kiên quyết không trả lời.

“Em điên rồi à? Quá mệt mỏi nên em bỏ cuộc phải không? Còn 2 tuần nữa thôi là mọi chuyện kết thúc. Không phải 20 ngày mà là 2 tuần thôi đấy.”

Tôi giờ hai ngón tay ra trước mặt Bo Ra.

“Em đã chịu đựng được đến giờ phút này rồi, chẳng lẽ không cố gắng thêm được 2 tuần nữa hay sao? Em có biết nếu bỏ cuộc, tất cả mọi sự mệt nhọc, cố gắng trước đây của em đều trở thành công cốc không hả? Còn nữa, nếu bị bắt, em sẽ lại bị nhốt vào Trung tâm bảo trợ thanh thiếu niên. Em quên rồi à?”

“Tôi biết!”

Bo Ra không hề dao động một chút nào trước lời cảnh cáo của tôi.

“Biết sao lại còn làm vậy? Em mất trí rồi à?”

“Đừng có xen vào chuyện của tôi nữa, tránh xa tôi ra. Tôi sẽ không trở về Hàn Quốc đâu.”

“Em nói cái khỉ gì thế?”

“Thôi đi, đừng bận tâm tới tôi nữa. Chị làm phần việc của chị cho xong rồi trở về Hàn Quốc là đủ.”

Nếu đúng như lời bà nói thì con bé này chắc chắn đang bị quỷ Sa tăng nhập vào rồi.

“Đừng nói vớ vẩn nữa, mau đi theo chị.”

Tôi túm chặt lấy vai Bo Ra. Nhất định phải đưa nó quay trở lại.

“Bỏ ra! Bỏ tay ra khỏi người tôi!”

Bo Ra huých mạnh cùi chỏ vào ngực tôi và nhanh chóng thoát ra.

“Nếu cứ chạy theo tôi, chị cũng sẽ trở thành kẻ bỏ trốn đấy. Chị cũng biết nếu rời xa người dẫn dắt 2 tiếng sẽ trở thành kẻ trốn chạy đúng không? Khôn ngoan thì đừng bận tâm đến tôi nữa, quay về giờ còn kịp.”

Không biết giờ chị Mi Joo đã tỉnh chưa nhỉ? Nếu tôi chạy thật nhanh về và báo cho chị ấy biết Bo Ra đã bỏ trốn thì mọi chuyện sẽ ra sao? Không được! Chỉ cần tôi quay người đi thôi là cái con bé bướng bỉnh Bo Ra này sẽ biến mất hoàn toàn khỏi nơi đây rồi. Tôi phải làm gì bây giờ? Kéo xềnh xệch nó quay lại? Nhưng việc đó chắc chắn nằm ngoài khả năng của tôi. Tôi cũng có thể cố gắng để ép con bé quay về nhưng lúc đó sẽ quá 2 giờ đồng hồ mất.

Trời đất ơi! Tôi phải làm gì bây giờ?

Tôi không chịu buông con bé ra, nhưng phải lôi nó về bằng cách nào đây? Nó mà biến mất, chuyển bộ hành của chúng tôi coi như đi tong.

“Bỏ tay ra! Bỏ ra nhanh!”

“Em bị điên hả? Bỏ tay em ra á? Còn lâu! Mau quay về cho tôi nhờ.”

“Bỏ ra, mau bỏ tôi ra! Nếu không bỏ, tôi sẽ chết ngay tại đây cho mà coi. Mà không, chị cũng sẽ chết!”

Nghe đến câu đó, không hiểu sao tôi lại buông tay ra. Trông vẻ mặt con bé không có vẻ gì là

giả cả.

“Nếu không muốn nhìn thấy tôi chết ngay tại đây thì để tôi đi đi.”

Luồng ánh mắt chết chóc đang chiếu thẳng vào tôi khiến tôi bất giác rùng mình.

“Được thôi! Muốn trốn thì trốn đi. Đúng là đồ tâm thần! Chỉ còn 2 tuần nữa mà cũng không cố gắng chịu đựng nổi? Thật đáng tiếc! Vô cùng đáng tiếc!”

Tôi hét lên phía sau lưng Bo Ra nhưng nó vẫn không có bất kỳ một phản ứng nào.

Tôi sẽ chẳng hơi đâu mà thêm quan tâm tới con bé đó nữa. Nó có bỏ trốn rồi bị bắt về Trung tâm bảo trợ hay gặp phải bọn côn đồ thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Thật vô lý khi đến tôi còn chẳng thể bỏ trốn nữa là nó.

Nhưng ngay lúc này đây, đôi bàn chân tôi nặng trĩu, như muốn rụng ra. Phải về nhà trọ ngay lập tức, nhưng sao thế nhỉ, đôi bàn chân nặng nề quá mức, tôi không thể nhấc nổi lên và bước được một bước nào.

Không hiểu đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua rồi nhỉ? Rốt cuộc bây giờ là mấy giờ? Bình thường tôi hay đeo đồng hồ ở tay, nhưng từ khi mồ hôi làm ướt đầm dây đeo, tôi đã không đeo nữa. Mặt trời đã lặn. Có lẽ tôi đã đi quá 2 tiếng đồng hồ rồi.

Âm thầm chạy theo Bo Ra cũng không hẳn là việc gì quá sức, hơn nữa may là con bé cũng chưa phát hiện có người đang đi theo mình nên đã dần giảm tốc độ. Không biết nó định đi đâu nhỉ? Ở một nơi hoang vu, không hiểu địa lý, không hiểu ngôn ngữ này nó sẽ biết phải làm gì kia chứ? Tôi bước tiếp vài bước, chân chừ định quay trở lại... Ôi... không được.

Đột nhiên tôi nghĩ đến câu nói “Tắm ngầm tắm ngầm mà đắm chết voi”, sử dụng câu nói ấy trong hoàn cảnh này có ổn không nhỉ? Bình thường hàng ngày con bé đó đi trong im lặng, không một câu than thở hay bực bội. Thế mà ai biết được nó lại gây chuyện nghiêm trọng đến mức này cơ chứ? Chẳng khác gì giáng cho chị Mi Joo một cú đòn chí mạng. Cái đó còn kinh khủng hơn gấp trăm lần việc tôi lúc nào cũng than thở. Chị Mi Joo đã không hề hay biết nên cũng không hề nổi giận, ngược lại lại còn hết lời khen Bo Ra xinh đẹp và ngoan ngoãn. Thử quay trở về xem, tôi sẽ mách hết với chị Mi Joo về những hành vi “man rợ” ấy của nó.

Nhưng nhớ con bé Bo Ra không chịu về thì sao nhỉ? Tôi muốn quay trở về ngay bây giờ nhưng quên mất đường về rồi... tại cứ lảng nhảng đi theo nó không mục đích nên giờ tôi không hiểu mình đang ở đâu nữa. Đây là đâu nhỉ? Trời sắp tối nên tôi chẳng nhìn thấy gì ở phía trước, tuy có đèn đường nhưng ánh sáng của nó lại vô cùng yếu ớt, nhìn như cả mắt.

Tôi vẫn mãi miết đi phía sau Bo Ra. Bỗng trông thấy có ai đó đứng chặn trước mặt con bé. Nhìn kỹ, hóa ra là hai thanh niên khoảng hơn 20 tuổi để kiểu tóc húi cua rất xấc xược. Một thằng thì cao kều, gầy như con cá mắm, mặc áo khoác ngoài màu bạc còn thằng kia thì vừa lùn vừa béo.

Bo Ra định tránh hai thằng “cá mắm” và “mập ú” ấy, nhưng tránh bên nào chúng lại cố tình dịch chuyển sang bên đó, rồi dần tiến sát lại trước mặt con bé.

Bỗng thằng “cá mắm” chộp lấy cổ họng con bé, rút từ trong ngực áo ra thứ gì đó dí vào mặt Bo Ra. Ánh sáng lấp lánh hắt ra... Ôi! Là một con dao.

“Cứu tôi với! Có ai ở đây không, cứu tôi với!”

Bo Ra giãy giụa, hét lên thất thanh. Nhưng xung quanh tịnh không một bóng người.

Tôi luống cuống, hoảng hốt. Mình phải làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ bỏ trốn một mình ư?

Chương 7. Điều mà những cô gái mong muốn!

“Bọn mất dạy kia!”

Tôi hét lên và xông ra. Bo Ra giật mình nhìn tôi, nó mở to mắt ngạc nhiên. Chắc nó muốn hỏi tôi làm thế nào lại đến được đây nhưng giờ làm gì còn thời gian để giải thích chuyện đó nữa.

Tôi tung một cú đá vào bàn tay cầm dao của tên “cá mắt”. Con dao bị văng ra, rơi xuống đất “choang” một cái.

Nó liền buông Bo Ra ra và lao đến phía tôi. Nhanh như cắt, Bo Ra nhấc con dao lên và đứng đối diện với tên “mập ú”.

Tôi tung tiếp một cú đá thật mạnh vào đầu gối thẳng “cá mắt”. Nó đau đớn kêu lên “A!” một tiếng rồi oạt người xuống. Nhân đà đó, tôi đạp chân vào ngực của nó. Cả thân hình gầy guộc của nó bị đẩy bắn ra phía sau. Nhưng dường như nó đang quá hoảng loạn và bất ngờ trước sự tấn công đột ngột của tôi nên nó vội vàng vùng dậy, khuỵu tay múa chân đánh đấm như một kẻ điên khùng. Tôi bậm môi đánh túi bụi vào bụng và mặt của nó. Máu mồm, máu mũi chảy ra choe choét khắp mặt, nhưng tôi vẫn không khoan tha, nghiêng rằng đấm liên hồi vào bụng và ngực của nó. Được một lúc thì tên “cá mắt” nằm bệt dưới đất như con “cá khô”.

Bo Ra vẫn đang lăm le con dao đứng đối diện thẳng “mập ú”.

“Bo Ra, tránh ra!”

Tôi lao đến và song phi vào thẳng “mập ú”. Nhưng nó không giống người, giống bị thịt, à không giống cái bao cát thì đúng hơn!

“Chi... cẩn thận!”

“Hự...”

Thằng “cá mắt” bị tôi hạ gục ban nãy đã vùng dậy từ lúc nào và đập mạnh vào phía sau lưng tôi. Tôi mất thăng bằng, chúi người về phía trước, đầu óc choáng váng, trước mặt tôi là ngàn vì tinh tú đang nhấp nháy.

Đến lượt chúng phản công lại và đương nhiên tôi lãnh một trận như tử.

“Cứu tôi với! Help me! Help me!”

Bo Ra hét vang cả một vùng nhưng vẫn lặng ngắt như tờ.

Cú đấm của tôi giờ đây vô tác dụng, yếu xìu như phui bụi trên áo chúng nó. Dường như cú đập trời giáng vào eo lúc nãy đã khiến mọi sức lực của tôi tiêu tan đi vậy. Sự đau đớn giờ đang lan tỏa ra khắp lưng.

Tôi uất ức nghiêng chặt quai hàm, siết chặt nắm đấm dùng hết sức bình sinh tương thẳng vào ngực thẳng “mập ú”. Nó chới với suýt ngã ra phía sau, thấy thế tôi liền vùng dậy thui tới tấp vào ngực và bụng nó. Nhưng thằng “cá mắt” đã tiến lại phía sau lưng và khóa chặt cánh tay của tôi.

“Go away!”

Bo Ra tay khua khua con dao vừa chạy đến vừa hét. Nhưng thằng “cá mắt” đã nhanh chóng chồm lấy con bé, bẻ ngoặt bàn tay và cướp lấy con dao.

Mẹ nó chứ! Đến con dao cũng bị cướp mất rồi thì còn làm gì được nữa chứ!

Bọn chúng ve vẩy con dao, dồn chúng tôi lại một chỗ. Tôi và Bo Ra vô cùng sợ hãi. Chúng định làm gì đây? Tại sao tôi lại đi theo Bo Ra đến nơi quái quỷ này cơ chứ? Vừa nãy tôi quay về có phải tốt hơn không! Nếu thế đã chẳng có chuyện như thế này xảy ra.

Ông Trời ơi! Xin ông hãy thả xuống cho con một sợi dây to!

Tôi cầu nguyện một cách khẩn thiết. Ngày xưa tôi thấy bà cũng từng làm như thế. Mỗi khi gặp phải những tình huống khó khăn, bà thường khẩn cầu ông Trời xuống ngay lập tức để giúp đỡ. Hồi còn bé, bà đã kể cho tôi nghe chuyện thần thoại “Mặt trời và mặt trăng”. Bà bảo ông Trời chính là người thả sợi dây lớn xuống cứu giúp người gặp hoạn nạn. Lúc ấy tôi nào tin, chỉ khịt mũi và cười nhạt. Thời buổi này ai còn tin vào những chuyện mê tín ấy chứ.

Ông Trời ơi! Con biết lỗi rồi! Con xin lỗi vì đã cười mỉa ông khi ấy nhưng xin ông hãy cứu chúng con lần này! Con xin Người đấy!

“Ô, kia là người Hàn Quốc phải không?”

Tiếng gì vậy? Sắp chết nên tôi nghe nhầm chăng? Ôi, cuộc đời tôi đến đây coi như đã chấm dứt...

“Người Hàn Quốc à?”

Tôi lại hoang tưởng nữa rồi. Sao tôi cứ nghe thấy tiếng có ai đó hỏi chúng tôi có phải là người Hàn không là sao nhỉ? Ông Trời cũng thật là...! Phải chọn người cùng quốc tịch đến giúp chúng tôi sao? Đây là Trung Quốc đấy, ông Trời Trung Quốc ạ!

Nhưng không, tôi thấy loáng thoáng mấy bóng người chạy về phía chúng tôi mà. Là ảo giác sao?

Không, không phải ảo giác, cũng không phải tôi đang nghe nhầm. Có khoảng ba bốn người xuất hiện trước mặt chúng tôi. Hình như bà đã khẩn cầu ông Trời cứu giúp nên ông ấy mới thả những “sợi dây” xuống cứu chúng tôi.

Bọn côn đồ buông chúng tôi ra, đứng đối diện với những “sợi dây”. Tôi cứ tưởng họ là những thánh nhân nào đó, nhưng đến gần mới thấy, hóa ra đó là hai người con trai và một người con gái. Họ quát hai thằng du côn kia mấy câu bằng tiếng Trung Quốc. Rõ ràng ban nãy tôi nghe thấy họ nói tiếng Hàn cơ mà, hay tôi đã nghe nhầm nhỉ?

Một anh con trai dứ nắm đấm về phía bọn chúng, nhưng chúng không sợ, vẫn hung hăng lao lên. Hừm, tôi phải trả lại những cú đánh mà chúng trút lên người tôi ban nãy mới được. Tôi lao vọt lên huy động mọi kỹ thuật trong lĩnh vực đánh đấm để chiến đấu, lợi thế có vẻ nghiêng dần về phía chúng tôi chỉ sau mấy phút.

Hai thằng khốn đã lãnh một trận đòn no nê, lủi thủi quay đầu bỏ chạy.

“Em đau không?”

Người con gái cất tiếng hỏi tôi. Ô! Họ lại nói tiếng Hàn kìa. Nhưng âm giọng có vẻ hơi đặc biệt.

“Hai em là người Hàn Quốc phải không?”

“Dạ? Vâng, đúng ạ!”

“Buổi tối ở đây nguy hiểm lắm. Hai đứa em đi cùng nhau, nhớ xảy ra chuyện gì thì thật đáng tiếc. Nên quay về thì hơn.”

Có vẻ mấy người họ chỉ trạc khoảng 25 tuổi. Họ nói tiếng Trung quá giỏi nên tôi cứ tưởng họ là người Trung Quốc. Nhưng họ lại nói tiếng địa phương vùng tỉnh Kyung Sang nên chắc họ là những du khách đang đi du lịch.

“Mau đi mua đồ băng bó thôi. Trông kìa, máu đã chảy khắp mặt rồi.”

Người con gái chỉ vào tôi hốt hoảng nói. Lúc này tôi mới để ý, đưa tay lên mặt quệt ngang, máu đã chảy ra khá nhiều. Lúc nãy tôi bị một cú đấm vào mặt, đôi môi dường như muốn vỡ ra, giờ vẫn nóng ran.

Họ đưa chúng tôi vào nội thành. Đi lòng vòng một lúc lâu, chúng tôi mới tìm thấy một hiệu thuốc. Người con gái bôi thuốc mỡ và dán băng gạc lên vết thương cho tôi. Tôi tự bôi thuốc mỡ

lên vùng xung quanh môi, vị thuốc ngấm vào khiến tôi thấy đắng ngắt.

“Hai em đã ăn tối chưa?”

“Dạ? À chưa ạ.”

“May quá. Bọn chị đang định đi ăn, vậy cùng đi nhé!”

“Cái đó...”

Cuối cùng tôi và Bo Ra cũng đi theo bọn họ. Đêm muộn thế này mà quay về thì nguy hiểm lắm.

Nhưng những người này làm gì ở nơi này nhỉ? Họ nói tiếng Trung siêu quá, chẳng khác gì người bản địa cả.

“Sao lại bám theo em? Chị còn tỉnh táo không vậy?”

Bo Ra huých mạnh vào cạnh sườn tôi lườm bà.

“Thế còn em thì sao? Em có tỉnh táo không khi lại bỏ trốn như vậy? Mà em không biết phải cảm ơn ai à?”

Bo Ra quay phắt đầu đi. Cái con bé đáng ghét này đúng thật là...!

Tôi không thèm nói gì với con bé nữa, cứ thế đi theo những “sợi dây to” vào một nhà hàng có tên “Shabu Shabu”.

Sau khi gọi món, nhân viên phục vụ mang ra cho chúng tôi các loại rau và thịt. Tôi đang đói cồn cào. Bữa trưa nay ăn cũng như không, sau đó lại gặp phải bọn côn đồ nữa chứ, thức ăn chắc đã tiêu hóa hết từ lâu rồi.

“Anh chị là người Trung Quốc hay người Hàn Quốc ạ?”

Nghe hỏi thế, tất cả những “sợi dây to” đều bật cười.

“Thế em nghĩ bọn chị giống người nước nào?”

“Người Hàn Quốc ạ. Người Trung Quốc chắc không nói được tiếng địa phương vùng tỉnh Kyung Sang. Nhưng anh chị nói tiếng Trung cũng rất giỏi... Ôi, em chẳng rõ nữa.”

“Bọn anh thuộc tộc người Triều Tiên mà, kiểu bào thế hệ thứ 3 đấy.”

“Dạ? Nhưng sao lại nói tiếng địa phương vùng Kyung Sang ạ?”

Những người thuộc tộc Triều Tiên mà tôi nhìn thấy trên tivi nói tiếng địa phương vùng Diên Biên cơ mà?

“Quê của ông bà chị ở Daegu mà.”

Người con gái có khuôn mặt và đôi mắt tròn xoe chum miệng cười nói. Người con trai bên cạnh nói tiếp. “Ông của anh cũng là người Daegu. Khi ở nhà bọn anh nói tiếng Hàn, nhưng khi ra ngoài bọn anh lại dùng tiếng Trung.”

“Oa! Giỏi thật đấy!”

Nghe nói những người Bắc Triều Tiên di cư sang Trung Quốc nói tiếng địa phương vùng Diên Biên nhưng con cháu của những người Hàn Quốc di cư sang đây lại nói tiếng Hàn.

Trước đây tôi đã từng xem những thước phim tài liệu về tộc người Triều Tiên trên tivi. Trong thời chủ nghĩa đế quốc Nhật Bản, người Nhật bắt những người dân nước tôi phải di dân sang Trung Quốc. Vì quá nghèo đói nên có rất nhiều người bất đắc dĩ phải bỏ quê ra đi. Lúc đó, tôi lại không nghĩ tôi và những người Triều Tiên đó là cùng một dân tộc. Nhưng giờ được gặp trực tiếp như thế này, quả nhiên tôi mới cảm nhận được họ là người của đất nước chúng tôi.

“Rất vui vì được gặp hai em. Bọn chị đến đây làm hướng dẫn viên du lịch, nhưng chủ yếu gặp

toàn người nhiều tuổi. Lâu lắm rồi không được gặp những người trẻ tuổi như bọn em đây. Chị là Wi Hwa, Mun Wi Hwa.”

“Anh là Kim Cheol Ho.”

“Còn anh là Park Dong Seok.”

Những “sợi dây to” lần lượt giới thiệu về mình.

“Em là Lee Eun Sung. Còn con bé này là Ju Bo Ra.”

“Nếu lúc đó không nghe thấy tiếng Hàn thì có lẽ bọn anh đã không chạy đến cứu hai đứa. Suýt nữa đã xảy ra chuyện lớn rồi đấy.”

Ừ nhỉ... Nếu không gặp bọn họ thì tôi và Bo Ra sẽ ra sao? Ôi! Chỉ nghĩ đến thôi mà tôi cũng đã rùng mình.

“Vậy anh chị ở Hami này ạ?”

“Sao cơ? À, bọn chị chỉ đến đây để làm việc thôi. Giờ là mùa hè, là mùa cao điểm du lịch. Cứ hè đến bọn chị lại dẫn tour trên con đường tơ lụa này, thời gian khác thì dẫn ở đảo Hải Nam hoặc một vài nơi khác của Trung Quốc.”

Tôi uống một ngụm trà. Xót quá! Đôi môi bị rách chạm phải trà nóng lại càng nóng và rát hơn.

“Trông hai đứa có vẻ đói lắm rồi đấy, mau ăn đi.”

Chị Wi Hwa gấp rau và thịt vào bát tôi và Bo Ra.

“Món này chấm nước sốt lạc đấy. Ngon lắm, ăn thử đi!”

Chúng tôi chấm miếng thịt mà chị vừa gấp vào nước sốt. Ôi! Nước sốt thơm phức có vị béo ngậy của lạc khiến miếng thịt thêm đậm đà bù béo, ngon không thể tả.

Các vị giác bị đánh thức, tôi muốn ăn hết đĩa thịt kia, nhưng liếc sang thấy Bo Ra cũng đang ngấu ngấu nghiền ngẫm.

“Này, chẳng lẽ trưa nay em chưa ăn cơm hả?”

Tôi cố gắng hỏi nhỏ để họ không nghe thấy. Bo Ra khẽ gật đầu. Nhìn nó ăn ngon lành chưa kìa. Hình như khá lâu rồi, Bo Ra không còn kén ăn và bỏ cơm như trước. Hay nó nghĩ giờ đây thức ăn hợp khẩu vị nên có bỏ trốn cũng không có gì phải lo sợ?

“Hai đứa đang đi du lịch à?”

Lúc ăn gần xong, chị Wi Hwa bỗng hỏi tôi.

“Vâng ạ.”

“Được bao nhiêu hôm rồi?”

“Tính đến hôm nay là được 55 ngày rồi ạ.”

Họ giật mình, quá ngạc nhiên trước câu trả lời của tôi.

“Du lịch kiểu gì mà lại đi nhiều ngày vậy?”

“Chúng em đang có chuyến bộ hành từ Urumqi đến Đôn Hoàng.”

“Hả? Thật không thể tin nổi. Có thật hai đứa đi bộ đến đây không?”

“Vâng ạ.”

“Thật vậy á? Thật á?”

Dù tôi có nhắc lại, khẳng định vài lần câu chuyện ấy nhưng họ vẫn không tin. Họ quá hiểu,

không phải 1 hay 2km mà là 1200 km cơ đấy. Kể ra cũng chẳng khác gì lời nói dối.

“Nhưng tại em là học sinh cấp 3 mà? Hai đứa không phải đến trường sao?”

“Gì cơ ạ?”

“Được đi du lịch trong 70 ngày liền cơ à? Trường cấp 3 nào mà cho nghỉ hè nhiều thế? Kỳ nghỉ hè ở Hàn Quốc chắc dài lắm hả?”

Tôi chẳng biết phải trả lời sao. Chúng tôi chỉ là những đứa trẻ hư, thay vì bị nhốt vào Trung tâm bảo trợ thanh thiếu niên, chúng tôi đã lựa chọn chuyển bộ hành này. Có nên nói thật không nhỉ?

Bỗng Bo Ra lên tiếng. “Bọn em là sinh viên đại học năm thứ nhất. Vì học kỳ sau được nghỉ nên không sao đâu ạ.”

Ài chà! Cái con bé này trông thế mà nói dối giỏi gớm nhỉ?

“Thế à? Thế mà ban đầu nhìn, chị còn tưởng hai đứa là học sinh cấp 3 cơ.”

Chị Wi Hwa vừa gấp thịt và rau vào bát chúng tôi vừa nói.

“Này này, trông Bo Ra và Wi Hwa giống nhau thật đấy!”

Anh Cheol Ho nhìn Bo Ra rồi lại nhìn chị Wi Hwa. Khi nghe anh nói thế, tôi cũng thấy hai người họ nhang nhác giống nhau thật. Khuôn mặt tròn, khi cười để lộ hai lúm đồng tiền. Ờ, hình như tôi đã tin họ là hai chị em thật!

“Mọi người thấy thế nào? Hai người họ có giống nhau không? Tuy nhiên, anh thấy Bo Ra có vẻ hiền lành và ngoan ngoãn, không như Wi Hwa đánh đá và ghê gớm quá!”

Nghe anh Dong Seok nói vậy, chị Wi Hwa liền lấy đũa chọc vào cạnh sườn anh ta với vẻ không hài lòng.

“Không phải thế đâu ạ. Em chưa thấy ai ghê gớm như Bo Ra. Nhìn bề ngoài không đoán được tính cách đâu!”

Bo Ra ném cho tôi một cái nhìn đầy căm ghét nhưng tôi giả vờ như không biết. Được trả đũa như thế, tôi cảm thấy trong lòng mình nhẹ nhõm và dễ chịu quá!

“Vốn dĩ công việc hướng dẫn du lịch ở một nơi khắc nghiệt như thế này rất vất vả, nhưng anh chưa thấy một đứa con gái nào chăm chỉ và làm tốt như Wi Hwa. À, mà Wi Hwa này, hôm nay mẹ em gọi điện đến văn phòng đấy. Em đã gọi lại chưa?”

Chị Wi Hwa lắc đầu.

“Em đúng là ác ma mà. Đến bao giờ em mới thôi cái kiểu sống mà không liên lạc với gia đình thế hả? Nghe lời bố mẹ, chỉ cần xin việc vào một công ty bình thường thôi rồi sống tử tế không được sao? Sao cứ phải học ngành thiết kế làm gì nhỉ?”

Đột nhiên mặt chị Wi Hwa tối sầm lại. Tôi và Bo Ra hơi bất ngờ, không biết nói gì để an ủi chị.

“Chị vốn rất muốn học ở trường thiết kế nhưng bố mẹ chị lại kiên quyết phản đối. Vì thế, chị đã thi vào khoa tiếng Nhật và đến đây. Cũng được 3 năm rồi đấy.”

Tôi thấy chị mỉm cười nhưng hình như nụ cười buồn lắm.

“À, chuyên ngành của hai đứa là gì nhỉ?”

“Dạ?”

Nói gì tới đại học, đến cấp 3 còn bỏ dở thì chuyên ngành cái quái gì. Tôi bèn liếc sang Bo Ra.

“Em học khoa Hội họa ạ. Trở thành họa sĩ là giấc mơ của em.”

Bo Ra tiếp tục nói dối. Hội họa cái gì chứ, chắc hôm nay nó định nói dối từ đầu đến cuối đây, đâm lao thì phải theo lao mà.

“Chị cũng đã xem khá nhiều những tác phẩm hội họa của Hàn Quốc. Trong đó chị thích hai họa sĩ là Cheon Gye Yeong và Won Su Yeon.”

Chị Wi Hwa vui mừng nói. Bo Ra cũng phụ họa. “Em cũng thích thầy Cheon Gye Yeong lắm ạ. Mỗi khi xem tranh của ông ấy, em chỉ muốn làm họa sĩ thôi.”

Thầy giáo? Xì!

“Chị đã xem Audition chưa ạ?”

“Đương nhiên là xem rồi.”

“Em đã xem Audition từ hồi học lớp 5. Từ đó trở đi, em đã ôm ấp giấc mơ trở thành họa sĩ.”

Hồi học lớp 5 á? Xì!

Nó mới biết đến Cheon Gye Yeong và Audition qua tôi và chị Mi Joo, vậy mà dám nói một cách thần nhiên như vậy, tài thật đấy!

“Chị và Bo Ra nói chuyện có vẻ hợp nhau đấy. Ước chi em là em gái của chị thì tốt biết mấy!”

“Chị à, đừng khách sáo với em nữa nhé! Em ít tuổi hơn mà.”

“Thật không vậy?”

Chị Wi Hwa nhìn sang tôi, và tôi cũng gật đầu tỏ ý tán thành.

“Những cái áo mà Cheon Gye Yeong mặc cho nhân vật cũng được đấy. Nhìn vào nó, chị đã học hỏi được rất nhiều về nghệ thuật thiết kế.”

“Đúng đấy ạ. Những đồ vật và trang phục xuất hiện trong hoạt hình đều rất độc đáo.”

Không biết đến bao giờ con bé Bo Ra này mới kết thúc trò này nhỉ. Nhưng giờ cứ kệ đi, mỗi khi nghe hai người họ nói về chủ đề hội họa, tôi cũng lại vỗ tay giả vờ thích thú lắm.

“Thế còn Eun Sung, em cũng học chuyên ngành hội họa à?”

Trong lúc tôi đang trầm trồ thán phục thì bất ngờ một “mũi tên” vù vù lao tới.

“Dạ không ạ. Em...”

“Thế em học ngành khác à?”

“Em...” Tôi biết phải nói sao đây? Đôi mắt vốn dĩ tròn của chị Wi Hwa giờ đây lại càng tròn xoe hơn nữa như đang chờ đợi câu trả lời của tôi.

“Không lẽ em học chuyên ngành thể thao à?”

“Dạ?”

“Vì vừa nãy anh thấy em đánh nhau rất giỏi?”

“Dạ? Dạ vâng đúng ạ.”

“Bảo sao. Nhưng em chuyên về môn gì?”

“Là quyền anh ạ.”

Tôi cũng không ngờ hai từ “quyền anh” lại vọt ra từ miệng tôi nhanh đến vậy.

“Quyền anh á?”

Chị Wi Hwa liền hỏi lại. Nhưng tôi không thể nói câu đó lần thứ hai được nữa.

“Chị Eun Sung giỏi quyền anh lắm ạ. Lúc nãy mọi người cũng đã chứng kiến rồi đúng không

ạ? Chị ấy chỉ cần đấm một quả thôi là đời của tên kia coi như chấm dứt.”

Hừ! Cái con bé này lại tiếp tục!

“Chị ấy đã vài lần tham gia thi đấu và đều được giải. Phải không chị Eun Sung?”

Bo Ra nhìn tôi với ánh mắt ép tôi phải trả lời.

“Gì cơ? À ừ...”

Bất đắc dĩ, tôi phải gật đầu đồng ý.

“Em cũng từng đến xem chị Eun Sung thi đấu rồi, hoành tráng lắm! Chị ấy đã giành được giải vô địch của trường từ hồi cấp 3 cơ.”

Bo Ra à, chị xin em đấy! Đủ rồi, dừng lại thôi!

Tôi chưa bao giờ thấy con bé nói nhiều như hôm nay. Tôi không chắc đó có phải Bo Ra của mọi ngày không nữa. Hay con hổ nào đó đã bắt Bo Ra ăn thịt rồi giả làm nó cũng nên. Con bé đang bỏ trốn này chẳng giống với Bo Ra nhã nhặn và hiền lành hồi đầu một tý nào cả.

Rốt cuộc thì em là ai?

Tôi nhìn chăm chăm vào con bé. Nhưng nó dường như không hề cảm nhận được ánh mắt của tôi, vẫn tiếp tục.

“Trong lần thi đấu vừa rồi với võ sỹ người Nhật, chị đã cho hắn ta một cú bất tỉnh, đúng không?”

Bo Ra nhìn về phía tôi. Nó vẫn muốn nói dối tiếp ư? Tôi biết phải làm sao bây giờ...?

“A, đúng rồi! Chị ấy có triển vọng trở thành ngôi sao quyền anh đấy. Không đùa đâu nhé!”

Tôi giờ nắm đấm ra dọa nó. Ôi, tôi sao thế này? Dù gì cũng phải nói thật với một người trong số họ. À không, hai người cũng được.

“Oa... Bảo sao bạn nãy những cú đấm của em thật chuyên nghiệp. Em có vẻ thích xem K+1 lắm đúng không?”

Lần này, cái anh vốn dĩ im lặng từ nãy đến giờ đã mở lời. K+1 á? Đó là cái tôi mê nhất. Là so với phim truyền hình dài tập và những trò chơi giải trí, tôi lại thích K+1 hơn.

“Đương nhiên rồi ạ.” Tôi hớn hở trả lời.

“Anh thích Chu Sung Hun lắm, vì là kiêu bào nên lại càng thích hơn nữa. Còn em?”

“Em thì thích Ray Sefo ạ. Em nói thật đấy.”

Trước đây, tôi đã tình cờ xem một trận đấu của Ray Sefo. Nhìn dáng vẻ anh ấy dũng mãnh lao vào đối thủ và đánh đến cùng, điều đó thực sự khiến tôi vô cùng nể phục. Và đặc biệt kỹ thuật xử lý nhanh nhẹn của anh ấy. Chắc chẳng có ai không ngưỡng mộ khi chứng kiến kỹ thuật đấm xoay và đột ngột của anh ấy cả.

Sau khi ăn tối xong, chúng tôi ngồi nói chuyện một lúc lâu. Mãi mê nói về K+1 khiến tôi quên mất thời gian trôi nhanh đến mức nào. Đến lúc sực nhớ ra, tôi lo lắng không biết phải đi đâu, giờ đã quá muộn để quay về chỗ chị Mi Joo rồi.

“À, hai đứa định đi đâu bây giờ?”

Chúng tôi đã mừng hóm khi chị Wi Hwa là người lên tiếng trước.

“Bọn em vẫn chưa biết ạ.”

“Vậy để bọn chị dẫn đi nhé?”

“Thật ạ?”

Tôi cùng Bo Ra lú lú đi theo họ. Đêm muộn nên thời tiết hơi se lạnh khiến người ta phải run mình.

“Hai đứa đã đi cái kia bao giờ chưa?”

Chị Wi Hwa chỉ vào cỗ xe lừa đang dừng ngay trước mắt chúng tôi. Tôi vẫn luôn muốn đi thử nhưng có lẽ chị Mi Joo chẳng bao giờ cho phép.

Đường khá xa để có thể đi bằng chiếc xe lừa cao cấp này. Chiếc xe cũng lạ, một tấm ván mỏng được đặt bên trên trục của bốn bánh xe. Ở bốn góc của tấm ván người ta dựng lên bốn cây cột cao và căng lên đó một tấm thảm được trang trí với nhiều họa tiết và màu sắc. Người dân nơi đây rất ưa chuộng những chiếc xe lừa như thế này.

“Chúng ta đi thử đi. Đã đến đây rồi thì phải thử một lần xem sao chứ. Chẳng lẽ chỉ đi bộ thôi ư?”

Tôi cùng Bo Ra nhanh chóng theo họ lên xe. Bo Ra ngồi cạnh chị Wi Hwa nên không còn sự lựa chọn nào khác, tôi đành phải ngồi bên cạnh mấy anh đàn ông.

Hóa ra ngồi trên chiếc xe này không hề thú vị như tôi từng nghĩ. Chậm rì như người đi bộ vậy. Mỗi khi con lừa chạy, chiếc xe lắc lư chuyển động khiến cả người tôi cũng lắc lư theo. Tâm trạng cũng chao đảo, thấp thỏm lo lắng. Tôi lo không biết ngày mai có quay trở về kịp không? Sao tôi lại cảm thấy bất an thế nhỉ!

Ngồi được khoảng 10 phút thì chúng tôi đến một khách sạn. Nó sạch sẽ và rộng rãi hơn nơi chúng tôi thường trọ rất nhiều.

“Bọn chị thường xuyên dẫn khách du lịch đến đây nên không cần lo lắng lắm về khoản tiền nong nhé.”

Chị Wi Hwa đã nói với tôi như vậy, chắc chị thấy tôi có vẻ giật mình khi trông thấy giá ghi trên quầy tiếp tân: 600 tệ. Tôi cười gượng gạo thay cho lời đáp.

Chúng tôi nhận lại 300 tệ tiền phí giới thiệu.

“Mau vào phòng nghỉ ngơi thôi. Sáng mai mấy giờ tụi em dậy?”

“Khoảng 7 giờ ạ.”

“Lúc đó bọn chị cũng phải đi rồi, vì bọn chị phải dẫn đoàn lúc 7 giờ.”

Chị Wi Hwa liền đưa chìa khóa cho hai đứa tôi. Từ lúc gặp, Bo Ra lúc nào cũng bám chặt lấy chị Wi Hwa và buôn chuyện. Lúc nào nó cũng khoắc tay chị ấy, trông có vẻ rất thân thiết. Ôi, mới gặp nhau được mấy tiếng đồng hồ thôi mà. Giá nó đối xử với tôi bằng 1/4, à không, chỉ cần bằng 1/6 như nó đối xử với chị Wi Hwa có phải tốt hơn không?

Chúng tôi chúc bọn họ ngủ ngon rồi đi về phòng của mình.

“Phù...! Mệt quá!”

Vừa bước vào phòng, tôi nặng nề thả mình luôn xuống giường. Đây là nơi ở của khách du lịch, bảo sao phòng lại sạch sẽ như thế chứ, những chiếc chăn lại thơm tho, chẳng chút mùi ẩm mốc nào. Nhưng cái mà tôi thích và hài lòng nhất vẫn là việc không phải chui vào những nhà tắm công cộng như mọi ngày.

Đúng là tiền nào của nấy. 300 tệ là số tiền mà chúng tôi có thể thuê trọ một tuần liền. Không biết khi chị Mi Joo biết sự thật này có sùi bọt mép và ngã lăn ra không nhỉ? À không, có khi chị đã bị như vậy khi biết chúng tôi bỏ trốn rồi ấy chứ.

Toàn thân tôi đau nhức và mệt mỏi. Chỗ bị bọn côn đồ đánh ban nãy giờ đau đốn vô cùng.

“Tại em mới ra nông nổi này đấy. Mệt và đau chết đi được.”

Tôi nhìn Bo Ra than thở.

“Ai bắt chị phải đi theo em cơ chứ?”

Cái quái gì thế này? Tôi định giờ nằm đấm lên nhưng lại kìm nén được. Có lẽ tôi phải tìm cách cưỡng chế con bé này quay về thôi.

“Bo Ra, em trộm cả ví của chị Mi Joo và bỏ trốn đấy à?”

Vừa nãy tôi thấy Bo Ra rút tiền trong ví của chị Mi Joo ra để thanh toán tiền khách sạn.

“Vì ăn trộm đồ nên mới phải đến đây... Em có vẻ giỏi giang ở lĩnh vực này quá nhỉ!”

Tôi vội vàng bịt miệng lại. Nhưng đã quá muộn, Bo Ra đã nghe thấy.

Tôi vội lảng sang chuyện khác.

“Chị Wi Hwa giỏi thật đấy! Say mê ngành thiết kế đến mức phải đến tận một nơi xa như thế này để làm việc kia đấy? Từ đây về nhà cũng phải mất chừng 13 tiếng đồng hồ đi tàu chứ có ít ỏi gì đâu. Bo Ra à, em có làm được giống như chị ấy không?”

“Em cũng chẳng rõ nữa. Còn chị?”

“Nếu quá say mê thì cũng có thể làm được thôi.”

Chẳng biết con bé ấy lại suy nghĩ tiếp điều gì mà tôi thấy nó thở dài thườn thượt.

“Em cũng giỏi nói dối quá nhỉ? Cái gì mà ‘sinh viên đại học’ cơ chứ? Tại em mà chị cũng phải nói dối theo đấy.”

“Cũng chẳng phải chuyện gì quá xấu xa mà.”

Bo Ra vẫn thản nhiên như không, chẳng biểu lộ chút ăn năn hay có lỗi một chút nào cả. Đúng là kẻ chuyên lừa gạt có khác. Có lẽ chị Wi Hwa chẳng may hay biết Bo Ra lại nói dối nhiều đến vậy, nên vẫn nói chuyện rất thân mật.

“Nhưng nghĩ lại mà chị buồn cười quá cơ. Chị mà là võ sỹ quyền anh á? Hi hi.”

Thật là hoang tưởng. Khi có ai đó hỏi mơ ước của tôi là gì, tôi đều nghĩ đến võ sỹ quyền anh. Thực ra tôi cũng chẳng thua kém gì con bé Bo Ra ở cái khoản gian dối ấy cả.

“Mau cởi đồ ra đi.”

Bo Ra nhìn chằm chằm vào tôi rồi đi về phía giường.

“Tại sao?” Tôi nhồm dậy tụt lùi về phía sau ngạc nhiên hỏi.

“Chị phải dán miếng cao còn gì nữa?”

Tôi liền cởi áo ra và nằm sấp ra giường.

“Ở đây á?” Bo Ra ấn ấn xuống lưng tôi và hỏi.

“Không, xuống dưới một chút.”

“Ở đây à?”

“Ừ, chỗ đấy đấy... Mà Bo Ra này, mai hai chị em mình dậy sớm rồi quay về nhé.”

Bo Ra im lặng không đáp.

“Này, không nghe thấy chị nói gì sao? Mai chúng ta phải về đấy.”

Dán xong miếng cao, nó không nói không rằng cứ thế đi về giường của mình. Ô hay, chẳng lẽ nó vẫn chưa suy nghĩ đến chuyện quay về hay sao?

“Về thôi. Cứ bỏ trốn thế sao được chứ? Nhỡ lại gặp phải bọn côn đồ nữa thì biết phải làm sao? Như ban nãy ấy, sẽ chẳng may mắn lần thứ hai đâu.”

“Em thừa biết điều đó.” Bo Ra tung tưng đáp.

“Em thì biết cái gì chứ? Lúc này mà chị không xuất hiện thì em tính sao? À không, nếu không gặp mấy anh chị đó thì sao? Không lằng nhằng nữa, mai chúng ta sẽ dậy sớm và quay trở về với chị Mi Joo.”

“Thích thì chị cứ về một mình đi.”

Bo Ra nhắm nhằng đáp lại rồi xách túi đựng mỹ phẩm đi vào phòng tắm.

Sáng hôm sau, chúng tôi bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa. Trước khi đi, những “sợi dây to” đã tìm đến để tạm biệt chúng tôi.

“Hôm nay bọn anh sẽ đến Urumqi. Hai đứa đi Đôn Hoàng đúng không? Thế thì ngược đường với bọn anh rồi.”

“Vâng, đúng thế ạ.”

“Đến Đôn Hoàng nhất định phải ghé qua núi Minh Sa đấy. Nơi đó tuyệt lắm, bọn chị dẫn khách đến đó du lịch nhiều rồi. Đúng là chẳng có nơi đâu tuyệt như thế cả. Thôi bọn chị đi đây.”

“Chị ơi, đợi đã.”

Bo Ra giữ chị Wi Hwa lại, chạy vào phòng lấy một quyển sổ và cây bút.

“Chị ghi địa chỉ mail cho em với ạ. Khi nào về Hàn Quốc, em nhất định sẽ liên lạc với chị.”

Và chị đã ghi lại địa chỉ mail cho Bo Ra.

“Về đến Hàn Quốc nhất định phải liên lạc với chị đấy. Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! Bo Ra à, em giỏi lắm!”

Rồi chị ôm Bo Ra một cái để tạm biệt. Tôi thấy mắt con bé ươn ướt.

“Này, em buồn cười quá đấy Bo Ra à.”

Khi vào phòng rồi, tôi mới nói với Bo Ra câu đó.

“Em làm sao?”

“Sao em lại giả vờ thân thiết thế? Từ đầu đến cuối toàn giả dối. Nực cười quá đi mất!”

“Em có giả dối hay không thì liên quan đến chị à?”

“Thì có ai bảo gì đâu? Chỉ là thấy buồn cười thôi. Không đuổi theo chị ấy để nói hết sự thật đi còn gì nữa? Em đâu phải sinh viên, cũng chẳng có một chút quan tâm nào đến hội họa cả.”

“Ừ thì chị làm vậy đi!”

Con bé quắc mắt lườm tôi giận dữ. Tôi im bật, tự nhiên chẳng thấy buồn cười chút nào nữa.

Tôi cứ ngồi ngây ra trên giường, còn Bo Ra thì đi vào nhà tắm.

Đỗ dành con bé quay về quả thật khó. Gọi điện cho chị Mi Joo để chị biết chỗ chúng tôi đang ở mới được.

Tôi nhanh chóng lấy cuốn sổ tay có ghi số điện thoại của chị Mi Joo trong ba lô Bo Ra. Đến bây giờ tôi vẫn không thể học thuộc lòng được số điện thoại của chị ấy.

Ở đâu nhỉ?

Tôi đang giở tìm trong cuốn sổ thì đột nhiên cửa nhà tắm mở ra.

“Chị đang làm cái trò gì thế?”

“Hả? À, thì...”

Thấy rồi, nó được ghi ở trang cuối cùng của cuốn sổ. Tôi vội vàng ghi nhớ nó vào đầu. 133-3794...

“Đưa đây!”

Bo Ra vội cướp cuốn sổ từ tay tôi.

“Chị đang tìm số điện thoại của chị Mi Joo đấy hả? Chị muốn lấy cái này á?”

Bo Ra giật mạnh trang cuối cùng ra, xé thành từng mảnh vụn rồi ném ra ngoài cửa sổ. Những mảnh giấy bay đi tan tã.

“Em làm cái quái gì thế hả? Không có sổ của chị ấy thì chúng ta quay về kiểu gì? Chúng ta không biết đường về còn gì nữa?”

“Em đã nói là không về rồi còn gì? Sao chị cứ thế mãi hả? Sao cứ chen vào chuyện của em thế? Người như chị đúng là đại ác đấy! Ghét không thể tả được!”

Đột nhiên con bé nổi giận với tôi, vội vàng xếp đồ vào ba lô rồi bỏ ra ngoài. Tôi cũng hốt ha hốt hải chạy theo nó.

Ôi chao, cái con bé bướng bỉnh, ngoan cố, nó nhất quyết không chịu quay trở lại.

“Này, em định đi đâu thế hả?”

Vẫn không một lời đáp lại.

“Em thật sự không muốn quay trở về đấy hả?”

“Đúng. Em đã nói rồi còn gì.”

“Vậy thì cho chị số điện thoại của chị Mi Joo đi. Chị sẽ tự về một mình. Em thuộc rồi đúng không? Mau cho chị nào!”

Tôi tóm tay Bo Ra, nhưng con bé gạt phắt tay tôi ra và vẫn phăm phăm bước đi.

“Cái con bé này, em định bỏ đi thật sao? Em đối xử với chị thế à? Này, chị bảo em cho chị số điện thoại của chị Mi Joo cơ mà?”

Đột nhiên Bo Ra dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi chằm chằm. “Tại sao em phải giúp chị cơ chứ? Em đã nói rồi: Em ghét chị, ghét chị vô cùng!”

Đầu tôi như đang ong lên. Vẫn biết nó ghét tôi nhưng không nghĩ lại ghét đến mức độ này. Sao có thể nói thẳng cái từ “ghét” ngay trước mặt người ta được cơ chứ?

“Sao lại ghét chị?”

“Không thích. Đơn giản thế thôi.”

Con bé hét lên rồi rảo nhanh bước chân. Tôi lật đật đuổi theo Bo Ra.

“Chó chê mèo lắm lông. Vì đánh bạn hay có đánh thầy cô giáo mà chị phải đến đây đi chẳng nữa thì liên quan gì đến em? Với lại em nghĩ mình giỏi lắm à? Em cũng vì trộm đồ của người khác mà bị đến nơi này đấy. Trộm đồ thì không sao, thế chị đánh bạn bè thì đáng tội chết chắc? Em thấy hành động của mình vẻ vang lắm chắc?”

Bo Ra không nói gì mà chỉ quắc mắt nhìn tôi dăm dăm.

“Không còn việc gì để làm nên mới ăn trộm đồ của người khác đấy hả? Rốt cuộc em đã trộm bao nhiêu thứ rồi nhỉ? Lấy cả đồ của bạn bè cơ á? Lần trước chị đã thấy em trộm cái túi xách, giỏi thật đấy chứ? Có lẽ sau này em sống bằng nghề ăn trộm cũng nên! Giỏi thật đấy, Ju Bo Ra!”

“Không biết thì đừng có nói linh tinh!”

“Sao nào? Lại còn giỏi hơn thế nữa á?”

Đôi môi của nó run bần bật và sắc mặt thay đổi khó đoán.

“Đúng là hành động ăn trộm bẩn thỉu! Ăn trộm đồ của người khác lại còn ra vẻ ta đây.”

Bịch!

Đột nhiên con bé đó lao thẳng vào người tôi. Vì bất ngờ nên tôi không kịp tránh và ngã ra phía sau.

“Cái con bé này!”

Tôi định xô mạnh Bo Ra ra và đứng dậy nhưng nó đang cắn vào tay tôi, khiến tôi không thể nào nhấc người lên được.

“A... Bỏ ra ngay! Làm cái quái gì thế hả?”

Tôi dấm vào đầu nó, nhưng con bé vẫn ngoan cố không chịu buông ra. Cái con bé độc ác này, chắc đầu nó làm bằng sắt nên chẳng biết đau là gì.

“Á... Đau quá! Thôi nào Bo Ra, dừng lại đi!”

Bo Ra có vẻ kiệt sức nên cuối cùng cũng chịu buông tay tôi ra.

“Kẻ ăn trộm giờ lại còn cắn người nữa kia đấy?”

Trên cánh tay tôi hằn rõ hình vết răng, máu nhanh chóng tụ lại hết đỏ rồi bầm tím.

Bo Ra lại nhồm dậy vội vàng bước đi.

“Kẻ ăn cắp kia, đi đâu thế hả?”

Tôi cũng vùng đứng dậy và đuổi theo.

“Đừng có gọi tôi là ‘kẻ ăn cắp’ nữa đi.”

Con bé hét vang cả một vùng trời.

“Sao nào? Ăn cắp thì phải gọi là ‘kẻ ăn cắp’ thôi, sai ở đâu à?”

“Không phải tôi muốn ăn trộm nên đã trộm đồ của người khác đâu.”

“Nực cười quá đi! Đừng có lấy cớ biện minh này nọ, ‘kẻ ăn cắp’ kia!”

“Tôi đã nói là đừng có gọi như thế nữa cơ mà.”

Bo Ra đột nhiên dừng lại.

Gì vậy? Gì thế này?

Con bé đã òa khóc.

“Này, em sao thế hả?”

“Đừng có gọi như thế! Xin chị đừng gọi em như thế nữa!”

Bo Ra nói trong tiếng nấc.

“Nếu không lấy cắp đồ của người ta chắc em chết mất. Em thích hội họa, nhưng mẹ lại cấm em không được vẽ cái thứ vô dụng đó, bà xé tất cả những cuốn truyện tranh của em. Ở trường động một chút là bọn bạn lại ăn hiếp và đánh em. Chúng bắt em xuống căng-tin mua đồ trong khi em không có tiền, lại còn cướp vở bài tập của em rồi xé nữa. Chúng còn bắt em ăn bánh mì mốc, thậm chí còn bắt em ‘show hàng’ ngay trong lớp. Em ghét cay ghét đắng những trò đó, định không làm theo nhưng sợ chúng coi thường mình nên em đã làm theo hết những gì mà chúng sai bảo. Nhưng càng làm thế, chúng lại càng trêu ghẹo em. Mỗi khi bị chúng bắt nạt, em vô cùng khổ sở. Chị không hiểu được cái tâm trạng uất ức nhưng không chia sẻ được với ai nó khó chịu đến thế nào đâu. Em gần như phát điên lên được vậy. Mỗi lần như thế, em lại lấy cắp từng món đồ một. Mỗi khi thành công, sự căng thẳng dường như tan biến, em lại cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái hơn.”

Tôi ngây người nhìn những dòng nước mắt đang tuôn ào ạt trên khuôn mặt đã nhoe nhoẹt

nước của Bo Ra.

“Tin đồn em ăn cắp đồ của người khác nhanh chóng lan rộng và bọn bạn lại càng ghét em hơn. Vì bị cô lập nên em mới lấy cắp đồ, nhưng sau đó vì lấy cắp đồ nên em lại càng bị xa lánh. Em đã bị cô lập hoàn toàn với biệt danh ‘tên ăn cắp’ đó. Thực ra em rất ghen tỵ với chị vì chị có thể dễ dàng nói bỏ cuộc khi chị muốn từ bỏ. Chị muốn quay trở về Hàn Quốc nên mới nói thế đúng không? Nhưng em thì khác, em thực sự không muốn quay trở lại nơi đây, không muốn quay trở về với cuộc sống cũ. Dù việc đi bộ mỗi ngày có mệt mỏi, khổ sở đến mức nào thì cuộc sống ở đây vẫn dễ thở hơn nhiều, bởi ở đây chẳng có ai ăn hiếp em cả, cũng chẳng có ai có thể bắt ép em! Khi ở Hàn Quốc, lúc nào em cũng có suy nghĩ muốn chết quách đi cho rồi. Mỗi khi bị mẹ và bọn bạn đối xử với em như thế, thực sự em không muốn sống nữa. Đã vài lần em định tự tử nhưng đều thất bại. Chị biết không, em đã từng vài lần cắt cổ tay, lại còn uống hết tất cả số thuốc trong nhà nữa... thế mà không chết được! Chị thì biết gì chứ? Chị có hiểu điều em ghét nhất chính là quay trở về Hàn Quốc không? Chị thử bị đối xử như thế một lần xem sao. Chắc chị chưa bao giờ bị cô lập như thế phải không?”

Tôi không thể lau nước mắt cho Bo Ra. Nhưng tôi có thể hiểu được tâm trạng của nó khi bị bạn bè cô lập.

“Thế nên đừng có bắt em quay về nữa đi.”

Bo Ra bỏ lại tôi phía sau và sải bước thật nhanh.

“Đừng đi! Bo Ra à, đừng đi!”

Ai đó đã đánh cắp những từ ngữ của tôi thế? Tôi muốn cất lời ngăn cản Bo Ra lại nhưng không thể thốt lên được câu nào.

Làm thế nào bây giờ?

Đột nhiên tôi như biến thành nàng tiên cá, muốn nói mà âm thanh không thể phát ra được.

Chương 8. Thế giới bên ngoài

Đây là đâu vậy nhỉ? Lớp học sao?

Khoảng vài chục đứa đang đứng vây quanh tôi. Còn tôi thì đang hung hăng đánh một đứa nào đó đang nằm sấp dưới sàn nhà. Tôi “tặng” nó những cú đấm liên tiếp vào đầu, những cái tát nổ đom đóm mắt vào má và nhổ cả nước bọt vào người nó nữa.

Những đứa bạn trong lớp dần lùi về phía sau. Thấy vậy tôi lại càng đánh đứa nằm dưới đất ấy mạnh tay hơn. Nhưng nó không ngẩng đầu lên, cũng chẳng thấy có phản ứng gì cả.

Mãi một lúc lâu sau nó mới chịu ngẩng đầu lên. Ai đây nhỉ? Khuôn mặt này quen lắm, hình như tôi đã gặp ở đâu đó. Nhưng mắt tôi sao cứ mờ ảo thế này, tôi không thể nhìn rõ được đó là ai.

Nó đứng dậy và tiến gần về phía tôi.

Là Ji Woo!

Ji Woo tiến gần về phía tôi. Bọn bạn xung quanh tôi bắt đầu tản ra và khuôn mặt của Ji Woo giờ đây lại biến thành Bo Ra.

“Em... em làm gì ở đây thế? Sao lại là em? Tại sao?”

Bo Ra tiến sát lại, gương đôi mắt vẫn đỏ tía máu đầy hận thù nhìn tôi. Dường như đôi mắt ấy đang rỉ ra từng giọt máu, rồi chảy bê bết xuống khuôn mặt.

“Đừng... đừng lại gần! Đừng lại gần chị!”

Nhưng Bo Ra vẫn lừ lừ tiến sát về phía tôi.

“Đừng bước tiếp nữa!”

Tôi hét lên và đi giật lùi về phía sau. Nhưng không gian của lớp học bỗng chốc biến thành vực thẳm sâu hun hút.

Tôi hoảng sợ nhích dần về phía sau từng chút, từng chút một, hình như tôi sắp rơi xuống cái vực kinh hoàng ấy. Tôi tiếp tục hét lên, ngăn không cho Bo Ra tiến lại. Nhưng khốn kiếp thay, con bé vẫn phớt lờ lời nói của tôi và cứ bước đến gần.

“Đã bảo là đừng lại gần mà. Ừ... a...a...a....!”

Tôi hẫng chân và rơi xuống vực, cũng đúng lúc đó tôi sực tỉnh. Thì ra là một giấc mơ!

“A... a... a!”

Quả thật con bé Bo Ra đang nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Sao chị lại hoảng hốt thế? Chị vừa mơ đấy à?”

“À, không. Nhưng sao đột nhiên em lại ngồi trước mặt chị vậy?”

“Chị muốn ngủ tiếp phải không? Thế thì em đi một mình nhé?”

“Thôi được rồi mà. Chị chuẩn bị ngay đây.”

Tôi lấy khăn mặt từ Bo Ra rồi nhanh chóng đi xuống phòng tắm dưới tầng 1.

Giấc mơ ấy đáng sợ và nặng nề đến nỗi tôi cảm giác mình đã mê man trong 2 ngày liên tiếp vậy. Thỉnh thoảng Ji Woo cũng xuất hiện trong giấc mơ của tôi, nhưng lần này lại thêm cả Bo Ra nữa. Mà lần này là thật, toàn thân tôi đau nhức vô cùng, giống như có ai đó đang trực tiếp đánh mạnh vào người vậy.

Rửa mặt xong đi ra đã thấy Bo Ra chuẩn bị hành lý xong hết cả rồi.

“Đi thôi.”

Tôi lẳng lặng đi theo con bé ra khỏi nhà trọ mà không nói một lời nào.

Vậy là đã 5 ngày. Vốn dĩ tôi định trở về một mình nhưng vì quên đường nên chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Ngay từ đầu tôi đã không có ý định đi theo Bo Ra. Tôi đúng là ngốc nghếch quá mà. Giờ đây tôi đang hối hận hàng trăm nghìn lần khi trong cái ngày con bé đó bỏ trốn, tôi đã đi theo nó. Lúc đấy, giả mà tôi giả vờ không biết có phải tốt hơn không! Và khi nó bảo tôi quay về, lẽ ra tôi phải quay về luôn mới đúng. Nếu thế thì giờ đây tôi đã không phải khổ sở thế này...

Bo Ra vốn dĩ chẳng thông thạo đường ở đây, nhưng tôi vẫn phải theo sát nó. Giờ khó mà phân biệt nổi ai là người bỏ trốn, bởi hai đứa tôi vẫn đang đi bộ trên cùng một con đường.

Từ hôm qua, tôi không còn lên tiếng khuyên nhủ Bo Ra quay về một lần nào nữa. Nói lắm chỉ tội mỗi mồm. Dù có nói hàng chục lần câu “Quay về thôi Bo Ra!” thì câu trả lời bao giờ cũng là “Em không về!”

Chúng tôi cứ thế bước đi, không nói chuyện, không trao đổi. Ngày trước khi đi cùng chị Mi Joo, chúng tôi khởi hành chuyến đi ngay sau khi thức dậy, nếu nhìn thấy cái quán ăn nào thì ghé vào luôn. Và khi mặt trời lặn, chúng tôi tìm một nhà trọ xung quanh đó và ngủ lại. Chúng tôi hoàn toàn có thể biết được mình sẽ đi những đâu. Nhưng giờ đây, hai kẻ bỏ trốn này thậm chí còn chẳng biết điểm đến là nơi nào nữa.

So với lúc đi bộ cùng chị Mi Joo thì dường như bây giờ tôi còn mệt mỏi gấp trăm lần. Quãng đường đi bộ được giảm xuống nhưng cơ thể lại gần như hoàn toàn bị kiệt sức. Trước đây, khi kết thúc nhiệm vụ của một ngày và đến nhà trọ, nghĩ đến quãng đường sau này sẽ được rút ngắn đi là tôi cảm thấy vô cùng sung sướng. Nhưng giờ đây tôi chỉ thấy tâm trạng buồn bực, nặng trĩu. Càng đi càng bực mình!

Rốt cuộc con bé Bo Ra đang nghĩ gì nhỉ? Nó vẫn không có ý định muốn quay trở về sao? Hay nó định cứ mãi đi bộ thế này? Mà nó có biết đây là đâu không vậy?

Cho chị câu trả lời đi, Ju Bo Ra!

Hình như chúng tôi đã đi nhầm đường. Đã quá giờ ăn trưa rồi mà vẫn chẳng tìm được cái quán ăn nào cả. Không những thế, xung quanh lại không một bóng người, trước mắt chúng tôi chỉ là sa mạc mênh mông.

Tôi khát cháy cả họng. Nhưng hai chai nước mà tôi chuẩn bị ban sáng đã uống cạn từ lâu rồi.

Ô, kia là cái gì vậy?

Tôi nhìn thấy một bãi biển thấp thoáng phía xa xa. Nước biển xanh rì, từng cơn sóng cuộn trào và dâng bọt trắng xóa, đích thực là biển rồi, không sai vào đâu được. Tôi muốn đến đó ngay lập tức và ngâm mình trong làn nước mặn mòi ấy.

“Chị sao vậy? Điên à?”

Tôi đang định lao về hướng đó thì Bo Ra kéo tôi lại.

“Kia là biển còn gì nữa. Nóng chết đi được! Lại còn khát nữa. Chúng ta chạy ra biển và bơi một lúc thôi, nhé?”

“Kia đâu phải là biển.”

Bo Ra vẫn tiếp tục giữ chặt lấy vai tôi.

“Bỏ ra! Bỏ chị ra nhanh!”

“Chị là đồ ngốc à? Ở nơi này thì biển ở đâu ra cơ chứ?”

“Vậy thì là sông à?”

“Cũng chẳng phải sông đâu. Ở đây mà có những cái như thế á?”

“Này, mắt em bị sao đấy hả? Đằng kia kia, sóng tung bọt trắng xóa đó thôi?”

“Đã bảo là không phải biển, cũng chẳng phải sông! Đó chỉ là ảo ảnh thôi.”

“Thế nên chị mới rủ em đến đó.”

“Hình như chị không hiểu ảo ảnh là gì đúng không?”

Bo Ra nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên.

“”Biết chứ! Đó là những mạch nước chảy ra từ trong sa mạc mà?”

“Cái đấy là ốc đảo chứ!”

Hình như tôi hơi nhầm lẫn một chút. Ở sa mạc hay xuất hiện “ảo ảnh” và “ốc đảo”. Tôi hay bị lẫn lộn giữa hai từ này. Dù sao thì giờ tôi cũng đã biết ảo ảnh nó là cái gì. Khi đi ở một vùng sa mạc, nếu nhìn thấy một cái gì đó giống như dòng nước nhưng tiến lại gần lại không thấy gì cả thì đó là “ảo ảnh”. Nhưng những người đã kiệt sức vì cái nóng và cái khát thường hay ảo tưởng nó là thật. Và giờ phút này đây, tôi cũng đang nuôi ảo tưởng và dường như đã mất hết tinh thần.

“Ảo ảnh cái quái gì? Rõ ràng là một ốc đảo mà!”

Tôi giật tay Bo Ra ra và chạy về phía đó. Nhưng càng chạy thì nó càng xa dần.

Tôi thở dốc một hồi, mệt quá! đành dừng lại thôi. Con bé Bo Ra chạy theo tôi từ ban nãy cũng dừng lại và thở hổn hển.

“Sao... chị lại... chạy... nhanh thế? Chị thấy chưa? Em... đã bảo là... vô ích thôi mà...”

Dường như chúng tôi đang chạy đua với biển. Càng chạy đến gần thì nó càng trốn chạy xa hơn. Dù có chạy nhanh đến cỡ nào thì cũng không tài nào chạm đến nó được.

“Sao chị không tin em mà cứ thích chuốc khổ cực vào người thế hả? Điểm kết thúc của sa mạc chẳng khác gì đường giáp ranh với trời nên nhìn xa nó giống như một bãi biển vậy. Ở nơi này mà có biển thì đã không thiếu nước như thế. Và nếu có nhiều nước đến vậy thì không lý nào đất đai nơi đây lại khô cằn như vậy.”

Bo Ra vừa nói vừa cố hít thở đều đặn. Có lẽ nó đã đúng.

“Thôi, chúng ta ngồi xuống đây nghỉ một chút.”

Bo Ra liền ngồi bịch xuống nền cát. Tôi cũng ngồi thất vọng thả mình xuống ngay cạnh con bé.

“Trước đây, những thương nhân thường nhầm lẫn ảo ảnh là những ốc đảo và rồi cứ thế đi về phía đó như người bị thôi miên. Nhưng đi rồi mới thấy chẳng có cái gì ở nơi ấy cả.”

Thật quá uất ức khi tôi đã không biết đó là ảo ảnh nên đã gắng sức và háo hức chạy theo. Khát đến chết đi được, lại còn lãng phí sức lực vào cái việc vô tích sự ấy.

“Chị ơi, môi chị chảy máu à?”

Tôi liếm môi, thấy mằn mặn tanh tanh, liền lấy chiếc gương ra soi để bôi thuốc. Vết thương cũ đây mà.

Ôi! Tôi giật mình. Ai trong gương kia? Đấy đâu phải là tôi chứ, đấy là một bà lão nhăn nhúm thôi. Nhìn kìa... đôi môi sưng phồng tím bầm, khuôn mặt thì cháy đen còn làn da thì thô ráp, sần sùi, nứt nẻ như ruộng cày mùa hạn hán, trông không có chút sức sống. Trên da là những mảng lởm đốm như mụn dày cộp, mốc meo bẩn thỉu. Tôi đoán mấy chú bò sữa con nếu trông thấy bản mặt tôi bây giờ có lẽ cất tiếng gọi “mẹ” cũng nên.

“Này, em lại đi đâu thế hả?”

Bo Ra không nói không rằng, cứ thế đứng dậy và đi. Tôi đành co cẳng đứng dậy và đuổi theo con bé.

Tôi biết phải làm sao bây giờ? Giờ này chắc mù phù thủy đã tố cáo xong xuôi việc chúng tôi bỏ trốn rồi ấy nhỉ? Khi quay trở về Hàn Quốc, chắc chắn tôi sẽ lại bị tổng vào trại giam! Không, giờ đây tôi còn chẳng biết mình có thể trở về Hàn Quốc được không nữa? Con bé Bo Ra đó cũng quên đường về rồi. Thế nên tôi đành phải lẻo đẻo đi theo nó.

Ôi, việc đó tính sau. Giờ phải nghĩ xem ăn gì đã, tôi đói gần chết rồi. Sáng nay tôi ăn mỗi một mẩu bánh mỳ nhỏ với một quả trứng. Giờ đây bụng của tôi đang reo lên đòi cơm, dường như nó còn lên tiếng cầu xin tôi đừng đi thêm bước nào nữa. Nếu có chị Mi Joo ở đây thì chúng tôi đã không phải nhìn đói đến giờ này. Mù phù thủy đó lúc nào cũng bắt chúng tôi đi bộ rông rã suốt ngày nhưng lúc nào cũng cho bọn tôi ăn đúng giờ và chẳng bao giờ quên chuẩn bị đồ ăn vặt lúc lên đường.

“Con bé đáng ghét kia! Tại em mà chị ra nông nổi này đây. Đến cả chị giờ cũng trở thành kẻ bỏ trốn. Rốt cuộc em muốn đi đâu chứ? Ôi trời ơi! Bực mình quá đi mất!”

Tôi đánh vào lưng con bé và gào lên.

“Đúng là em muốn quay lại trại giam ở Hàn Quốc thật rồi! Giờ em thỏa mãn chưa? Thích đến chết đi được ấy, đúng không?”

Mặc dù đói và khát nhưng tôi vẫn không thể im lặng được.

“Cái quái gì thế này? Đến cái áo để thay ra cũng không có, khó chịu muốn chết mất!”

Tôi đã mặc cái áo này 6 ngày rồi. Tôi chỉ có duy nhất một cái đó, suốt ngày mồ hôi hết ướt rồi lại khô, hôm sau lại mặc tiếp. Cái áo đó không ướt nhưng mùi của nó bốc ra thì thật kinh khủng khiếp. Trái ngược với tôi, trong ba lô của Bo Ra có nhiều quần áo nên mỗi ngày nó có thể thay một bộ.

“Ai bắt chị đi theo em? Ai là người như con đĩa đói, dai dẳng bám theo em dù em đã nói là đừng có đi theo thế?”

Cái con bé này, ăn mới chả nói! Tôi nhớ bà đã từng nói “Phải yêu kẻ thù của chính mình”. Chúa Giesu cũng từng dạy như thế. Nhưng sao tôi không thể làm thế được cơ chứ!

“Em thử nói lại câu nói ban nãy một lần nữa xem! Chị vặn cái mỏ của em ra đấy!”

Bo Ra nhìn tôi, cười xỏ lá.

“Vặn đi, cho vặn này! Thử vặn xem!”

“Thật là...”

Tôi giờ nắm đấm lên nhưng Bo Ra nói một câu danh thếp.

“Thử đánh coi! Em sẽ bỏ chị lại đây và đi. Chị không có tiền đúng không? Em mà bỏ đi thì chị chết chắc.”

Ôi, đúng là chuyện lớn rồi!

“Chị à, xin chị đừng có nhõng nhẽo nữa đi. Em cũng bực mình muốn chết đi được ấy.”

“Vậy bây giờ chúng ta quay trở về là được mà?”

“Em đã bảo không thích rồi còn gì! Chị thử rủ em về một lần nữa xem! Em sẽ bỏ chị ở lại và đi thật đấy.”

Thế đấy, đành câm lặng bước theo thôi.

“Chị uống nước đi.”

Bo Ra lấy trong ba lô ra một chai nước. Tôi không nói không rằng, vội vàng tu sạch chỗ nước

mà con bé đưa cho.

Một thảo nguyên xanh mở ra trước mắt chúng tôi. Trên con đường sa mạc tràn đầy cát bụi đã bắt đầu xuất hiện những cánh đồng cỏ. Và giờ đây, bốn phương đều là thiên đường của cỏ. Cuối cùng thì chúng tôi cũng đã thoát ra khỏi cái sa mạc đáng sợ ấy.

“Người ta gọi nơi này là ốc đảo. Những dòng nước len lỏi trong sa mạc mênh mông đã nuôi lớn cỏ cây, thực vật nơi đây. Và con người cũng có thể sống được ở ốc đảo này. Bởi thế, những người dân du mục đã tìm đến đây để sinh sống.”

Bo Ra giải thích cho tôi từng ly từng tý. Đạo này nó hay đối xử và coi tôi như học sinh mẫu giáo vậy.

“Nhưng chúng ta làm gì ở đây? Cái ốc đảo như thế này chẳng cần thiết cho chúng ta mà.”

Tôi bực mình. Tôi đã không sai khi cho rằng con bé đã đi nhầm đường. Quá 8 giờ tối mặt trời mới bắt đầu lặn. Chúng tôi cũng chẳng thấy cái cửa hàng hay nhà trọ nào ở nơi này. Xung quanh chỉ là những túp lều vô cùng kỳ lạ. Thế này có khi đêm nay chúng tôi phải ngủ lang thang ngoài đường cũng nên. Nhưng thế cực kỳ không ổn. Bởi ở đây, ban ngày thì nóng phát điên lên nhưng đêm xuống, nhiệt độ lại hạ xuống âm độ nên nếu ngủ ngoài đường, chúng tôi sẽ chết cóng lúc nào mà không ai hay.

“Làm thế nào bây giờ? Đêm nay chúng ta ngủ ở đâu đây?”

“Em chẳng biết nữa!”

Câu trả lời rất vô trách nhiệm.

“Ju Bo Ra! Em thông minh như thế thì cho phương án đi.”

“Sao chị cứ thích kiểm chuyện với em thế hả?”

“Vì ai mà chị phải đến nơi này cơ chứ?”

“Ai bắt chị đi theo?”

Chúng tôi cứ thế đôi co với nhau. Cuối cùng, bất đắc dĩ, hai chúng tôi ngồi bệt xuống cánh đồng cỏ. Đêm đã muộn nên không thể đi tiếp được nữa.

Cứ thế... mãi tận khi nhìn thấy một người dân du mục đi đi lại lại trong túp lều. Hình như đấy là nhà của họ.

“Cái kia có tên là gì thế?”

“Lều.”

Có vẻ con bé vẫn đang bực mình nên đáp lại tôi một từ cụt ngủn.

“Này, nhìn giống với sân khấu diễn xiếc dã chiến đấy chứ?”

Chiếc lều được làm bằng vải sợi dày màu trắng, quây thành hình tròn và có dạng nóc nhà ở bên trên. Chỗ tiếp giáp giữa cửa ra vào và nóc nhà được trang trí bằng những tấm vải dày màu sắc. Nếu vén mở những tấm vải đó, có lẽ sẽ trở thành những chú lùn chuẩn bị lên sân khấu để diễn xiếc.

Đó là nhà của những người Uyghur. Nhưng so với những người Uyghur mà chúng tôi gặp trong thành phố thì những người dân nơi này có diện mạo vô cùng lạ lẫm. Khuôn mặt đen hơn, cặp mắt hai mí như sâu hơn và đường nét trên khuôn mặt rất rõ ràng.

“Đói quá!”

Tôi nhìn thấy họ đang chuẩn bị bữa tối ngoài trời. Họ nấu thứ gì đó bên cạnh những túp lều, mùi thơm tỏa ra khiến tôi không thể chịu đựng được cơn đói đang cồn cào.

“Đúng là chẳng có cái gì dễ dàng cả.” Bo Ra có vẻ kiệt sức, vừa thở dài vừa nói.

“Cũng chẳng có việc gì thuận lợi cả.” Tôi cũng thờ dài theo Bo Ra. Vì không có cái gì dễ dàng nên mọi việc mới không thuận lợi? Hay tại mọi việc không thuận lợi nên mọi thứ mới không dễ dàng?

Chúng tôi đang ngồi thẩn thờ thì thấy một cô gái trạc tuổi chúng tôi tiến lại gần. Cô ta bắt tay chúng tôi và chào, rồi lại hỏi mấy câu gì đó bằng tiếng Uyghur. Tôi và Bo Ra chẳng hiểu gì, chỉ biết lắc đầu.

Cô gái đó lấy tay giả làm động tác ăn cơm và động tác ngủ. Rồi còn ra hiệu bảo chúng tôi đi theo. Lẽ nào họ cho chúng tôi ngủ nhờ? Tôi liền bắt chước y hệt những động tác của cô gái đó. Và cô ấy đã cười, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Chúng tôi đã đến cái lều mà cô gái ấy đang sống và gặp bố mẹ cô ấy. Họ thân thiện vẫy tay ra hiệu mời chúng tôi vào.

Chiếc lều rộng rãi và đẹp hơn tôi tưởng. Không chỉ có nền mà cả những bức tường cũng được trang trí cầu kỳ bằng những tấm thảm sắc sảo. Nhìn từ bên ngoài trông nó rất nhỏ nhưng vào bên trong mới thấy nó có khá rộng và đầy đủ các đồ dùng sinh hoạt hằng ngày. Không chỉ có chăn đệm, bóng điện... mà còn có cả đài nữa.

“Sao họ lại đồng ý cho chúng ta ngủ nhờ vậy?”

Mặc dù họ ra hiệu chúng tôi không cần phải cảm ơn nhưng tôi vẫn thấy có thắc mắc gì đó cần giải đáp.

“Em đã đọc trong sách, họ nói rằng những người dân du mục rất quý trọng khách. Vốn dĩ nơi này địa hình và thời tiết khắc nghiệt nên họ luôn hoan nghênh những vị khách ghé qua, kể cả những người không quen biết.”

“Thế á? Ôi, chị chẳng biết điều đó. Họ hỏi chúng ta có đói không đấy.”

Tôi muốn nằm lăn trên tấm thảm và ngủ một giấc ngon lành nhưng người con gái đã ra hiệu cho chúng tôi ra ngoài.

Bên ngoài, bố mẹ của cô gái đang chuẩn bị bữa tối. Tôi nhìn vào trong chiếc nồi, có một món gì đó giống thịt cừu.

Bo Ra liền đi vào trong lều, lấy ra những chiếc bút chì màu, sách du lịch và tập giấy rồi vẽ cảnh gia đình quây quần nấu ăn. Những đứa trẻ nhìn Bo Ra với cặp mắt tò mò và kỳ lạ.

Tôi mở cuốn sách du lịch ra và tìm được câu hỏi tên bằng tiếng Uyghur.

“I sur ming i chur ni mê?”

Tôi đến gần người con gái và hỏi. Có lẽ vì tôi phát âm chưa chính xác nên cô ấy vẫn ngơ ngác.

“I, sur, ming, i, chur, ni, mê?”

Tôi chỉ tay về phía cô gái rồi nói rõ ràng từng từ một. Đến lúc đó cô ấy mới gật đầu ra chiều hiểu và nói. “Joel Tour.”

Cô gái vừa nói vừa chỉ lên bầu trời. Lẽ nào “Joel Tour” có nghĩa là “sao”? Tôi chỉ lên những vì sao trên trời và hỏi. “Joel Tour?” Và cô gái ấy lại gật đầu.

“Men i si mim Eun Sung.”

Tôi đã nhìn vào cuốn sách và giới thiệu tên mình.

“Ừm... Eun Sung? Eun Sung, Joel Tour, same same.”

Tôi vừa nói “same same” vừa chỉ tay lên bầu trời. Tên của tôi cũng mang nghĩa “những vì sao”. Joel Tour thật thông minh, cô ấy hiểu ý tôi muốn nói rồi bắt tay tôi tỏ ý hân hạnh.

Trong lúc Joel Tour bắt tay tôi thì em trai cô ấy tiến lại gần phía chúng tôi.

“Men i si mim Carmine.”

Cậu bé nói câu đó xong rồi chạy vụt về phía mẹ.

Có vẻ như bữa tối đã được chuẩn bị xong xuôi nên mẹ của Joel Tour đã gọi chúng tôi tới. Tôi và Bo Ra ôm bụng chạy tới và ngồi xuống gần chỗ thức ăn đã được bày biện sẵn. Nhưng vẫn chưa có ai động vào thức ăn cả.

“Có vẻ như họ đang chờ người bố đấy. Em đọc trong sách thấy nói chỉ có chủ gia đình mới được thái thịt cừ. Có lẽ việc thái thịt cừ thể hiện uy quyền của người chồng, người cha trong gia đình.”

Một lát sau bố của Joel Tour xuất hiện và thái chỗ thịt cừ ấy. Lúc này bữa ăn của chúng tôi mới chính thức bắt đầu.

Nếu gia đình không có người chồng, người bố như gia đình tôi thì khi ăn thịt cừ sẽ phải làm thế nào nhỉ? Có khi nào phải tìm gia đình nào có hai người đàn ông để mượn không? Trong số bọn bạn tôi, cũng có đứa có đến hai ông bố bởi mẹ chúng tái hôn mà. Mà hai người chắc chắn sẽ tranh nhau cắt thịt, nên nếu như họ cho gia đình tôi mượn một người thì tôi có thể ăn được thịt cừ rồi.

Chỉ nghĩ đến vậy thôi tôi đã phì cười. Chẳng lẽ mẹ hoặc một đứa trẻ con như tôi không được cắt thịt hay sao? Cái quy tắc ấy không chỉ bất công mà còn hết sức bất tiện nữa.

Quy tắc thì nhiều khê, cũng may cách ăn lại đơn giản vô cùng. Chỉ cần chấm thịt cừ luộc vào gia vị pha sẵn sao cho vừa miệng là được. Tôi và Bo Ra nhìn theo họ rồi cũng xé thịt cừ và chấm gia vị.

“Oa... Ngon thật đấy!”

Chính tôi cũng không biết mình đã thốt lên câu đó tự lúc nào. Nhưng quả thật thịt cừ ở đây ngon quá! Ngon hơn nhiều so với thịt cừ tôi từng ăn. Dù mồ hôi đang chảy xuống ròng ròng nhưng quả thực món này rất tuyệt.

Thấy chúng tôi ăn ngon miệng, bố mẹ của Joel Tour cũng có vẻ hài lòng và gấp thêm thịt cho chúng tôi. Dù đã từ chối nhưng họ vẫn nhất định đưa thêm cả phần ăn của mình. Có vẻ như việc khẳng khái từ chối hơi mất lịch sự nên chúng tôi đành phải nhận.

“Rơ hơ mai thi.”

Bo Ra đã nói câu đó sau khi nhận thức ăn từ bố mẹ của Joel Tour. “Rơ hơ” là cái gì thế nhỉ?

“Em nói gì vậy Bo Ra?”

“À, đấy là tiếng Uyghur, có nghĩa là ‘cảm ơn’ chị ạ.”

Tôi cũng vội vàng lặp lại câu đó.

“Này, nhưng em học tiếng Uyghur và nghe thông tin về tộc người này ở đâu đấy? Chị Mi Joo lén lút dạy em đúng không?”

“Không phải thế đâu.”

“Vậy thì sao?”

“Trước khi đến đây, em đã đọc những cuốn sách viết về con đường tơ lụa và nghiên cứu khá kỹ về nó. Hơn 2 tháng sống ở đây thì mình cũng phải biết chút ít về nó chứ.”

Xấu hổ chưa? Thế mà tôi vác cái xác tôi đến đây mà chẳng hề biết một chút nào về nó cả.

Sau bữa ăn, chúng tôi định giúp họ dọn dẹp và rửa bát nhưng họ ra hiệu chúng tôi cứ việc ngồi xuống và nghỉ ngơi.

Thấy Joel Tour giúp mẹ cất dọn, Carmine cũng chen vào. Chẳng ai sai nó nhưng cậu bé vẫn

lăng xăng giúp đỡ. Nếu trước đây tôi cũng biết giúp đỡ bà như thế thì tốt biết mấy... Đôi chân đi lại rất khó khăn nhưng bà vẫn cầm cùi rửa bát, dọn dẹp, giặt giũ và làm tất cả những công việc khác trong gia đình. Mẹ suốt ngày lấy cớ bận rộn với công việc ở tiệm làm tóc, còn tôi thì lấy cớ đi học nên tất cả việc nhà đều do một tay bà gánh đáng hết.

Dọn dẹp xong xuôi, Joel Tour và Carmine nắm tay hai đứa tôi rồi kéo đi đâu đó.

Chúng tôi cứ đi theo mặc dù không biết lý do. Bố mẹ Joel Tour cũng chạy theo sau.

“Họ kéo chúng ta đi đâu thế nhỉ?”

“Em cũng không biết nữa.”

Chúng tôi đến trung tâm của cánh đồng cỏ. Tới nơi, chúng tôi thấy nhiều người đã tụ tập đông đủ từ bao giờ. Không chỉ có gia đình của Joel Tour mà những gia đình du mục khác cũng đến.

Đâu đó có tiếng nhạc vang lên, mọi người cùng nhảy múa tự nhiên theo điệu nhạc. Những người khác thì cùng nhau trò chuyện, thưởng thức những đồ uống mà mình yêu thích. Có lẽ đây là một lễ hội nhỏ tại miền đất này.

“Hôm nay là ngày đặc biệt gì à?”

“Người ta nói những người dân nơi đây thường xuyên tụ tập và nhảy múa hát ca như thế này.” Bo Ra ghé sát vào tai tôi và thì thầm.

Carmine chen vào đám đông rồi bắt đầu nhảy múa. Joel Tour và bố mẹ của cô ấy cũng rạng rỡ theo những giai điệu nhịp nhàng. Tôi thấy trên khuôn mặt của họ như đang nở những bông hoa nụ cười.

Tôi đi lại, ngắm nhìn họ một cách vui sướng. Carmine tiến đến bên chúng tôi và lôi tôi cùng Bo Ra đến chỗ đông người nhất. Chúng tôi ngại nên không dám múa, nhưng cứ đứng yên một chỗ còn ngại ngừng, xấu hổ hơn.

Giai điệu nhanh dần khiến cơ thể tôi như cũng muốn chuyển động. Tôi thấy nó giống với những điệu nhạc của người Ả Rập. Người tôi dần dần chuyển động và tâm trạng cũng dần thay đổi theo hướng tích cực. So với những vũ trường sôi động và ồn ào thì nơi này thú vị và tuyệt hơn nhiều.

Trong lúc tôi và Bo Ra đang say mê theo điệu nhảy thì một bà cô đến gần và đưa cho tôi ly đồ uống. Tôi tò mò nhìn xung quanh. Ô, mọi người ở đây cũng đang uống thứ gì đó.

“Chu choa, ngon tuyệt!”

Thấy Bo Ra thốt lên như vậy, tôi cũng vội vàng thử uống xem sao. Thì ra đó là rượu trái cây.

Uống hết một ly, Bo Ra chạy đi tìm bà cô lúc nãy và xin thêm một ly nữa. Vì nó quá ngon nên chúng tôi uống ‘ực’ một cái là cạn sạch.

“Nó là cái gì mà ngon thế nhỉ?”

Chắc con bé Bo Ra gốc nghềch này không biết đó là rượu rồi.

“Cái đó là rượu đấy.”

“Thật á chi?”

“Lần đầu tiên em uống rượu đấy à?”

Bo Ra gật đầu. Ôi trời ơi! Mặc dù người ta cấm bán rượu cho thanh thiếu niên nhưng tôi không ngờ lại có đứa đến bây giờ vẫn chưa nếm một ngụm rượu nào. Có thể những thứ khác nó uống nhiều hơn tôi nhưng cái đứa chưa từng uống rượu như Bo Ra thì đây là lần đầu tiên tôi thấy.

“Em trốn học bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Thế em đã từng đi học muộn chưa?”

“Chưa một lần nào cả...”

Không trốn học, lại chưa từng đi học muộn, ấy vậy mà giờ đây nó đang bỏ trốn. Đúng là chẳng hợp tý nào cả.

“Đây là lần đầu tiên chị ạ.”

Bo Ra vừa nói vừa nhún nhảy theo điệu nhạc.

“Gì cơ?”

“Từ trước đến nay chưa một việc nào em được làm theo ý thích của mình. Việc bỏ trốn lần này là việc đầu tiên của em đấy. Người ta nói con gái phải thùy mị và nhã nhặn nên em luôn cư xử nhẹ nhàng trong tất cả mọi việc. Người ta nói học sinh phải học hành chăm chỉ nên suốt ngày em chỉ cắm đầu vào sách vở. Thầy cô và bố mẹ muốn em làm gì, em đều vâng lời một cách vô điều kiện. Việc tới nơi này cũng thế. Nếu tới đây, em sẽ không phải vào Trung tâm bảo trợ thanh thiếu niên. Có lẽ mẹ em thấy thế là tốt hơn nên đã bắt em đến đây bằng được. Và em cũng đến, theo đúng như ý muốn của bà ấy...”

“Cuộc sống của em cũng nhiều mệt mỏi thật!”

Tôi tưởng tượng đến những cảnh tượng mà Bo Ra kể mà thở dài.

“Ôi, thích quá! Lúc nào cũng được như này có phải tốt hơn không!”

Bo Ra chạy đến chỗ mọi người và hòa mình vào thế giới của vũ điệu du mục. Thấy thế, mọi người vỗ tay rào rào. Nhìn nó kìa, trông rất sung sướng, hình như nó rất say mê với những vũ điệu ấy.

Khi lễ hội kết thúc, tôi theo gia đình của Joel Tour trở lại túp lều. Con bé Bo Ra lúc này đang lơ mơ trong men rượu, chẳng hiểu có chuyện gì vui mà nó cứ cười liên tục không ngớt. Tôi bỗng dừng muốn ra ngoài hóng gió một lát rồi quay trở lại.

“Hôm nay may mắn thật đấy. Nếu không có Joel Tour chắc giờ này chúng ta đang ngủ vạ vật bên ngoài trời lạnh cóng rồi.”

“Đúng vậy. Người dân ở đây thật tốt bụng. Có vẻ họ rất giàu tình cảm, em nhỉ?”

Bo Ra gật mạnh đầu.

“Em rất ghen tỵ với họ. Họ trái ngược hoàn toàn với gia đình em. Mẹ suốt ngày bắt em học, bố thì suốt ngày chúm mũi vào công việc, còn anh trai em thì lúc nào cũng tỏ ra mình tài giỏi... Gia đình em chẳng gần bó, thân thiết với nhau chút nào cả.”

Những lời này sao khác Bo Ra của ngày thường thế. Có vẻ con bé đang thêm khát một gia đình êm ấm như thế. Tôi cũng thế mà. Cứ mỗi khi đến bữa, họ lại thay nhau bày biện bàn ăn, rồi cùng nhau cất dọn, trông có vẻ rất bận rộn nhưng lại đầy ắp tình cảm.

“Gia đình chị thế nào?”

“Gia đình chị á?”

Biết phải trả lời Bo Ra thế nào nhỉ. Hồi bà còn sống, nếu ai đó hỏi về gia đình tôi, bà lại nói chỉ có 2 người. Bởi nếu nói là có 3 người, người ta sẽ hỏi sao không có bố. Thà rằng cứ nói chỉ có tôi và bà sống cùng nhau, còn bố mẹ tôi sống riêng còn hơn, để họ sẽ không tò mò mà hỏi thêm nữa.

“Cũng chẳng khác gì nhà em đâu. Cũng không thể gọi nhà chị là gia đình được, bởi có mỗi chị

và mẹ thôi. Nhưng chị với mẹ cũng chẳng ra sao cả. Em từng nói em ghét mẹ vì bà ấy suốt ngày mắng mỏ và cầu nhàu đúng không? Mẹ chị thì ngược lại, bà ấy chẳng có một tẹo quan tâm nào đến con gái cả. Bà ngoại mới là người nuôi chị khôn lớn đấy.”

“Bố mẹ chị ly hôn à?”

“Không. Mẹ chị không kết hôn. Thực ra, mẹ chị... chưa có chồng. Bà ấy sinh ra chị lúc bằng tuổi chị bây giờ. Thế nên chị... chị không biết bố là ai cả. Chưa một lần nào chị được gặp mặt ông ấy.”

Bo Ra có vẻ đang áy náy trước câu hỏi của mình. Nhưng nó không cần phải thể hiện điều đó, vì tôi chưa bao giờ cảm thấy bất hạnh khi không có bố cả. Còn những người khác, họ lúc nào cũng cảm thấy tôi là một đứa trẻ vô cùng đáng thương.

“Mày không có bố á? Chẹp chẹp... Đáng thương thật đấy!”

“Mẹ mày không có chồng á? Ôi, đúng là một gia đình có vấn đề đây. Đến bố cũng không có chắc mày sống vất vả lắm nhỉ?”

...

Và dù người khác không hỏi thì tôi cũng tự nghĩ họ đang thương hại mình đấy.

“Không sao đâu chị. Không có bố cũng chẳng phải là một điều gì xấu xa cả. Mình có thể tưởng tượng về bố theo ý thích của mình, như thế chẳng phải cũng thú vị sao?”

Thỉnh thoảng tôi cũng nghĩ ra cái trò tưởng tượng về bố. Bố là một nhà tài phiệt, là một diễn viên điện ảnh đẹp trai hay một ca sỹ vô danh cô độc. Nhưng cũng có lúc tôi nghĩ bố tôi rất xấu xí. Cái trò tưởng tượng và tự vẽ cho mình một người bố như thế công nhận thật thú vị. Nhưng mỗi khi tôi gây ra chuyện gì, mọi người lại vây quanh tôi và đồng thanh “Đồ không có bố!” Vô lý thật, chẳng phải nhiều đứa trẻ có bố mà vẫn gây đầy chuyện đó thôi?

“Hồi bé xíu, chị cứ nghĩ vốn dĩ gia đình mình chỉ có 3 người. Chị cũng đã từng nghĩ việc chăm sóc con cái đương nhiên là việc của bà và không liên quan gì đến mẹ cả. Nhưng khi đến tuổi đi học, chị bắt đầu thấy điều đó thật lạ thường. Những đứa trẻ khác liên tục nhắc đến ‘mẹ của tao’, ‘bố của tao’ rồi kể những câu chuyện về họ. Còn nhà chị thì chẳng có bố, mẹ thì cũng chỉ là ‘mẹ’ thôi. Thế rồi một hôm, trong lúc đang ăn cơm chị đã hỏi bà ‘Bà ơi, sao con lại không có bố ạ?’. Em biết không, bà đã chỉ vào món bò hầm và kim chi dưa chuột nói. ‘Eun Sung à, chúng ta không cần có cả hai món kim chi dưa chuột và bò hầm. Chẳng phải dù có thêm kim chi con cũng chẳng ăn hay sao? Bố cũng giống như món kim chi dưa chuột vậy. Một món kim chi dưa chuột mà nếu không có nó cũng chẳng vấn đề gì.’”

“Chị thấy lời bà nói cũng rất đúng. Dù có kim chi dưa chuột thì chị cũng vẫn chẳng thèm động đũa đến, nhưng chỉ cần có bò hầm thôi, chị sẽ ăn rất ngon miệng. Thế nên không có bố cũng chẳng sao cả.”

Bà đã rất thẳng thắn đưa ra đáp án đó. Và cũng chẳng biết từ khi nào, bà cũng không hề ăn món đó dù nó được bày biện sẵn trên bàn.

“Chắc chị phải nhớ bà lắm nhỉ?”

Con bé có vẻ đang lú lẫm lại, nó phát âm từng chữ, từng chữ một.

“Chị nhớ lắm chứ. Nhưng dù bây giờ có nhớ đến mức nào cũng chẳng thể gặp được. Bà chị mất năm ngoái rồi. Nên dù có quay trở về Hàn Quốc thì cũng chẳng có ai đón chờ chị cả.”

“Sao lại thế? Chị có mẹ còn gì?”

“Mẹ chị á? Không bao giờ có chuyện hoang đường ấy đâu. Bà ấy ghét chị lắm.”

“Chị nói thế nào ấy chứ...”

“Thật mà. Từ nhỏ chị đã cảm thấy thế rồi. Bà ấy coi chị như một đứa cháu, và luôn ghen tỵ

mỗi khi thấy chị và bà suốt ngày gán bó, quần quýt bên nhau. Vì thế chị cũng ghét luôn bà ấy.”

Hồi mẫu giáo, mỗi khi tan học, tôi và mẹ thường đi dạo. Một lần ở cửa hàng quần áo, sau khi nghe tôi gọi “mẹ!”, người chủ cửa hàng đã quay sang hỏi mẹ. “Con của chị à?”. Rồi họ còn hỏi tiếp. “Còn nhỏ tuổi thế này mà đã có con rồi sao? Lạ thật đấy!”

“À không, nó là cháu của em đấy. Nó gọi đùa ấy mà.”

Mẹ lấp liếm và phủ nhận việc tôi là con của bà. Sau này, chuyện tương tự như thế còn xảy ra vài lần nữa.

“Ôi! Mẹ chị đáng yêu thật đấy. Nhưng nếu là em, em chẳng làm thế đâu. À không, nếu là em thì em sẽ chẳng sinh đứa bé ấy đâu. Mặc dù thấy có lỗi với nó nhưng chẳng phải điều đó rất kinh khủng hay sao? Mẹ chị phải rất yêu chị đấy, em nói thật đấy, nếu không sao bà ấy lại chấp nhận mọi cực khổ, bước qua mọi dư luận để sinh ra chị chứ.”

Ô hay, cái con bé Bo Ra đáng nguyên rủa lại đang đứng về phía mẹ của tôi kìa. Sao tôi lại kể với nó về chuyện gia đình đầy rắc rối cơ chứ? Đến những người bạn thân tôi còn chẳng muốn chia sẻ cơ mà. Biết tôi không muốn tâm sự về chuyện gia đình nên trước đây bọn bạn cũng chẳng mấy khi gọi chuyện hay hỏi tôi về chuyện đó.

“Không phải thế đâu! Việc sinh ra chị chỉ là bất đắc dĩ thôi.”

“Em lại không nghĩ thế. Chắc chắn mẹ yêu chị nhiều lắm đấy, thế nên mới sinh ra chị chứ.”

Con bé lặp lại câu nói lúc nãy.

“Này, em say rồi đấy. Mau đi về phòng thôi.”

Có vẻ khi say, những thói quen xấu của Bo Ra bắt đầu được bộc lộ. Tôi chẳng thấy bực mình mà chỉ thấy con bé này đáng thương mà thôi...

“Mẹ chị yêu chị nhiều lắm đấy. Thế nên mới...”

“Thôi đi, chị đã bảo là biết rồi cơ mà. Mau đứng dậy và về phòng thôi.”

Tôi đẩy lưng con bé đi về phía chiếc lều.

Mọi người trong lều đã ngủ hết nên tôi dìu Bo Ra nằm xuống một cách nhẹ nhàng và thận trọng. Vừa đặt lưng xuống, con bé đã ngủ luôn.

Tôi cũng từ từ nằm xuống bên cạnh Bo Ra.

Hồi lớp 7, mẹ định kết hôn với một ông đầu bếp ở nhà hàng Nhật, hơn mẹ 7 tuổi. Ông ấy bị hói đầu nhưng lại rất yêu mẹ. Vốn dĩ tôi chẳng cần có bố, nhưng nếu bắt buộc phải có thì chủ đó cũng có thể chấp nhận được.

Mọi việc đều diễn ra suôn sẻ để chuẩn bị cho ngày cưới nhưng đột nhiên mẹ lại hủy kết hôn với chú ấy. Không hiểu sao mẹ lại làm thế nhỉ. Sau này bà và bác gái của tôi đã biết được nguyên do tại sao đám cưới lại tan vỡ. Bố mẹ chú ấy biết được sự tồn tại của tôi nên kiên quyết phản đối hôn nhân. Khi đó mẹ đã không hề nổi giận với tôi một chút nào. Và mỗi khi thấy tôi và bà quần quýt bên nhau, mẹ cũng chẳng nổi giận nữa. Mẹ đã nhốt mình trong phòng một thời gian dài sau đó. “Tất cả là tại mày. Tại mày mà hôn lễ của tao bị phá vỡ.” Nếu mẹ nói như thế có lẽ tôi đã cảm thấy có lỗi với mẹ rất nhiều...

Nhưng quả thực bà ấy ghét tôi vô cùng cơ mà. Tại sao tôi sinh ra lại là con gái của bà ấy cơ chứ? Tại sao bà ấy lại là mẹ của tôi mà không phải là một người khác? Tôi đã hỏi câu đấy đến hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn lần nhưng cũng chẳng thấy ai cho tôi đáp án.

Và tôi cũng ghét bà ấy lắm. Tôi luôn bị người ta chỉ trích một cách khinh bỉ rồi bàn tán này nọ về một đứa trẻ sinh ra mà không có bố. Nhưng đôi khi tôi cũng cảm thấy day dứt và có lỗi với mẹ. Bởi mẹ bất đắc dĩ mới phải làm thế. Ghét bỏ, cảm thấy có lỗi, rồi lại ghét bỏ, cảm thấy có lỗi... Tôi cứ như một người cầm đứng giữa lằn ranh của mớ cảm xúc hỗn độn.

Chương 9. Tìm ra ốc đảo!

Vừa thức dậy, mở mắt ra đã thấy một bầu trời xanh lạ thường mênh mang trải ngay trước mắt. Chiếc lều hình chóp có cái mái ở giữa vươn lên như muốn đâm thủng bầu trời.

“Này, sao người ta không sửa chữa cái nhà này nhỉ. Cái lỗ thủng to thế kia cơ mà!”

Bo Ra vùng tỉnh dậy, khẽ lấy tay dụi mắt. Mọi người đã ra ngoài hết cả, còn lại hai chúng tôi.

“Vốn dĩ nó như thế đấy.”

“Gì cơ?”

“Để ánh sáng có thể lọt vào bên trong mà. Chị nhìn xem, ngôi lều này làm gì có cửa sổ.”

“Nhưng nếu mưa thì phải làm sao?”

“Ở nơi này mấy khi có mưa đâu.”

Ừ nhỉ, đột nhiên tôi quên khuấy đi mất. Nếu không có cái lỗ thủng này thì ban ngày rất tối tăm và ngột ngạt lắm.

“Mà em không sao chứ?”

Tôi vừa gấp chăn vừa hỏi Bo Ra.

“Về chuyện gì ạ?”

Có vẻ như con bé không biết tôi đang hỏi về cái gì.

“Em không nhớ chuyện ngày hôm qua à?”

“Hôm qua? Có chuyện gì vậy chị?”

“À không, không có gì!”

Hình như con bé hoàn toàn không nhớ đêm qua mình đã say đến mức độ nào. Thế chắc những lời tôi nói nó cũng quên rồi đấy? Thực ra sáng nay tôi đã hơi lo lắng, không hiểu phải nhìn mặt Bo Ra thế nào nữa.

Joel Tour bước vào trong lều và ra hiệu cho chúng tôi ra ngoài. Bên ngoài, bữa sáng đã chuẩn bị xong và mọi người đang ngồi chờ chúng tôi ra.

Bữa sáng của người dân du mục hết sức đơn giản. Có những miếng bánh làm từ bột mỳ và thịt bò Tây Tạng được gọi là “Suyeou”, và một món có tên “Naicha” được làm từ sữa. Cái món “Suyeou” trông giống những thanh đậu phụ dài nhưng có vẻ như nó là pho mát chứ không phải bơ. Tuy hơi mặn một chút nhưng nếu ăn chúng cùng với nhau thì không thấy mặn nữa, ăn nhiều nhưng vẫn không chán. Còn món “Naicha” có vẻ như được trộn bởi sữa và trà, vị của nó cũng giống như những loại sữa tôi đã uống ở Hàn Quốc.

Người ta nói, người dân du mục vì phải di chuyển liên tục nên bữa ăn của họ luôn đơn giản hóa một cách tối đa. Nghĩ lại mới thấy, món thịt cừu tối qua mà chúng tôi được ăn cũng hết sức đặc biệt. Nó chẳng có thứ gia vị nào đi kèm, chỉ đơn giản là luộc chín rồi ăn.

Vì tối qua đã ăn quá nhiều nên mặc dù bữa sáng hơi đơn giản nhưng tôi vẫn thấy trong người vô cùng khỏe khoắn.

Tôi và Bo Ra bước vào trong lều và nhanh chóng thu xếp hành lý, đồ đạc. Nếu ở đây quá lâu, chúng tôi có thể gây nhiều trở ngại và bất tiện cho gia đình họ.

“Chúng ta phải tặng gia đình Joel Tour một cái gì đó trước khi đi chứ nhỉ?”

Nhưng tặng cái gì bây giờ? Chẳng có thứ gì thích hợp để tặng cả. Giá có đồ lưu niệm ở đây thì tốt, nhưng tiếc thay chúng tôi lại chẳng mang theo một thứ nào hết.

“Chúng ta chỉ còn mỗi tiền là đáng giá thôi. Hay là đưa tiền cho họ.”

“Ừ, thế cũng được đấy. Em cầm ví đúng không Bo Ra? Vậy thì em đưa cho họ nhé?”

Chúng tôi thu dọn hết đồ đạc của mình rồi đi ra ngoài.

Bo Ra cảm ơn rồi đưa tiền cho bố của Joel Tour, nhưng họ kiên quyết không nhận.

Nhưng nếu cứ thế mà đi thì chúng tôi sẽ áy náy lắm.

“Chị ơi, hay em tặng họ bức tranh mà em vẽ tối qua nhé?”

Ý kiến hay đấy. Chúng tôi đã tặng gia đình của Joel Tour bức tranh Bo Ra vẽ tối qua cùng với bút chì màu và tập giấy vẽ còn lại. Họ rất thích món quà đó và liên tục cảm ơn chúng tôi.

Ban ngày trông Joel Tour và Camine trông càng xinh xắn hơn. Khuôn mặt đẹp mang nét của người châu Âu và nụ cười thì rạng rỡ. Tôi thơm nhẹ vào khuôn mặt đáng yêu của Camine. Thằng bé có vẻ xấu hổ, liền chạy lại nấp sau lưng mẹ.

Mẹ của Joel Tour đã gói cho chúng tôi những chiếc bánh mỳ lúc sáng.

“Hai rư hua si!”

Bo Ra đã cho tôi biết câu đó có nghĩa là “tạm biệt”. Chúng tôi lặp lại câu đó vài lần rồi đi khỏi vùng dân du mục ấy. Gia đình Joel Tour cũng nói “Hai rư hua si” và liên tục vẫy tay tạm biệt chúng tôi.

“Bo Ra này, Joel Tour và Camine không đi học sao?”

Tôi hỏi Bo Ra câu đấy khi đã cách xa họ một đoạn đường.

“Hình như chúng không được đến trường. Em đọc sách, thấy người ta viết rằng, cuộc sống du mục khiến con người ta không được đi học.”

Ai chà! Ghen tỵ quá. Như vậy có nghĩa chúng không phải chịu những gian khổ ở trường học, nhưng... tôi cũng lại thấy tội nghiệp sao đó. Không những thế, chúng còn không được xem tivi, không được dùng mạng máy tính để kết nối với thế giới rộng lớn bên ngoài, chắc cuộc sống chán ngán và tẻ nhạt lắm!

Ấy thế mà tôi có nhìn thấy chút bất hạnh nào trên khuôn mặt và trong lối sống của họ đâu. Không chỉ gia đình Joel Tour, mà hầu hết những người dân du mục nơi đây đều sống một cuộc sống rất yên bình, tự do và hạnh phúc.

“Em thấy những người ở nơi đây tuy họ sống hơi bất bình thường nhưng rất hạnh phúc.”

“Đúng thế. Chị cũng thấy có cái gì đó hơi lạ thường.”

Một cuộc sống không được hưởng một chút lợi ích nào, ngày ngày phiêu bạt để tìm cỏ cây, thú rừng và nước uống. Cuộc sống như thế có nghĩa lý gì, có gì hạnh phúc nhỉ?

“Chị này, lúc mới đến đây, em nghĩ họ rất tội nghiệp và đáng thương. Bởi đây là đâu chứ, một nơi đến nước cũng không có, ban ngày thì oi bức, ngột ngạt, nhà vệ sinh thì bẩn thỉu. Trong mắt em, tất cả mọi thứ đều tồi tàn, xấu xa. Nếu sống ở nơi này chắc em khó chịu và bức mình đến chết mất. Thế nhưng, sự thật lại không phải thế.”

“Cái gì cơ?”

“Không thể áp đặt tình yêu cuộc sống của mình lên cho người khác. Với những người dân nơi đây cũng vậy, hoàn toàn sai lầm nếu mình nhìn họ theo cách của mình. Họ đã làm quen và thích ứng hoàn toàn được với cuộc sống nơi này. Dù không có ngôi nhà rộng lớn và đẹp đẽ, không có nhà vệ sinh sạch sẽ và thông thoáng nhưng niềm vui, sự yêu đời, yêu người vẫn luôn hiện rõ trên từng gương mặt của họ. Em chợt thấy, có thể nói như thế này. ‘Ju Bo Ra, mày được sử dụng một cái nhà vệ sinh sạch sẽ, được sống ở một nơi có thời tiết dễ chịu, được uống bao nhiêu nước tùy thích nhưng tại sao suốt ngày mày cứ nhăn nhó và làm nũng thế hả? Rất

cuộc thì mày không vừa ý với cái gì?”

Suốt chặng đường, chẳng phải lúc nào tôi cũng than vãn và bực bội khi phải cuốc bộ trên con đường có mỹ danh “con đường tơ lụa” ấy còn gì. Thời tiết chẳng khác gì cái lò xông hơi, nước thì luôn thiếu thốn, nơi ở thì bẩn thỉu và bốc mùi hôi hám... Những đứa trẻ mà tôi gặp trên đường có những khuôn mặt in hằn sự mệt nhọc và cơ cực của cuộc sống. Cũng không ít những đứa bé phải kiếm tiền hàng ngày bất chấp tuổi tác có nhỏ đến cỡ nào. Vì thế ban đầu tôi đã nghĩ họ thật sự đáng thương. Nhưng dần dà, mỗi đoạn đường lại cho tôi thêm một trải nghiệm mới. Những suy nghĩ ban đầu ấy dường như dần biến mất.

“Cuộc sống này có nhiều hình mẫu quá chị nhỉ? Nào là phải học giỏi như ai đó, phải kiếm được nhiều tiền như người nào đó... Sao chúng ta cứ phải sống theo những khuôn mẫu, những lý tưởng đó chứ? Sao không thoải mái sống là chính mình? Sao cứ phải so sánh bản thân với người khác? Ôi chao, thật quá vô lý!”

Bo Ra co chân đá văng hòn đá ven đường khiến nó lăn lông lốc.

“Chị cũng không rõ lắm. Nhưng chẳng lẽ không có một đáp án mẫu nào sao?”

“Đáp án mẫu?”

“Ừ, đáp án mẫu ý.”

Đáp án mẫu là những đáp án đã được chuẩn bị trước. Những vấn đề mang tính chủ quan nhất định cần có những đáp án mẫu. Câu trả lời càng gần với những đáp án mẫu đó thì số điểm nhận được càng cao.

“Vốn dĩ cuộc sống này chẳng dễ dàng gì nên đâu thể dễ dàng tuân theo những đáp án mẫu chứ. Nếu làm theo những đáp án mẫu thì chẳng phải mọi việc quá đơn giản rồi sao?”

“Nhưng đâu phải tất cả những đáp án mẫu đó đều đúng. Nó cũng có thể sai lắm chứ, hay cũng có thể là những câu trả lời giả mạo.” Bất thành linh Bo Ra hét toáng lên.

“Đúng rồi.” Đáp án mẫu cũng có khi sai mà. Rõ ràng đáp án của tôi đúng nhưng thầy cô lại so với đáp án mẫu và thẳng tay gạch không hề lặn tẩn. Và tồi tệ hơn, nếu nhìn thấy cái tên Lee Eun Sung viết ở đó nữa thì có lẽ tôi còn bị trừ điểm gấp đôi.

Nếu những câu hỏi mẫu ấy biến mất thì sao nhỉ? Chắc những đứa học sinh suốt đời chỉ tin vào những đáp án đó sẽ bị lạc đường và kiểu gì cũng luống cuống và hoang mang lắm? Chỉ tưởng tượng đến điều đó thôi cũng đủ thú vị rồi.

“Này, hay bây giờ chúng ta quay trở lại đi. Chẳng lẽ chúng ta cứ sống như những kẻ lang thang mãi thế này sao? Em cũng mệt mỏi lắm còn gì. Chị chẳng thể sống ở nơi này thêm một giây phút nào nữa đâu.”

Bo Ra im lặng. Nếu như trước đây chắc chắn nó sẽ hằn học hét vào mặt tôi với câu muôn thuở “không thềm về”, nhưng kỳ lạ thay, hôm nay con bé lại im lặng.

“Chúng ta sẽ quay trở về đúng không?”

Tôi liếc nhìn sang phía Bo Ra thăm dò.

“Không!”

“Sao? Sao lại không về? Bỏ trốn là đáp án cuối cùng mà em quyết định lựa chọn đấy à?”

Tôi nén cơn giận đang sôi lên sùng sục hỏi Bo Ra. Nhưng con bé vẫn không thềm đáp lời. Tôi muốn tát cho nó mấy cái để hả giận và cho nó tỉnh ngộ nhưng đành phải cố nén.

“Đi thôi!”

Tôi rảo bước thật nhanh và chạy đến đi bên cạnh Bo Ra.

Tối hôm đấy, chúng tôi đã ra khỏi thảo nguyên lúc hơn 9 giờ. Ban đầu hơi lo lắng vì có lẽ lại

phải đi qua những con đường sa mạc, nhưng may mắn thay chúng tôi nhìn thấy nhấp nhô những mái nhà ở đằng xa. Tiễn lại gần hơn chút nữa, đập ngay vào mắt tôi là những cửa hàng xếp nhau san sát.

Đây là một thành phố với quy mô nhỏ, khá giống với nơi chúng tôi chia tay chị Mi Joo. Không hề thấy bóng dáng của một ngôi nhà 3 tầng nào ở nơi này cả. Những cửa hàng 1 tầng hoặc 2 tầng thì tập trung lại thành từng cụm. Đêm đã về khuya nên đường phố vắng tanh, lác đác mới có một quán ăn đêm ven đường. Những ngôi chợ có lẽ ban ngày sẽ khá đông đúc, nhưng đêm đen buông xuống lại dường như rộng thênh thang hơn.

Không hiểu đây là đâu nhỉ. Vẫn còn nhìn thấy người Uyghur, chắc vẫn chưa ra khỏi Hami.

“Chị em mình tới ăn tối ở nhà hàng kia đi. Nhìn nhiều khách thế kia chắc là ngon và nổi tiếng đấy.”

Bo Ra kéo tôi vào một quán ăn đầy những món ăn đa dạng và nhiều màu sắc. Chủ quán là người Hoa nên các món ăn ở đây không phải là món Uyghur mà là những món như thịt heo chua ngọt, bánh bao, thịt lợn xào, miến trộn ớt... Nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy không khí ở đây khá nặng nề và ngột ngạt.

“Hình như ở đây đồ ăn đắt lắm đấy!”

“Trưa nay chúng ta đã ăn qua loa rồi. Thôi cứ ăn đi.”

Bữa trưa chúng tôi chỉ ăn bánh mì mà mẹ Joel Tour gói cho. Bo Ra đã tiết kiệm tiền ăn trưa bằng cách đó nên dù bữa tối nay có đắt thế nào thì vẫn không sao.

Chúng tôi ngồi xuống ghế. Ngay sau đó một nhân viên phục vụ người Trung Quốc ăn mặc gọn gàng bước tới đưa cho chúng tôi hai tách trà và thực đơn.

Nhìn những bức ảnh chụp món ăn trông rất ngon, chúng tôi chỉ vào một ảnh khá giống với rau xào và thịt heo chua ngọt.

“Em có biết đây là đâu không?”

“Không ạ.”

“Em định làm cái trò gì đấy? Không biết nơi nào với nơi nào mà cứ đi bộ mãi thế à? Đầu em có tỉnh táo không vậy?”

“Thôi đi. Cái giọng chẳng khác nào chị Mi Joo.”

“Này, chị giống mù phù thủy đó ở điểm nào cơ chứ?”

“Giống y hệt luôn. Chẳng phải suốt ngày đều cầu nhàu với em sao?”

Ôi, thật sao? Tôi cảm thấy tâm trạng mình xuống dốc thậm tệ.

Món ăn đã lên. Bo Ra ăn thử một miếng rồi bắt đầu ăn vội vàng vàng.

“Sau này em tính sao đây? Chẳng lẽ không có kế hoạch gì à?”

Con bé vẫn cầm cúi ăn, phớt lờ câu hỏi của tôi.

“Em định cả cuộc đời còn lại của mình sống lang thang vô định thế này à? Em nghĩ thử xem liệu có ổn không? Em là dân du mục chắc?”

Im lặng.

“Nếu em muốn biểu tình bằng sự im lặng thì cứ việc.”

Tôi nói đến mức thế rồi mà Bo Ra vẫn câm như hến.

“Ngon thật đấy! Có khi phải gọi thêm thôi, Bo Ra nhỉ?”

Con bé vẫn không thèm đáp lại. Tôi gọi nhân viên phục vụ đem thực đơn đến và gọi thêm

một món nữa. Nhìn vào những bức ảnh thấy một món bánh rán hình tròn được quét một thứ gia vị màu đỏ trông rất bắt mắt, tôi đã tự mình gọi nó.

“Ôi, no quá! Dừng lại ở đây thôi. Bo Ra à, thanh toán đi em.”

Tôi đưa cho Bo Ra hóa đơn thanh toán. Nhưng con bé lại nhìn chăm chăm vào tôi mà không nói một lời nào.

“Chị có thấy tiền của em đâu không?”

“Em nói gì vậy? Em để tiền trong ví của em cơ mà.”

“Vừa nãy lúc chia tay gia đình Joel Tour, em đã đưa ví cho chị còn gì. Lúc em rút tập giấy vẽ ra thì chị đang cầm nó mà.”

“Em nói là chị cầm nó á?”

Tôi mở chiếc ba lô ra và lục lọi hết tất cả các ngăn trong đó nhưng chẳng thấy chiếc ví nào cả.”

“Không có mà. Chị có cầm ví của em bao giờ đâu. Em thử tìm kỹ lại một lần nữa xem.”

Bo Ra loay hoay lục lọi trong chiếc ba lô một lúc lâu nhưng vẫn không thấy. Nó cứ đổ cho tôi đã cầm chiếc ví, còn tôi lại không nhớ mình đã nhận nó từ tay Bo Ra... Ôi thật là! Điên mất thôi!

“Đưa ba lô của em cho chị.”

Tôi vội đặt chiếc ba lô của Bo Ra lên mặt ghế rồi lần tìm kỹ càng từng ngăn to ngăn bé. Nhưng vẫn không thấy chiếc ví đâu cả.

“Ôi trời! Thế em có vật nào có thể thế chấp được không?”

“Đừng hoang tưởng như thế chứ?”

Tôi lục lọi trong ba lô và lôi ra được 30 tệ. Đó là số tiền thừa của bữa ăn trưa hôm bỏ trốn. Nhưng từng ấy tiền sao đủ chứ, con số trên hóa đơn thanh toán là 150 tệ kìa.

“Này, đúng là chúng ta đã bước vào một nơi vô cùng đắt đỏ rồi.”

Bình thường thì chỉ cần 30 tệ là quá đủ cho bữa trưa. Nhưng đây đúng là lần đầu tiên tôi bước vào một quán ăn đắt đỏ như thế này.

Thấy chúng tôi ăn xong mà vẫn ngồi mãi, một người đàn ông trông giống quản lý nhà hàng tiến lại gần và có vẻ như đang hỏi chúng tôi điều gì đó.

“No, no problem!”

Ông ta nhìn chúng tôi từ đầu đến chân bằng ánh mắt nghi ngờ rồi bỏ đi.

“Giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Không biết nữa. Em cũng như chị, sao biết được chứ?”

“Chính em làm mất cái ví đó còn gì.”

“Rõ ràng em đưa cho chị rồi mà.”

“Thôi, thôi. Đủ rồi!”

Đến nước này rồi thì sự thật Bo Ra có đưa nó cho tôi hay không thì cũng vô dụng. Trước tiên phải giải quyết cho xong xuôi việc này đã.

“Hay là... chúng ta trốn đi.”

Hồi ở Hàn Quốc, tôi cũng đã vài lần bỏ trốn vì đi ăn uống cùng bạn bè nhưng không đủ tiền để trả.

“Chị ơi, chúng ta không phải nhòm ngó sao?”

“Gì cơ?”

“Ý em là chúng ta có cần phải để ý xung quanh không?”

Tôi nhìn kỹ xung quanh một lượt. Tất cả nhân viên trong nhà hàng đều đang nhìn chằm chằm về phía chúng tôi.

“Chị ơi, hay là chúng ta ra xin họ rửa bát hoặc phụ việc vặt để trả tiền nhé?”

“Nhưng chúng ta không biết một từ tiếng Trung nào thì họ sai việc kiểu gì?”

“Thế giờ phải làm sao?”

Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, chúng tôi cứ ngồi loay hoay và suy nghĩ mãi trên ghế. Người quản lý lại cầm hóa đơn thanh toán đến lần nữa. Có lẽ họ muốn chúng tôi trả tiền ngay bây giờ.

“Ju Bo Ra, làm thế nào đây?”

“Em cũng không biết nữa.”

Ô kìa! Lạ thật đấy. Trong khi tôi sợ phát khiếp thì khuôn mặt Bo Ra lại vô cùng thản nhiên, chẳng biểu lộ chút lo lắng nào cả. Hu hu, tôi từng bỏ trốn một lần, không lẽ đây là cái giá phải trả cho lần mắc lỗi đó sao?

“Em nói đi Bo Ra, bảo với họ là chúng ta không có tiền.”

“Em không nói đâu. Sao có thể nói điều đó được chứ?”

“Vậy làm thế nào bây giờ?”

Thấy chúng tôi lên tiếng qua lại như thế, người quản lý một lần nữa tiến lại trước mắt chúng tôi và đưa hóa đơn ra.

“Chạy thôi.”

Tôi nắm chặt nắm đấm rồi nói một cách cương quyết.

“Không được đâu? Em đảm bảo với chị chúng ta sẽ bị bắt ngay lập tức.”

Bo Ra lắc đầu.

“Vậy phải làm sao?”

Nếu nói thật là không có tiền, họ sẽ xử lý chúng tôi ra sao nhỉ? Họ sẽ đánh chúng tôi một trận như tử đến thân tàn ma dại rồi tổng khứ ra khỏi cửa như vứt một đồng giẻ rách bẩn thỉu? Hay họ sẽ cướp mớ quần áo và hành lý của chúng tôi rồi thả đi nhỉ? Hay nhớ đâu có khi nào họ sẽ nói với chúng tôi một giọng thân mật rằng “Không sao đâu, lần sau đem trả là được mà. Ha ha”? Chắc chắn đáp án cuối đó bị loại khẩn trương, bởi đến tôi còn thấy vô lý nữa là...

Và chúng tôi quyết định nói sự thật.

“Sorry! I am no money.”

Sau khi nghe tôi nói thế, người quản lý nhăn mặt, có vẻ như ông ta muốn nói “Gì cơ?”.

“Chị ơi, ‘I am no money’ là cái quái gì vậy? Sai rồi.”

“Thế người thông minh nói đi. Nói cho người ta hiểu vì bị mất ví nên chúng ta mới không có tiền.”

Tôi vừa dứt lời, Bo Ra liền nhìn vào người quản lý rồi nói một cách ấp úng. Con bé lồm bồm nhắc đến việc chúng tôi bị mất ví.

Ngay lập tức, người quản lý nhà hàng nổi giận, ông ta tuôn một tràng gừ đờ. Nhưng chúng tôi

làm gì hiểu thứ tiếng đó chứ, vì thế dù ông ta có nổi giận hay chửi mắng thâm tẽ đi chăng nữa thì chúng tôi cũng chẳng thể nào mà biết được. Ngó kỹ thái độ ông ta một lần nữa... Ô! Đúng là ông ta đang vô cùng tức giận.

Ông ta quát to một tiếng, bốn người đàn ông cao to liền xuất hiện. Họ xốc chúng tôi dậy. Định đuổi chúng tôi đi sao? Nếu vậy chúng tôi phải cảm ơn mới đúng.

Không phải, bọn họ lôi chúng tôi vào phòng trong của nhà hàng. Tôi gắng hết sức giãy giụa để thoát ra nhưng hai người đàn ông đã khóa chặt khiến tôi không tài nào nhúc nhích nổi. Họ nhốt chúng tôi vào một căn phòng chật chội gần khu vực bếp và bỏ đi.

Tôi và Bo Ra cố gắng đẩy mạnh chiếc cửa nhưng nó đã bị khóa chặt.

“Mở ra! Mở cửa cho chúng tôi!”

Chúng tôi vừa du mạnh cánh cửa vừa gào hét ầm ĩ. Nhưng chẳng thấy bóng dáng một ai bèn mắng đến cả. Họ định làm gì chúng tôi đây? Không lẽ hai đứa tôi phải bỏ mạng ở nơi đất khách quê người này không một ai biết hay sao? Bởi trên đời này còn có ai đến đây để tìm chúng tôi chứ!

“Này, con bé điên khùng kia! Tại em mà cái quái gì đang xảy ra thế này? Tại em bỏ trốn nên sự việc mới đến nông nổi này đây.”

“Sao lại là lỗi của em? Ai bắt chị đi theo em chứ?”

“Nếu em không làm mất ví thì đã chẳng có rắc rối như thế này. Có cái ví cũng để mất, chẳng khác gì một tên đại ngốc.”

“Rõ ràng em đã đưa cho chị rồi mà? Tự mình đánh mất rồi đổ lỗi sang cho em là sao?”

“Trời ạ! Không biết đâu. Em phải chịu trách nhiệm đi. Việc này chẳng liên quan gì đến chị.”

Mọi chuyện trở nên thực sự phức tạp... Chẳng lẽ tất cả kết thúc ở một nơi như thế này sao? Chỉ vì 150 tệ mà phải chết... Ôi... thật quá oan ức! Thật quá nhục nhã!

“Hu hu! Không biết đâu! Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Đừng có khóc nữa đi. Làm thế thì giải quyết được việc gì cơ chứ?”

Bo Ra hét toáng lên. Hơ! Ở đâu có kiểu người rơi vào tình huống như thế này mà lại không khóc chứ? Cái con bé này... Giờ này mà nó chỉ thản nhiên ngồi và im lặng.

“Em định giết chị đúng không Bo Ra? Thế nên mới giả vờ bỏ trốn và kéo chị vào hoàn cảnh này? Ai sai em làm việc đó vậy? Yu Ji Yeon à? Hay Kim Bo Ram? Kim Tae Yeop?”

Tôi túm cổ áo Bo Ra, trợn mắt gầm gừ. Đây rõ ràng là âm mưu của kẻ nào đó, chứ một đứa học sinh gương mẫu như Bo Ra không bao giờ dám bỏ trốn và đánh mất ví một cách bất cẩn như thế được!

“Tĩnh lại đi! Chị điên rồi à?”

Bo Ra lớn tiếng quát.

“Em xin chị đấy, bình tĩnh lại đi. Đừng nói những lời vô lý và khó nghe như thế nữa.”

Ừ nhỉ, chắc họ sẽ không giết người chỉ vì không thể trả được tiền ăn đâu nhỉ? Nhưng chúng tôi đã bị nhốt ở đây khá lâu rồi mà sao không thấy ai đến ngó ngàng vậy? Sự bất an trong tôi tăng dần theo thời gian.

Lách cách! Lách cách!

Có tiếng mở khóa cửa. Tôi vụt nhào tới, hét lên.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với! Tôi không làm sai chuyện gì cả. Cầu xin các người, hãy thả tôi ra.”

Thì ra là cảnh sát. Ông ta gỡ tay tôi ra khỏi người mình.

“Are you Korean?”

Ông ta hỏi tôi là người Hàn hay sao?

“Yes, yes!”

Tôi gật đầu lia lịa.

“Show me your passport.”

Passport? Cái quái gì thế nhỉ?

“Này, ông ấy nói cái gì thế Bo Ra?”

“Họ bảo cho họ xem hộ chiếu.”

Nhưng chúng tôi đâu có đem theo hộ chiếu bên mình đâu.

“Này, em nói với họ là cả hộ chiếu cũng bị mất rồi đi.”

Cảnh sát liền bước ra ngoài và ra hiệu cho tôi và Bo Ra đi theo.

Chúng tôi đi theo ông ta ra khỏi nhà hàng đó. Có lẽ vì là người ngoại quốc nên nhiều ánh mắt hiếu kỳ, lạ lẫm ném về phía chúng tôi.

Phía trước nhà hàng có một chiếc xe cảnh sát đã đậu sẵn ở đó. Ông ta mở cửa một cách nhẹ nhàng rồi bảo chúng tôi lên xe. Ai mà ngờ được, ở cái nơi khỉ gió này tôi lại được ngồi trên xe cảnh sát chứ.

Người chủ quán giờ đây đang ngồi ghế phía trước .

“Này, cầm lấy lau đi chị!”

Chiếc xe lăn bánh. con bé Bo Ra đưa tôi chiếc khăn tay.

“Có gì to tát đâu mà chị phải thế chứ? Động một tý là khóc!”

Con bé này thật là... Tôi hạ nấp đầu xuống, cầm lấy khăn lau nước mắt.

Tôi cố chịu đựng vậy. Tại ai mà tôi phải khổ sở thế này cơ chứ? Đến lời nói lúc bực mình cũng phải trau chuốt cho đẹp. Đúng là...

Khoảng 10 phút sau xe đã tới Sở Cảnh sát. Tôi không đọc được dòng chữ viết bằng tiếng Trung trên tấm biển nhưng cạnh đó có chữ “POLICE” nên rõ ràng đây là Sở Cảnh sát rồi.

Nó rất giống đồn Cảnh sát ở đất nước tôi. Đó là một toà nhà màu xám, cùng những chữ viết cứng nhắc in trên tấm biển màu xanh. Sao Sở cảnh sát lại toàn xuất hiện những thứ buồn tẻ và ảm đạm như thế nhỉ?

Trông tôi và Bo Ra giống như những đứa trẻ phạm tội vậy. Mà không, chúng tôi đích thực là những kẻ phạm tội nên mới bị cảnh sát bắt như thế này mà!

Một lát sau, người cảnh sát đưa chúng tôi đến đây chìa ra một tờ giấy. Trên đó có ảnh của tôi và Bo Ra, nhưng tôi không biết những chữ Trung Quốc bên dưới mang nghĩa gì. Có lẽ giờ phút này ở Trung tâm, họ đang ráo riết tìm chúng tôi. Nhưng sao họ lại có những bức ảnh đó nhỉ? Đó là bức ảnh tôi chụp hồi còn ở trại giam, khi chuẩn bị đến Trung tâm Bảo trợ Thanh thiếu niên. Đó là bức ảnh tôi ghét nhất.

Cảnh sát liên tục hỏi chúng tôi có phải là người trong ảnh không. Chúng tôi cũng đã gật đầu lia lịa.

Bo Ra nói vài câu gì đó với chú cảnh sát rồi đứng dậy đi theo ông ấy.

“Này, đi đâu đấy?”

“Em đi gọi điện thoại. Đừng ồn ào nữa, cứ ngồi xuống và chờ đi.”

Cũng được thôi! Đến giờ tôi cũng biết làm gì hơn đâu! Đến đâu thì đến.

Tôi ngồi xuống ghế nhìn vào bên trong Sở Cảnh sát. Chẳng có mấy khác biệt với nước của tôi. Có ba chú cảnh sát đang ngồi trên chiếc ghế gỗ dài sau chiếc bàn kim loại.

Tôi đã không biết rằng thà cứ bỏ trốn rồi bị cảnh sát bắt lại còn tốt hơn.

Ngồi cạnh tôi là một người đàn ông Trung Quốc đang say rượu. Hơi rượu tỏa ra nồng nặc khiến tôi không chịu nổi, liền chuyển chỗ ngồi sang phía đối diện.

Ông cảnh sát Trung Quốc đang ngồi trên chiếc ghế cùng với chủ nhà hàng chăm chú nhìn tôi một cách lạ kỳ. Tôi táng lờ làm như không trông thấy ánh mắt của họ. Đã bị dẫn đến đây, kiểu gì chúng tôi cũng bị đưa về Hàn Quốc. Cái lúc thưởng thức bát mì ngon lành ở Hàn Quốc thì tôi chẳng thấy nhớ đâu, nhưng sao giờ đây tôi lại thấy nhớ quê hương, nhớ nhà không tả nổi.

“Đây là phòng của chị đấy à? Sao chị lại có thể ngồi thoải mái như thế được nhỉ?”

Bo Ra đã bước vào từ lúc nào, nhìn chằm chằm vào tôi nói. Tôi thả đôi chân đang vắt vẻo trên ghế xuống và ngồi một cách nghiêm túc.

“Nghe nói tại chúng ta mà ở Trung tâm bây giờ đang ầm ĩ cả lên đấy. Họ đã liên lạc với gia đình chúng ta, Viện trưởng sẽ đến đây, cùng cả chị Mi Joo nữa, đường đến đây cũng phải mất khoảng 1 tiếng, mà giờ muộn rồi chắc không tìm nổi xe đâu, họ bảo chúng ta cứ ngủ một giấc và chờ đợi.”

Bo Ra vừa dứt lời, tôi liền đứng dậy khỏi ghế, tiến thẳng đến chỗ người cảnh sát và chủ nhà hàng đang nói chuyện. Tôi nhìn vào mắt họ và nói.

“You, wait! I will you money!”

“Tôi tuyệt đối không ăn quýt tiền của ông đâu. Đợi một lúc nữa thôi, chị tôi sẽ đến và trả lại tiền cho ông.” Tôi muốn nói như thế nhưng quả thực tôi không biết chuyển sang tiếng Anh như thế nào, vì thế vẻ mặt của người quản lý cửa hàng đang nhìn tôi lộ rõ vẻ khó hiểu kiểu “Mày nói cái gì vậy?”

Tôi quay trở lại ngồi vào ghế.

Haizzzz....

Giờ thì việc bỏ trốn đã chấm dứt thật rồi. Tôi không phải chịu đựng thêm những tháng ngày gian khổ và mệt mỏi nữa. Nhưng việc gì phải thực hiện thì vẫn cứ thực hiện. Đoạn đường phía trước chẳng còn lại là bao vậy mà tại đi theo Bo Ra, tôi đã trở thành kẻ bỏ trốn. Khi quay trở về Hàn Quốc, tôi lại phải vào Trung tâm bảo trợ thanh thiếu niên thật rồi...

“Dẫu sao thì... em cũng xin lỗi chị. Tại em mà chuyển bộ hành của chúng ta bị gián đoạn.”

Từ nãy đến giờ Bo Ra cứ lải nhải mãi cái câu nói đó không ngớt. Nhưng nghe có vẻ đó là điều xuất phát từ đáy lòng nó.

“Em bảo không thích quay về cơ mà, bây giờ buộc phải quay về, em tính sao đây?”

Bo Ra không trả lời mà ngồi xuống ghế nhắm nghiền mắt lại.

Tôi mở mắt, mình đã ngủ được bao lâu rồi nhỉ? Nhìn lên đồng hồ, giờ đã quá 12 giờ đêm. Tôi không thể ngủ thêm được nữa, chiếc ghế quá cứng và gò bó.

Vẫn chưa thấy người quản lý cửa hàng quay trở lại. Trong phòng giờ đây chỉ có hai người cảnh sát, một người đàn ông say rượu và chúng tôi. Con bé Bo Ra ngủ say đến nỗi quên cả sự khó chịu và không thoải mái của chiếc ghế.

Tối nay tôi đã ăn nhiều thức ăn có dầu mỡ nên giờ đây cảm thấy trong miệng hơi khó chịu. Nếu được đánh răng sẽ thoải mái hơn nhiều đấy.

Tôi lấy trong chiếc ba lô bàn chải đánh răng và tuýp kem. Haiz, tuýp kem đã hết sạch, tôi cố gắng bóp cũng chẳng có chút kem thò ra. Mượn con bé Bo Ra vậy. Tôi mở ba lô của nó và lấy túi đựng mỹ phẩm.

“Chị... chị đang làm gì vậy?”

Tiếng kéo dây khóa ba lô làm Bo Ra giật mình tỉnh giấc.

“Chị hết kem đánh răng rồi. Chị dùng nhờ của em một chút nhé?”

“Không được.”

Con bé giật mạnh túi đồ mỹ phẩm từ tay tôi.

“Miệng chị nhạt nhẽo và khô khan đến chết mất. Em trông này, đến hơi thở phát ra cũng khủng khiếp, đúng không?”

Tôi ghé sát miệng lại gần khuôn mặt Bo Ra và thở một cái. Con bé lập tức nhăn mặt lại.

“Thế nên cho chị mượn nhanh lên.”

Tôi định cướp lấy cái túi nhưng Bo Ra giữ nó quá chặt nên không dễ gì tôi có thể cướp nó được.

“Đã bảo cho chị một ít thôi cơ mà.”

Tôi giật thật mạnh chiếc túi, mở khóa ra và chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Ô, cái gì thế này?

Cái ví của chị Mi Joo mà chúng tôi cất công tìm kiếm đang ở đây. Sao lại thế được nhỉ?

“Thế này là sao?” Tôi còn đang suy ngẫm thì bỗng nghe thấy tiếng ai đó gọi tên chúng tôi. Âm thanh rất quen thuộc.

Chính là mục thủ Mi Joo.

Chị ấy và Viện trưởng đã đến. Vừa trông thấy tôi, chị liền ném cái ba lô về phía tôi và hét lên.

“Hai đứa đừng có nhúc nhích! Ngồi im đấy cho chị!”

Chúng tôi không nói gì, lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế gỗ.

“Này, thế này là thế nào hả? Tại sao chiếc ví lại xuất hiện ở đây?”

Tôi phát nhẹ vào tay Bo Ra hỏi. Nhưng con bé lại quay đầu đi hướng khác và không thèm nhìn tôi.

“Chị đang hỏi em đấy, chuyện này là sao?”

Bo Ra lại giở cái năng khiếu đặc biệt của nó ra, giả cảm giả điếc, giả cả mù nữa. Dù nghe thấy hết nhưng vẫn giả vờ điếc, dù nhìn thấy hết nhưng vẫn giả vờ mù. Có chị Mi Joo và ông Viện trưởng ngồi ở đây nên tôi không thể nổi giận và to tiếng được. Bực mình và khó chịu đến chết mất.

Chị Mi Joo và ông Viện trưởng nói chuyện với người cảnh sát một lúc lâu. Một lát sau, chị rút tiền trong ví ra và đưa cho ông cảnh sát. Hình như đó là tiền ăn phải trả cho nhà hàng.

“Hai đứa đi theo chị nhanh!”

Giọng chị Mi Joo lạnh băng, có lẽ còn lạnh hơn cả những cơn gió buốt vào buổi sớm.

Hai người họ dẫn chúng tôi đến một nhà trọ gần đấy. Suốt quãng đường đến nhà trọ, chị Mi Joo đối xử với chúng tôi y hệt con bé Bo Ra vậy. Đến một cái liếc cũng chẳng có nữa là bắt chuyện. Tôi cảm tưởng bao trùm lên chị lúc này chỉ là một màu xám xịt. Tự nhiên tôi lại ước, thà rằng chị cứ nổi giận và nóng tính như ngày thường còn hơn.

Vào phòng rồi mà chị Mi Joo vẫn như một tảng băng lạnh, không một động tĩnh nào hết.

“Dẫu sao tìm được hai đứa cũng là may mắn lắm rồi. Giá như cố chịu đựng thêm 2 tuần nữa thì tốt nhưng sự việc đã thành ra thế này rồi nên chẳng biết phải xử lý ra sao cả. Mau đặt vé máy bay rồi trở về Hàn Quốc thôi.”

Ông Viện trưởng vỗ vào vai tôi và Bo Ra nói. Mặc dù đó là kết cục mà chúng tôi đã dự tính trước nhưng khi nghe chính miệng ông Viện trưởng nói đến chuyện chúng tôi phải hủy chuyến bộ hành này tâm trạng tôi lại buồn bã vô cùng.

“Thưa Viện trưởng! Không phải chị Eun Sung bỏ trốn đâu ạ. Vì chị ấy đi theo để can ngăn cháu nên mới thế.”

Con bé Bo Ra đã đỡ lời và giải thích cho tôi. Tôi siết chặt hai bàn tay với nhau và nhìn về phía Viện trưởng hy vọng một điều gì đó.

“Chị biết tất cả mọi chuyện rồi. Bo Ra đã lấy cắp chiếc ví của chị rồi bỏ trốn. Còn Eun Sung, em đã đuổi theo can ngăn, nhưng làm vậy cũng chẳng khác nào bỏ trốn.”

Tôi thả lỏng hai bàn tay. Dường như tôi đang là người phải chịu tội.

Đêm đã muộn nên Viện trưởng đi về phòng của mình.

Căn phòng chìm trong im lặng, một sự im lặng đến ngộp thở.

Tôi nằm xuống giường, kéo chăn trùm kín mặt. Đột nhiên tôi cảm thấy cơ thể mình nặng trĩu, cứng đờ. Dường như có một luồng không khí nóng chảy xuyên suốt từ cổ xuống bụng, khiến tôi không thể thở được. Cổ họng tôi như bị ai bóp nghẹt, luồng không khí dường như không thể len nổi xuống phổi khiến tứ chi tôi bị tê liệt.

Hôm bà qua đời, mẹ tôi đã không đổ một giọt nước mắt nào, còn tôi cùng mấy bác khóc thảm thiết, như chính mình phải rời bỏ thế giới này vậy. Đôi mắt mẹ khô cong, ráo hoảnh. Bác cả đã bảo mẹ đừng cố nén nước mắt, đừng chỉ khóc thầm trong lòng như vậy, nhưng mẹ tôi vẫn chỉ nuốt khan từng ngụm nước bọt. Lúc đó, tôi đã căm ghét mẹ vô cùng. Tôi không thể tưởng tượng nổi trước sự ra đi oan ức và đột ngột của bà mà đôi mắt mẹ lại ráo hoảnh, không hề có một giọt nước mắt xót thương như thế.

“Hức!”

Cuối cùng thì tiếng đó cũng bắn được ra từ cổ họng tôi. Tôi định kìm nén và cố nuốt nó xuống bụng nhưng cổ họng quá đau rát nên không thể chịu đựng thêm được nữa.

Và như chiếc cổng tắc được thông tháo, tiếng khóc vỡ òa, nhưng tôi cũng không biết làm cách nào để nín khóc cả.

Lee Eun Sung, xin mày đừng có khóc nữa đi. Xin mày đấy, dừng lại nào. Nếu bây giờ tôi mà khóc thì Bo Ra sẽ cảm thấy có lỗi lắm. Thế nên đừng khóc nữa!

Nhưng tôi không thể ngăn tiếng khóc lại nổi. Nếu biết trước thế này, ban đầu tôi đã cố chịu đựng thêm chút nữa... Chắc khi xưa mẹ tôi cũng thế phải không? Có phải lúc đó mẹ cố kìm nén tiếng khóc lại trong lòng, bởi nếu khóc, mẹ sẽ cảm thấy có lỗi với tôi lắm?

Nhưng hình như có tiếng khóc khác nữa thì phải. Hình như của Bo Ra. Và hình như không chỉ có Bo Ra.

Tôi vùng dậy, bật đèn lên. Thì ra không chỉ có Bo Ra mà chị Mi Joo cũng đang khóc.

“Chị à, sao chị lại khóc cơ chứ?”

Tôi vạch chăn chị ra hỏi. Con bé Bo Ra đang khóc hu hu cũng bật dậy khỏi giường và nhìn chăm chăm vào chị Mi Joo.

“Vì giận... vì quá giận hai đứa nên chị mới thế. Ngày hôm đó, dù chị có bị ốm hay không thì hai đứa cũng không được bỏ đi chứ. Đi bộ thêm hai tuần nữa thì có sao đâu, như thế chẳng phải

quá oan ức hay sao? Đã chịu được bao khổ cực đến giờ phút ấy rồi mà còn bỏ cuộc, hai đứa không thấy tiếc hả?”

Chi vừa khóc nức nở vừa hét lên. Còn tôi chỉ thấy ảm ức, tiếc nuối một chút. Tiếc nuối nhiều làm gì nhỉ, nó chỉ khiến tôi thêm buồn bã mà thôi. Mặc dù ban đầu tôi vô cùng căm ghét con đường khắc nghiệt này, nhưng tôi không hề muốn trở thành kẻ bỏ cuộc giữa chừng.

“Cô Song à, có chuyện gì thế?”

Nghe thấy tiếng gõ cửa của Viện trưởng, chúng tôi nhận ra mình đang khóc quá to rồi.

“Mấy người làm sao vậy?”

Giám đốc bước vào phòng trong khi vẫn đang mặc bộ quần áo ngủ. Chúng tôi im lặng không nói gì.

“Thưa Viện trưởng, chúng cháu có thể đi tiếp và đi hết hành trình được không ạ?”

Bo Ra nghẹn ngào hỏi với giọng khẩn cầu.

“Bo Ra à, chú hiểu sự ảm ức trong lòng cháu. Nhưng đó là quy định, phải hủy chuyến bộ hành này thôi. Đương nhiên tính đến bây giờ, cũng có những đứa trẻ bỏ trốn và phải hủy cuộc hành trình từ giai đoạn đầu. Tuy mấy đứa đã đi gần hết chặng đường nhưng quy tắc thì vẫn là quy tắc, chúng ta phải tuân theo thôi.”

Quả nhiên không còn cách nào có thể cứu vãn... Tôi đã thực sự nản. Nhưng đột nhiên Bo Ra vùng dậy khỏi giường, chạy đến quỳ gối xuống sàn nhà. Hành động bất ngờ ấy của nó khiến Viện trưởng bàng hoàng, sửng sốt, vội vàng bắt nó đứng dậy.

“Chúng cháu sẽ trở về và chấp nhận vào trại giam. Nhưng xin chú hãy cho chúng cháu thêm hai tuần nữa thôi. Từ đây đến Đôn Hoàng chỉ còn khoảng 300 km. Viện trưởng, cháu thực sự muốn đi tiếp và đi đến cùng quãng đường. Mẹ cháu đã bắt cháu đến đây nên bắt dắc dĩ cháu phải thực hiện cuộc hành trình này, nhưng bây giờ thì hoàn toàn không phải thế ạ. Cháu thực sự muốn hoàn thành nốt chặng đường này. Cháu không muốn phải bỏ cuộc chỉ vì lỗi lầm mình gây ra trong phút giây suy nghĩ nông nổi.”

“Vâng đúng thế ạ. Xin chú hãy cho chúng cháu được đi hết chặng đường này. Khi trở về Hàn Quốc, nhất định chúng cháu sẽ đến Trung tâm bảo trợ thanh thiếu niên. Xin cho chúng cháu thêm hai tuần nữa thôi ạ.”

Tôi cũng quỳ gối xuống và khẩn cầu. Chính vì ghét phải vào Trại giam giữ mà tôi đã chọn việc đến nơi này nhưng giờ đây việc phải vào Trại giam không còn là vấn đề nữa.

“Nếu giờ bỏ cuộc và quay trở về Hàn Quốc, e rằng sau này trong mọi chuyện chúng cháu cũng sẽ bỏ cuộc liên tiếp thôi. Thế nên lúc này thật sự cháu không muốn bỏ cuộc.”

Bo Ra lại khóc nức nở.

“Dù có đi hết chặng đường thì khi về Hàn Quốc vẫn phải vào trung tâm thôi. Mấy đứa thực sự muốn thế à?”

“Vâng, chúng cháu muốn đến núi Minh Sa một lần.”

Chúng tôi đã thành thật bày tỏ nguyện vọng của mình với chú Viện trưởng.

“Không biết mấy đứa có muốn nghe mấy lời này hay không nhưng chú vẫn phải nói. Mấy đứa là những đứa trẻ đã từng một lần bỏ trốn. Vì làm mất ví nên bắt dắc dĩ phải quay về. Kể cả trong hai tuần còn lại thì khả năng bỏ trốn vẫn rất cao. Thế nên chú vẫn phải đưa mấy đứa nhanh chóng trở về Hàn Quốc.”

“Không phải bắt dắc dĩ mới quay trở về đâu ạ.”

“Sao cơ?”

“Không phải chúng cháu đánh mất ví đâu. Vì muốn trở về nên cháu mới cố tình giấu chiếc ví đi đấy ạ.”

A ha! Bí mật về chiếc ví cuối cùng cũng đã bị lộ.

Tình huống có vẻ gây khó dễ cho Viện trưởng nên chú khó có thể trả lời ngay được.

“Ừm, để xem nào... Lần đầu tiên chú gặp phải tình huống này nên...”

“Cháu sẽ chịu trách nhiệm đưa chúng về Hàn Quốc ạ. Xin chú hãy cho chúng cháu hai tuần thôi. Kinh phí chúng cháu sẽ tự lo liệu.”

Chị Mi Joo cũng xuất hiện và khẩn cầu Viện trưởng.

“À không phải thế đâu cô Song à. Vấn đề ở đây không phải là tiền.”

“Viện trưởng, tất cả nhờ cậy vào ông ạ.”

“Đây không phải là vấn đề mà tôi có thể tự mình giải quyết được. Sáng mai tôi sẽ gọi điện về Trung tâm bên Hàn Quốc để trao đổi xem sao.”

Ông ấy rời khỏi phòng và để lại lời nói có vẻ không dễ dàng gì cho lắm.

“Đừng chờ đợi và kỳ vọng nhiều nhé. Như lời chú ấy nói đấy, trong tình huống này thì bất cứ ai cũng rất khó để đồng ý. Nhưng chị sẽ cố gắng hết sức. Thôi đi ngủ thôi. Chị buồn ngủ muốn chết rồi đây này.”

Chị Mi Joo tắt điện và nhảy lên giường. Tôi và Bo Ra cũng nằm xuống theo chị.

“Chị à, chị giận hai đứa em nhiều lắm phải không?”

“Đương nhiên rồi. Sao hai đứa có thể bỏ lại chị đang ốm yếu một mình để rồi trốn đi cơ chứ? Chị không nghĩ lòng phản bội của hai đứa lại lớn đến mức độ ấy.”

Bất giác tôi cảm thấy có lỗi với chị rất nhiều.

“Nhưng dẫu sao thì cũng phải cảm ơn vì hai đứa quay trở về bình an. Mau ngủ thôi, những cô gái bộ hành của chúng ta.”

Giọng nói của chị Mi Joo vang lên, dường như xuyên thủng bóng tối.

Tôi muốn nói với chị một lời cảm ơn nhưng không hiểu sao câu nói đó không thể bật ra khỏi cổ họng. Thay vào đó tôi đã nói một câu khác.

“Rơ hơ ma i thi!”

Lời nói của tôi được dội lại bằng một âm thanh càng vang xa hơn nữa. Thì ra là Bo Ra.

Và sau đó lại là tiếng cười khúc khích của chị Mi Joo.

Mai sẽ thế nào nhỉ? Chúng tôi có được đi bộ đến Đôn Hoàng không?

Tôi chưa quen với việc chờ đợi một điều gì đó như thế này. Tôi cũng muốn có bố như những đứa trẻ khác nhưng bố chẳng bao giờ xuất hiện. Nhìn những đứa trẻ khác quần quýt bên mẹ của chúng, tôi cũng muốn thân thiết với mẹ hơn, nhưng bà ấy luôn xa lánh tôi. Thế nên từ lúc nào đó, tôi đã không mong chờ một điều gì cả.

Nhưng giờ phút này đây tôi lại có một ước nguyện. Ước gì chúng tôi có thể đến được Đôn Hoàng.

Nhưng, liệu ước nguyện ấy có được thực hiện không nhỉ?

Chương 10. Gió ới - hãy thổi!

Chị Mi Joo đánh thức chúng tôi dậy từ lúc sáng sớm, mặt trời vẫn còn chưa mọc. Bầu trời vẫn còn là một mảng màu xám tối, tiết trời se se lạnh. Mặc dù tôi đã khá quen với việc dậy sớm nhưng quả thật việc đó vẫn không dễ một chút nào.

“Hôm nay là ngày được đi đến núi Minh Sa nên hãy thức dậy với một tâm trạng thật tốt nhé.”

Nghe thấy “núi Minh Sa”, lập tức tâm trí tôi trở nên trong trẻo rõ nét.

“Hôm nay chúng ta phải đi đến nội thành Đôn Hoàng đấy. Nếu không đi nhanh từ bây giờ, có khi chúng ta sẽ đến núi mà không được đi xe trượt cát đấy.”

Tôi và Bo Ra nhanh chóng tỉnh ngủ. Vì đến núi Minh Sa mà lịch trình của chúng tôi bị kéo dài. Chuyển bộ hành đã chính thức bị hủy bỏ nhưng chúng tôi được phép trở về Hàn Quốc muộn hơn hai tuần. Thế nên, chúng tôi có thể đi bộ đến nội thành Đôn Hoàng theo như lịch trình đã định sẵn.

Mấy ngày trước, khi nhận được quyết định, tôi đã hứa tuyệt đối sau này sẽ không lười biếng và chăm chỉ hơn. Nhưng khi bắt đầu cất bước đi, nó lại không hề đơn giản như tôi nghĩ.

“Hôm nay chúng ta sẽ đi giày cao cổ. Vì chân sẽ bị vùi sâu trong cát nên nếu đi dép, cát sẽ bám vào rất nhiều, và thế thì đau và rất lắm. Dù có rũ những hạt cát nhỏ ra thì nó vẫn cứ bám rịt vào da thịt.”

Chị Mi Joo vừa xỏ chân vào giày vừa nói. Từ khi bắt đầu chuyển bộ hành, tôi chẳng biết rốt cuộc khi nào mới được sử dụng đôi giày cao cổ mà mình mang theo. Cuối cùng, cơ hội ấy cũng xuất hiện.

Sau khi xỏ chân vào đôi giày, cảm hứng chinh phục núi cát bùng lên dữ dội trong tôi. Thấy chị bảo hôm nay là ngày nóng đặc biệt nên tôi đã ghé vào siêu thị và mua 2 lít nước.

Mặt trời từ từ nhô lên khỏi mặt đất, bầu trời sáng dần. Tôi đã có thể nhìn thấy rõ dáng vẻ của những người dân Đôn Hoàng đang đi lại có vẻ rất bận rộn.

Một luồng sinh khí mới đang thổi vào cơ thể tôi. Những nơi đã đi như Urumqi, Turpan, Hami, chúng tôi vẫn còn khá mơ hồ và lạ lẫm về Trung Quốc, nhưng khi đến Đôn Hoàng chúng tôi đã cảm nhận rõ nét hơn diện mạo của đất nước rộng lớn này, càng đi càng thấy quen thuộc, thích thú. Có lẽ giờ đây chúng tôi đã thực sự đến Trung Quốc.

Chiếc ba lô hôm nay nặng thật. Lạ thật, tôi đã khoác nó và đi bộ trong gần 80 ngày trời ấy vậy mà chẳng giảm được chút ký lô nào.

“Chị có thấy lạ không? Em chẳng giảm được cân nào cả.”

“Em ăn nhiều thế cơ mà.”

Tôi không phản bác được câu nói đó của chị. Lời chị nói quả không sai vào đâu được. Đường như càng đi thì cơ bắp càng nở ra. Cái việc bỏ bữa thức ăn vì không quen với hương liệu và gia vị giờ đây đã trở thành chuyện xa xôi lắm rồi.

Đi được khoảng 2 tiếng, những con đường mòn dần được thay thế bằng những cánh đồng cát và những con đường đầy đá cuội. Xung quanh tôi ngập tràn một màu vàng như có ai đang rắc bột vàng đầy đường vậy.

Tôi cúi người xuống, khẽ chạm nhẹ tay vào cát. Những hạt cát mịn và mỏng hơn tôi nghĩ, nó bay lên như bột cát vậy. Tôi hết sức tò mò, không biết nếu đi chân đất trên những dải cát mịn này thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ?

“Chờ một chút ạ.”

Tôi cởi ba lô, ngồi phịch trên cát và cởi giày và tất ra.

“Em làm gì vậy? Lại hành động gì nữa đây? Lẽ nào em định đi chân đất á?”

Tôi chẳng nói chẳng rằng.

“Lee Eun Sung, không được đâu, nóng lắm đấy! Mau xỏ giày vào đi.”

“Em thích thế.”

Tôi đứng dậy, nhón chân bước đi.

Những hạt cát mịn màng, nóng ấm chạm vào lòng bàn chân khiến tôi cảm thấy nhột. Chúng khẽ lượn qua những ngón chân và mép chân tôi, mơn man như dòng nước ấm. Nếu ở ngoài bờ biển, những hạt cát lớn và sắc nhọn đâm vào chân khiến người ta cảm thấy chúng thật thô ráp, lạo xạo nhưng ở đây chúng rất mịn như được rây qua những cái rây bột của trẻ em vậy.

“Chị Eun Sung à, thế nào?”

“Thích lắm Bo Ra ơi! Em cũng thử đi.”

“Thế á?”

Bo Ra cũng bắt chước tôi, cởi hết giày và tất ra.

“Đến cả em cũng thế là sao hả Bo Ra? Chẳng có ai đi chân đất trên sa mạc cát nóng giống hai đứa đâu. Đúng là không thể nói được!”

Chị Mi Joo vừa nói vừa chặc lưỡi. Chúng tôi chẳng thèm quan tâm, cứ hỉ hả thưởng thức cảm giác đôi chân trần được mát-xa bằng cát nóng.

Nhưng cát khá nóng nên nếu tiếp tục đi như vậy sẽ rất nhanh mệt. Tôi cảm tưởng mình đang giẫm chân lên những hòn đá ngọc ở nhà tắm xông hơi vậy. Dù không phải như thế thì với thời tiết nóng như thế này, đang đi bộ mà tôi cũng cảm tưởng mình đang đi trong nhà tắm xông hơi vậy. Lòng bàn chân giờ đây cũng chẳng muốn xông hơi thêm nữa. Tôi và Bo Ra bèn xỏ tất và giày vào chân.

“Tưởng thế nào! Ban đầu mà nghe lời người lớn có phải là ‘ngủ dậy có bánh Tteok mà ăn’ không.”

“Nhưng em chẳng thích ăn bánh Tteok tẹo nào.”

Tôi thè lưỡi ra trêu chị Mi Joo.

“Ô, lạc đà kìa.”

Xỏ giày xong, vừa đứng dậy, con bé Bo Ra liền hét lên. Tôi nhìn theo hướng Bo Ra chỉ và thấy có mấy con lạc đà đang lững thững đi ngang qua.

“Đó là món hôm qua chúng ta được ăn đấy thôi.”

Nhìn thấy lạc đà mà tôi phải nuốt nước bọt ừng ực.

Tối qua trong thực đơn có món chân lạc đà. Đó là một món chân lạc đà tẩm với gia vị và tương, vừa mềm lại vừa dai. Vị của nó giống với món chân giò lợn được nấu chín vậy. Nhưng so với chân giò lợn thì nó vẫn mềm hơn, và tan ngay khi bỏ vào miệng.

Nhưng nghe nói những người dân sống ở đây không ăn thịt lạc đà, món đó chỉ dành cho khách du lịch. Từ xưa những người dân du mục đã sử dụng chúng làm phương tiện di chuyển duy nhất nên không bao giờ họ ăn thịt lạc đà. Họ rất quý trọng chúng nên dù có chết đói cũng không bao giờ làm việc đó. Tôi cũng biết thêm, tuổi thọ của lạc đà khoảng từ 30 đến 40 tuổi. Và nếu con nào đã được 30 tuổi thì có nghĩa nó đã có một khoảng thời gian làm việc hết sức chăm chỉ phục vụ con người.

“Lát nữa khi nào đến núi Minh Sa, chúng ta sẽ được nhìn thấy cận cảnh những chú lạc đà hơn đấy.”

“Oa! Thật thế ạ?”

“Ừ. Không những thế, chúng ta còn được cưỡi trên lưng nó nữa đấy.”

Ồi! Đúng là một chuyện quá tuyệt vời. Lát nữa nhất định phải nhắc chị Mi Joo việc cưỡi lạc đà mới được.

Đi thêm một lúc lâu, những con đường rải nhựa trải ra trước mắt, người đi kẻ lại khá tấp nập.

Cuối cùng cũng đã đến cửa vào núi Minh Sa. Trên con đường rải nhựa gần cổng vào, từng đoàn người nối tiếp nhau, đông đúc và tấp nập.

“Ở đây lạc đà nhiều thật đấy.”

Ở nơi này, lạc đà nhiều như người vậy. Chúng đang ngồi im, miệng liên tục tóp tép nhai gì đó. Trông điệu bộ như đang nhai kẹo cao su đó, bỗng tôi thấy thật khó chịu. Rải rác khắp nơi là những bãi phân lạc đà, mùi bốc lên thật khó ngửi.

Chúng tôi bước đến gần hơn. Quả thực nó to hơn tôi tưởng. Từ trước đến giờ tôi mới chỉ trông thấy nó từ xa, đây là lần đầu tiên được nhìn thấy nó ở cự ly gần đến thế.

Bề ngoài của lạc đà rất xấu xí. Trên khuôn mặt chỉ thấy đôi mắt to và lồi ra một cách quá thể, trên lưng tự nhiên xuất hiện hai cái bướu trông thật mất thẩm mỹ. Nếu không có hai cái bướu đấy chắc nó không lạ kỳ đến thế, thật đáng tiếc. Chắc chúng phải căm ghét cái bướu của mình lắm nhỉ?

Từ cổng lên đến núi Minh Sa khoảng hơn 500 mét. Trông những du khách đang leo ở lưng chừng núi phía xa xa bé tí tẹo như một con kiến, lấm chấm điểm xuyết cho ngọn núi.

“Nếu cưỡi lạc đà khoảng 10 phút là lên đến núi Minh Sa đấy. Tính sao đây? Hay là chúng ta cưỡi lạc đà nhỉ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Em chẳng thích đâu.”

Bo Ra sợ nên nó từ chối.

“Thống nhất nào, cùng cưỡi lạc đà, hoặc sẽ cùng nhau đi bộ. Nếu tách nhau ra là lạc đường đấy.”

Tôi vô cùng muốn được ngồi lên lưng lạc đà một lần, bởi cơ hội này đâu phải có nhiều chứ!

“Bo Ra, lạc đà thì có gì đáng sợ kia chứ. Nó cũng thấp tẹt mà.”

“Nhỡ may ngã thì sao? Hồi bé em từng bị ngã ngựa một lần đấy.”

“Ya, lạc đà đâu giống với ngựa chứ? Chúng ta ngồi ở giữa hai cái bướu của nó nên an toàn lắm.”

Bo Ra có vẻ đang dần bị tôi thuyết phục.

“Em có biết nếu đi bộ lên núi Minh Sa sẽ khổ sở đến thế nào không? Dù một đoạn cũng phải cưỡi thử lạc đà chứ, nhé?”

“Được rồi, được rồi!”

Cuối cùng Bo Ra cũng chịu khuất phục. Nhưng thay vào đó nó chọn cưỡi một con lạc đà nhỏ hơn một chút. Chị Mi Joo đưa cho chúng tôi mỗi đứa một tấm vé cưỡi lạc đà mà chị đã mua về từ tay những người chủ.

“Phải cẩn thận lúc lên và xuống lưng lạc đà đấy nhé, vì nó có thể đứng lên hoặc ngồi xuống bất thành lình. Đừng quá sợ hãi như thế, cứ thả lỏng cơ thể, di chuyển theo sự chuyển động của nó. Bo Ra, em đừng quá hoảng sợ, còn Eun Sung, em đừng lắc lư người nó, rõ chưa?”

Tôi hét lên sung sướng. “Không thành vấn đề” nhưng khi thật sự ngồi trên lưng lạc đà rồi tôi lại thấy hơi sờ sợ. Tôi cuống quýt nắm chặt lấy cái tay cầm trước yên ngồi.

Con lạc đà của Bo Ra đứng lên trước. Vì quá đột ngột nên con bé giật mình hoảng sợ, la hét ầm ĩ. Nổ nhắc chân trước lên trước, sau đó mới thung thủng kéo chân sau lên.

Con lạc đà mà tôi cưỡi mãi chẳng chịu đứng dậy. Mãi một lúc sau mới đột ngột đứng lên. Vì quá nhanh nên tôi quá bất ngờ và hoảng sợ. Nhưng theo lời nhắc nhở của chị Mi Joo, tôi đã nhanh chóng nằm sát người vào cơ thể của lạc đà khi nó đứng dậy bằng chân trước, để sau đó tôi sẽ được an toàn khi nó dựng chân sau dậy.

Lúc trông thấy nó nằm, tôi không rõ lắm về chiều cao của nó nhưng khi nó đứng dậy thì quả thực cao vô cùng. Nếu chẳng may mà ngã xuống, khả năng bị thương là rất cao. Nên chẳng trách Bo Ra có vẻ đang nhăn nhó vì căng thẳng.

“Leng keng leng keng!”

Mỗi bước đi, cái chuông treo trên cổ nó lại kêu leng keng, những âm thanh trong trẻo và lạnh lốt. Tôi tập trung hết mức lắng nghe tiếng chuông ấy. Những thương nhân đã bị mê hoặc bởi âm thanh này sao? Những tiếng leng keng đó có ma lực gì mà khủng khiếp vậy nhỉ? Nhưng dù có cố gắng lắng nghe và phân tích tôi vẫn không hiểu lắm về nó.

“Những con lạc đà này hình như chẳng còn sống được bao nhiêu ngày nữa.”

Chị Mi Joo vuốt nhẹ lên cái bướu của lạc đà và nói.

“Sao chị biết được thế? Chẳng lẽ vì là phù thủy nên cái gì cũng biết à?”

Chị Mi Joo quắc mắt nhìn tôi rồi dứ dứ nắm đấm lên.

“Bướu của nó nhỏ quá.”

“Cái đó thì có liên quan gì chứ?”

“Trong cái bướu của lạc đà có chứa chất dinh dưỡng đấy, chúng dùng để tích trữ chất dinh dưỡng mà lạc đà dùng dần khi đi trên sa mạc trong một khoảng thời gian rất dài. Càng già thì cái bướu đó sẽ càng nhỏ đi.”

Tôi thử chạm vào nó. Nó trông cứng nhưng thật ra lại khá mềm mại. Nhìn xấu xí vậy thôi, thật ra nó vô cùng cần thiết cho lạc đà. Nếu không có cái bướu đấy thì có lẽ lạc đà chẳng thể đi qua được những vùng sa mạc nóng bức và khô cằn như thế này.

“Cái bướu này đối với tôi vô cùng quan trọng.” Hình như tôi thấy lạc đà ghé sát vào tai tôi thì thầm như vậy.

Tôi cứ nghĩ lạc đà chậm chạp nhưng những sải chân của nó lại dài hơn tôi nghĩ nên chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến dưới chân núi Minh Sa.

Cũng giống như lúc cưỡi trên lưng lạc đà, khi xuống cũng phải di chuyển người theo sự di chuyển của nó.

Nhìn núi cát từ đằng xa, tôi đã nghĩ nó chẳng khác nào những ngọn núi bình thường nhưng khi đến gần, tôi mới thấy nó thật kỳ vĩ. Hồi nhỏ tôi thường nghịch cát ở công viên giải trí. Sau khi xây những ngọn núi cát và cắm cờ lên trên, từng người một sẽ dùng hai tay của mình để bê những đồng cát ấy đi. Người thua sẽ là người làm rơi chiếc cờ. Giờ đây, trước mắt tôi là một núi cát khổng lồ, lớn hơn gấp vạn lần những núi cát của chúng tôi ngày thơ bé. Mênh mông là cát vàng, liệu tôi có thể leo lên được ngọn núi đó không nhỉ? Cảm tưởng chỉ cần dẫm chân lên thôi, toàn thân sẽ bị sụt lún dần và vùi lấp hoàn toàn trong cát.

“Xem lại ba lô và giày đã chắc chắn chưa. Lên đến đỉnh núi mất khá nhiều thời gian đấy.”

Chúng tôi đồng loạt kiểm tra lại một lần nữa khẩu trang và giày dép.

“Nào, đi thôi!”

Lần này lại là chị Mi Joo dẫn đầu.

Việc leo lên một ngọn núi cát như thế quả không phải chuyện đơn giản. Đôi chân tôi dường như đang tan ra trong cát, từng đợt gió cuốn tung những bụi cát quất mạnh vào mặt, vào những chỗ để trần của chúng tôi ran rát. Đôi mắt khổ sở vì những hạt cát liên tục bay vào. So với việc leo lên một ngọn núi bình thường thì việc chinh phục ngọn núi này quả thực khó khăn hơn bội phần.

Không chỉ thế, lúc ở dưới núi nhìn lên, tôi không nghĩ ngọn núi này lại dốc đứng đến thế. Tôi đột nhiên nhìn lại phía sau, nhận ra độ nghiêng của nó rất hẹp, và khi nhìn xuống dưới thì đôi chân vốn đang run lẩy bẩy vì mệt mỗi giờ lại càng run mạnh hơn nữa.

Những khách du lịch đi bên cạnh chúng tôi đã đang trả phí để đi cầu thang gỗ lên núi. Tôi đã hỏi ý chị Mi Joo nhưng chị bảo tôi và Bo Ra cứ tiếp tục đi trên cát.

Những cơn gió mạnh liên tục thổi. Tôi nghe thấy thứ âm thanh kỳ lạ phát ra từ tiếng gió.

“Bo Ra à, em có nghe thấy tiếng gì không? Âm thanh này kỳ lạ lắm.”

“A, đúng rồi, chính là cái chị Mi Joo đã nói đấy.”

“Về cái chuyện cát khóc đấy á?”

Chị Mi Joo từng giải nghĩa tên của núi Minh Sa chính là “Núi cát khóc”, khi đặt chân đến nơi này sẽ có thể nghe được âm thanh đó. Nhưng lúc đó tôi và Bo Ra thấy quá vô lý, tin sao nổi chứ!

Nhưng giờ đây quả thực bên tai tôi nghe thấy cát đang khóc. Mỗi khi có cơn gió thổi tới, cuốn theo những bụi cát cùng rong chơi lại phát ra âm thanh vi vút. Có lẽ chúng khóc vì vui mừng bởi đã gặp được nhau nên phát ra tín hiệu để người ta không phải lo lắng nữa.

“Chị ơi, gió cát làm em không mở mắt ra nổi rồi.”

Bo Ra đột nhiên dừng lại. Tôi quay đầu nhìn thấy đôi mắt con bé đang nhòe nhoẹt nước.

“Thế thì nhắm mắt lại và nắm lấy tay chị.”

“Nếu thế chị sẽ mệt lắm đấy.”

“Nhưng không thì em sẽ bị ngã đấy? Mắt chị nhỏ nên cát khó có thể chui vào được.”

Bo Ra suy nghĩ một lúc rồi nắm lấy tay tôi.

“Oa, chị ơi, nhắm mắt bước đi thế này khiến em có cảm giác lạ lắm ý.”

Một Bo Ra than vãn mệt mỏi cùng hai hàng nước mắt rùng rùng vì cát bay vào mắt giờ gần như biến mất, tâm trạng của nó đã tốt lên rất nhiều.

“Như này em nghe thấy tiếng cát khóc rõ hơn chị ạ.”

“Thật á?”

Tôi cũng khẽ nhắm đôi mi. Con đường phía trước là con đường thẳng, nên dù có nhắm mắt mà bước cũng không vấn đề gì cả.

Mỗi bước chân, tôi lại cảm giác như mình đang lún sâu và trong cát vậy.

Nếu đi vào trong cát, liệu một thế giới mới có mở ra không nhỉ? Không biết chừng tôi sẽ gặp được Aladanh cười trên tấm thảm ma thuật và cầm cây đèn thần, thấy Tôn Ngộ Không cười mây cười gió cũng nên.

Dường như không thể giữ thăng bằng được nữa nên tôi đã mở mắt. Chị Mi Joo vẫn đang đi phía trước, nhưng vẫn còn khá xa nữa mới lên tới đỉnh núi. Phải đi nhanh hơn chút nữa mới được.

“Chị Eun Sung, cảm ơn chị nhé!”

“Gì cơ?”

“Lần trước, lúc mấy đứa học sinh người Nhật gây sự với em, thật ra em đã rất sợ hãi. Cảm ơn chị đã giúp em khi đó, cũng cảm ơn chị vì đã đi theo em khi em bỏ trốn nữa... Nếu không có chị, chắc em chẳng thể quay trở về.”

Ồ, có chuyện vậy sao.

“Em cũng xin lỗi chuyện...”

“Này, đủ rồi đấy. Chuyện đã qua rồi mà. Hơn nữa, em vẫn đang đi đấy thôi.”

Vì chuyến bộ hành bị hủy bỏ nên con bé Bo Ra liên tục xin lỗi tôi.

“Không phải cái đó...”

“Gì cơ?”

“Em đã rất ghét chị. Rất rất ghét luôn. Chẳng phải vì chị đánh em, chị cũng chẳng phải là người có liên quan gì đến em, nhưng em ghét chị vì chị đã đánh bọn bạn nên mới phải đến đây. Em nghĩ chị chẳng khác nào những đứa đã đánh em cả, thế nên trong một thời gian dài, em chẳng thèm nhìn, cũng chẳng thèm trả lời câu hỏi của chị. Chị cũng ghét em lắm đúng không?”

Tôi không thể khẳng định, cũng chẳng thể phủ định điều đó. Nhưng chuyện tôi đã nổi giận với Bo Ra vì nó ghét tôi là sự thực. Bởi không có gì đáng sợ hơn việc một người vốn dĩ thân thiết, gần bó đột nhiên quay lưng lại với mình. Thế nhưng việc thừa nhận lỗi sai của bản thân cũng khó như việc không gây ra lỗi vậy. Chính vì thế mà đến tận cuối cùng tôi vẫn không thể nói với Ji Woo một lời xin lỗi.

Hồi lớp 5, tôi và Ji Woo rất thân nhau, nhưng từ khi lên cấp 2, không còn học chung trường nữa, chúng tôi rất ít khi gặp nhau. Lên cấp 3, tôi và Ji Woo lại học cùng trường nên lại gặp nhau. Tôi đã vô cùng mừng rỡ, những tưởng được gặp lại người bạn cũ thân thiết, nhưng hóa ra mối quan hệ của chúng tôi giờ đã hoàn toàn khác.

Một hôm, những tin đồn về tôi đột nhiên bùng phát và lan rộng, khoảng cách giữa tôi và bạn bè bắt đầu xuất hiện. Đó là những câu chuyện về gia đình tôi. Và đương nhiên tôi nhất định không để yên cho kẻ đã tung ra tin đồn đó, nhưng oái oăm thay, kẻ phát tán thông tin đầu tiên ấy lại là Ji Woo. Vì chúng tôi thân nhau từ hồi cấp 1 nên tất cả những chuyện về gia đình tôi, Ji Woo đều biết rõ. Tôi đã đánh Ji Woo ngay trước mặt bọn bạn, vì việc đó mà con bé đã bị bạn bè chọc ghẹo. Sau này tôi mới biết sự thật là Ji Woo chỉ kể chuyện gia đình tôi cho đứa bạn thân nhất của nó, còn tin đồn kia là do đứa khác dựng lên. Nhưng tôi đã không xin lỗi Ji Woo. Tôi quá đáng đến nỗi khiến con bé liên lụy đến vụ đánh nhau và bị lưu ban.

Khi quay trở lại trường vào tháng 3 năm nay, Ji Woo đã học lớp 11, tôi có gặp con bé vài lần, nhưng chúng tôi đều giả vờ không quen biết nhau.

Đã leo lên khá cao rồi mà vẫn chưa phải là đỉnh núi. Thế mới biết, thực sự tôi quá nhỏ bé so với nơi này. Giống như ban nãy khi ở chân núi tôi nhìn mọi người vậy, giờ đây ở dưới đó, không biết họ trông tôi có giống với con kiến không nhỉ? Lúc nào tôi cũng cho mình là giỏi nhất, hiểu biết nhất, là số 1, suốt ngày kên kiệu, làm như những đứa bạn khác đều phải sợ và tôn tôi là vua vậy. Nếu có đứa nào khiến tôi không vừa ý hoặc làm cho tâm trạng tôi không tốt, tôi sẽ không ngần ngại mà dạy cho chúng một bài học nên thân. Tôi vẫn nghĩ, chỉ cần bị một lần như thế, chắc chắn bọn chúng không bao giờ dám coi thường tôi nữa.

Nhưng tôi cũng thấy hơi lo sợ. Sau mỗi lần lợi dụng sức mạnh của những cú đấm, tôi lại nghĩ đến chuyện con quạ nhặt những chiếc lông đẹp để của loài chim khác cắm vào người mình vậy. Những chiếc lông đỏ sặc sỡ của chim vẹt, vàng óng lấp lánh của loài công và trắng muốt cao quý của thiên nga,... những cái đó thực sự không thuộc về loài quạ. Có lẽ nó cũng hiểu và luôn có cảm giác bất an và lo sợ. Những loài chim khác mỗi khi trông thấy quạ trong bộ dạng đó đều hết lời khen ngợi quạ xinh, quạ đẹp, nhưng núp trong bộ lông giả mạo ấy là một con quạ luôn nơm nớp cảm giác sợ bị lộ và lúc nào cũng sống trong thấp thỏm, lo âu.

“Mày bảo ai... bảo ai không có bố?”

“Mày dám nói mẹ tao là phụ nữ không chồng mà có con á? Câm ngay cái miệng thối của mày lại!”

“Mày là cái thá gì mà dám bàn tán lung tung về chuyện gia đình tao cơ chứ!”

“Mày đang coi khinh tao đấy hả? Mày nhìn tao kiểu gì vậy?”

Mỗi lần nắm đấm được vung ra là lại thêm một lần tôi dần sâu vào sai lầm. Nhưng tôi vẫn không dám quay đầu lại.

“Bo Ra à, khi trở về Hàn Quốc, nếu có đứa nào trêu chọc và đánh em, đừng bao giờ em chịu đựng một cách yên lặng nhé. Em cũng phải nổi giận y hệt thể chứ. Mà em bảo đã từng có ý định tự tử á? Đừng dại dột thế chứ, làm thế thì được tích sự gì đâu. Sao em cứ nghĩ đến cái chết như một kẻ ngốc vậy nhỉ? Em không thấy oan ức sao? Phải trả thù chúng chứ. Chúng chả là cái thá gì cả. Vì chúng chẳng giỏi cái gì nên mới trêu chọc em để chứng tỏ mình giỏi. Nếu có đứa nào dám cư xử kỳ lạ với em, em cứ thẳng thừng mà nói ‘không thích’. Dù chúng ngại vật to lớn thế nào em cũng phải nhắc nó lên và ném đi. Nếu em tỏ ra mình mạnh mẽ thì chúng tuyệt đối sẽ không dám động vào em đâu. Vì cái bọn ngu ngốc ấy mà em có ý định chết, đúng là dại dột ngu ngốc?”

Tôi nổi giận với Bo Ra. Nhưng thực chất là nổi giận với lũ đã từng bắt nạt con bé.

“Chị à, nghỉ một chút. Uống chút nước rồi đi nhé.”

Bo Ra đột nhiên dừng lại, ngồi phịch xuống sườn núi, nó lấy nước trong chiếc ba lô ra. Tôi cũng ngồi xuống theo.

“Đúng rồi, chị ơi. Em chợt suy nghĩ thế này về... mẹ chị.”

“Mẹ... chị?”

Tôi nhìn chăm chăm vào Bo Ra một cách khó hiểu, nhưng con bé lại chỉ nhìn và mân mê chai nước.

“Thì... ở độ tuổi chúng ta mà đã sinh em bé... có lẽ mẹ chị bị bắt ép trở thành người lớn. Nhưng em nghĩ một người đột nhiên trở thành người lớn không thể trở thành một người lớn hoàn hảo ngay được. Chỉ còn cách giả vờ mà thôi. Tự nhiên em có suy nghĩ như vậy.”

Mặt tôi nóng ran. Cái con bé chết tiệt này, nó vẫn nhớ chuyện hôm đó. Chẳng bù cho tôi, đã say thì chẳng nhớ được gì cả.

“Đi thôi! Chị Mi Joo đang ở tí trên kia rồi kìa.”

“Dạ? À.”

Không hiểu sao tôi ghét người mẹ không bình thường của tôi đến thế. Mỗi khi có bất cứ chuyện gì không hay xảy ra, tôi đều đổ lỗi cho bà ấy. Tôi đã không có bố, vậy mà đến một cái ôm ấm áp như những người mẹ dành cho những đứa con của mình cũng không có, vì thế tôi càng căm ghét bà ấy vô cùng. Tôi đã từng cầu nguyện hàng trăm lần, cầu mong người mẹ ấy biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc đời tôi. Tôi đã muốn dằn vặt người mẹ của tôi rằng sao khi đó người phải chết không phải là mẹ mà lại là bà. Mà không, điều tôi thực sự muốn hỏi không phải vậy, chính xác hơn, tôi muốn hỏi mẹ “Có phải mẹ muốn người chết là con chứ không phải là bà?” Bởi tôi luôn nghĩ mình chỉ là cục thịt thừa mà mẹ luôn muốn cắt bỏ.

Nhưng trong đám tang của bà hôm ấy, tôi đã nghe thấy những cuộc đối thoại mà mình không thể nào hiểu nổi.

“Dù sao thì vẫn còn có Eun Sung bên cạnh em nên mẹ ra đi cũng được nhắm mắt thanh thản.”

Mẹ tôi đã lặng lẽ gật đầu. Sao lại thế nhỉ?

Phải đến tận buổi chiều chúng tôi mới tới đỉnh núi Minh Sa.

Ồi, thật hùng vĩ. Từ trên này nhìn xuống, toàn bộ cảnh vật như thu gọn trong tầm mắt. Những cơn gió vờn bụi cát khiến chúng như đang nhảy múa, uốn lượn vậy.

“Oa! Cái hồ đằng kia đẹp thật đấy.”

Bo Ra chỉ tay về phía hồ nước dưới núi. Nó có hình mặt trăng khuyết. Cái hồ đó mang tên “Nguyệt Nha Tuyền”, có nghĩa là ốc đảo thần bí. Tối qua trước khi đi ngủ, tôi có đọc qua những bài viết liên quan đến núi Minh Sa. Trong đó, người ta đã giải thích về chiếc hồ đó. Đó là một chiếc hồ hình trăng khuyết, không bao giờ cạn nước dù nó nằm giữa lòng sa mạc hàng nghìn năm nay. Truyền thuyết kể rằng, vào một ngày nọ nơi đây đột nhiên biến thành sa mạc hoang vu và bị bao phủ bởi bóng tối đen sẫm, có một cô gái buồn rầu ngồi khóc lóc thảm thiết. Những giọt nước mắt ấy được dồn lại thành chiếc hồ này.

Lẽ nào hàng đêm người con gái đó đều đến đây lặng lẽ khóc? Thế nên chiếc hồ ấy mới chẳng khi nào cạn nước nhỉ...

Trên đỉnh núi, gió thổi mạnh hơn, cả người tôi như chao đảo, như muốn vờn bay cùng gió và cát. Gió cuốn những hạt cát bay đi thật xa, nhưng sao núi vẫn giữ nguyên được hình hài như vậy nhỉ? Tôi mở ba lô, lấy ra cuốn sách, lật giờ phần hôm qua tôi đang đọc dở “Bí mật của gió vùng núi Minh Sa”.

Hóa ra, ở ngọn núi này, gió không thổi theo một hướng nhất định, vì thế ngọn núi Minh Sa cũng thay đổi và gấp khúc theo hướng thổi của gió. Nhưng cũng vì gió vòng kỳ bí mà những hạt cát bay đi lại quay trở về chốn cũ.

Bạn biết không? Điều thần kỳ của nơi này chính là ngàn năm qua không hề thay đổi của dáng núi. Nếu trầm tư suy ngẫm một chút, bạn sẽ thấy trên thế gian này chẳng có một thứ gì không thay đổi được cả. Có những đũa bạn tôi từng buồn rầu, ủ rũ vì những tưởng chiều cao không thể tăng thêm được nữa, vậy mà chỉ trong vòng một năm nó đã cao vọt lên gần 10cm. Người bà mà tôi từng nghĩ sẽ bên cạnh tôi mãi mãi cuối cùng cũng đã rời xa tôi. Tôi đang làm sao nhỉ? Hay là tôi cũng đang dần thay đổi, từng chút, từng chút một? Chẳng biết nữa, dẫu sao bây giờ tôi cũng không biết mình có phải như thế không nữa.

“Eun Sung à, sao em lại đọc sách thế? Càng sống chị càng nhận ra trên đời này có quá nhiều chuyện lạ kỳ đấy. Nhưng nếu muốn đọc thì em phải đọc sớm chứ, gần kết thúc chuyện đi rồi mới lôi ra xem thì còn làm được trò trống gì chứ?”

Ồi chao cái mũ phù thủy kia, chắc uất ức vì không thể bắt tôi ăn thịt luôn được nên mới thấp thỏm không yên như thế chắc? Tôi liền ném một cái lườm sắc lẹm vào chị Mi Joo.

“Cẩn thận mắt em rách ra bây giờ đấy. Thôi đi! Không đùa được với gió đâu.”

Tôi bèn bỏ cuốn sách vào ba lô và đứng dậy.

Độ dốc quá lớn, tôi không nghĩ rằng lúc xuống nó lại đáng sợ đến thế. Tôi cố giữ thăng bằng hết mức đôi chân đang vùi trong cát, dè dặt bàn chân xuống để không bị ngã. Cát che phủ đến tận cổ chân tôi nên không thể trượt ngã được. Trò chơi này thú vị thật đấy, tôi vùng chạy băng băng xuống núi.

Đến lưng chừng núi, chúng tôi bắt gặp nhiều người đang trượt cát. Họ ngồi trên những máng tre và trượt xuống núi với tốc độ chóng mặt, chỉ trong nháy mắt, những chiếc máng tre ấy đã biến mất.

Chúng tôi cũng xếp hàng chờ đến lượt nhận những tấm máng tre trượt cát. Đó là những tấm máng làm bằng tre có hình chữ nhật, độ dài khoảng bằng nửa chiều cao của tôi và không có tay cầm. Thật nực cười khi gọi nó bằng cái tên “xe trượt cát”.

Tôi chẳng biết phải sử dụng nó như thế nào nên cứ im lặng nhìn cách họ trượt xuống núi.

Tôi nghĩ ra cách trượt đơn giản hơn nhiều. Gập chân và ngồi lên tấm ván, nắm chắc lấy phần nhô ra ở hai bên cạnh tấm máng rồi cứ thế trượt xuống.

“Nếu gió cát thổi mạnh quá hoặc tốc độ quá nhanh thì ngã người về phía sau là ổn, rõ chưa hai đứa?”

“Em biết rồi ạ.”

“À, đeo khẩu trang vào đi. Bụi cát có thể chui vào mũi vào miệng đấy.”

“Em biết rồi mà. Chị ít nói thôi cho em nhờ.”

Những lời cầu nhàu của mục phù thủy này đúng là không bao giờ chấm dứt.

Tôi quyết định trượt trước.

Ngồi lên tấm máng trượt, bỗng nhiên tôi thấy hơi run. Dùng chân phải khế đẩy, tấm máng tre bắt đầu từ từ trôi xuống, rồi tốc độ ngày càng nhanh hơn.

Đến giữa chừng thì tôi nhấc cả hai chân lên. Tấm máng lao nhanh xuống dưới như tên bắn. Nơi này chẳng còn là vùng sa mạc cằn cỗi nữa. Giờ nó đã trở thành một khu vui chơi giải trí tuyệt hảo.

Tôi cảm thấy mình trở nên bé lại. Nhưng không sao cả. Đó là một sự thật chẳng thể phủ định và cũng chẳng thể che giấu!

Bé nhỏ cũng tốt mà!

Ya hô! Chạy thôi, chạy xuống thôi!

Chương cuối. Tạm biệt - con đường tơ lụa!

Phải đến buổi chiều chúng tôi mới đến được nơi gần sân bay Đôn Hoàng. Từ núi Minh Sa qua nội thành Đôn Hoàng và đến được nơi này mất khoảng hai ngày.

Đến nhà trọ, trong khi tôi và Bo Ra tắm rửa thì chị Mi Joo gọi điện đặt vé máy bay về Hàn Quốc.

Chuyến bộ hành của chúng tôi đã kết thúc rồi sao? Sao tôi không cảm thấy thế nhỉ. Vậy là đã 80 ngày rồi cơ đấy. Vốn dĩ lịch trình chỉ có 70 ngày nhưng việc bỏ trốn của tôi và Bo Ra đã khiến chúng tôi mất thêm 10 ngày nữa.

“Sáng mai chúng ta sẽ lên máy bay đến bờ Tây Trung Quốc và ở đó chúng ta sẽ chuyển sang máy bay đến In Cheon.”

“Nhất định phải đổi chuyến bay mới được hả chị?”

“Làm gì có máy bay nào chạy thẳng từ Đôn Hoàng đến In Cheon. Ở Urumqi có máy bay chạy thẳng đấy, hay là chúng ta quay trở lại đó nhá?”

“Không đời nào. Thôi bỏ đi”

Tôi xoa tay ra hiệu.

Đang ngồi trên giường thu xếp hành lý, đột nhiên chị Mi Joo đứng dậy.

“À, phải gọi điện về Hàn Quốc mới được.”

Chị rút chiếc điện thoại di động ra và đưa cho tôi.

“Sao vậy chị?”

“Phải thông báo cho gia đình biết thời gian chúng ta về chứ.”

“Chị gọi cho mẹ hộ em được không ạ?”

Tôi vẫn ngồi trên giường.

“Em gọi đi. Mỗi khi bảo gọi điện về nhà, sao em đều trốn tránh nhỉ!”

Sau khi ấn số, chị liền đưa điện thoại cho tôi. Tôi cầm lấy chiếc điện thoại và đi ra khỏi phòng.

“A lô!”

Mẹ là người nhận điện thoại.

“Con đây, Eun Sung.”

“Eun Sung đấy à? Con vẫn ổn chứ? Có khỏe không? Không đau ốm chỗ nào đấy chứ?”

“Vâng, không ạ.”

“May thật đấy! À mà chân con thế nào rồi? Lần trước mẹ gọi điện cho cô giáo, cô bảo suýt xảy ra chuyện lớn với đôi chân của con.”

“Chuyện đấy từ hồi nào rồi còn gì.”

“Thế hả?”

Toàn những câu chán ngắt và gượng gạo.

“8 giờ tối mai con về đến Hàn Quốc đấy.”

“Thật á?”

“Vâng. Nhưng mẹ...”

“Sao con?”

“Mai phải làm sao nhỉ? Mẹ cũng biết rồi đấy, đồ đạc của con nhiều lắm? Ba lô nặng trình trịch còn gì nữa. Giờ còn nặng hơn thế nữa kìa. À mà ngày mai cũng đâu phải ngày nghỉ của mẹ ở hiệu tóc? Vậy mẹ bảo bác hoặc anh Su Chang ra đón con cũng được.”

“Mẹ sẽ đi đón con.”

“Thế hiệu tóc thì phải làm sao?”

“Đóng cửa sớm một chút là được mà.”

“Không nhất thiết phải làm thế đâu. Nhưng... thôi cứ vậy đi.”

“Này, Eun Sung à!”

Tôi nghe thấy mẹ gọi nhưng vẫn lặng thinh áp điện thoại bên tai.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng thở của mẹ qua ống nghe.

“Sao thế ạ?”

“Thì... lâu rồi không gặp, mẹ... rất nhớ Eun Sung của mẹ.”

Giây phút nghe thấy câu nói đó, đột nhiên tôi thấy ngạt thở.

“Tốn tiền điện thoại quá. Thôi con tắt máy đây.”

Tôi vội vàng ngắt máy.

Lúc tôi rời khỏi Hàn Quốc, mẹ đã ra sân bay tiễn nhưng tôi giả vờ không nhìn thấy. Tôi cố tình giả vờ bận rộn thu xếp hành lý và chẳng nhìn về phía mẹ một lần nào.

Thật ra, tôi chẳng đủ tự tin có thể sống hòa thuận với mẹ nếu trở về Hàn Quốc. Nhưng tôi đã giải được câu đố đó. Trong chiếc bưou của lạc đà ẩn chứa một bí mật, nó chứa đựng nguồn sinh lực để có thể nuôi sống nó vượt qua những nhọc nhằn cơ cực của cuộc sống. Tôi không phải là cục thịt thừa mà chính là cái bưou của mẹ. Và đối với tôi, mẹ cũng thế.

Còn bà thì sao nhỉ?

Chưa đến 9 giờ tối mà chị Mi Joo đã tắt đèn để đi ngủ. Chị nói sáng mai phải dậy sớm để kịp chuyến bay.

“Bo Ra à, chúng ta ra ngoài một lát đi.”

“Có việc gì hả chị?”

Chúng tôi nhẹ nhàng mở cửa đi ra để không làm chị Mi Joo tỉnh giấc. Vẫn còn quá sớm, chúng tôi đã nằm được một lúc lâu rồi mà vẫn không tài nào ngủ được. Nếu như mọi ngày chắc chúng tôi đã say giấc từ lâu rồi đấy.

Sợ đi xa sẽ nguy hiểm nên chúng tôi ngồi ngay trên cái ghế dài cạnh cổng ra vào nhà trọ.

“Chị Eun Sung này, vì mai quay trở về nên chị mới cảm thấy hồi hộp và lo lắng như vậy phải không? Thế lúc chúng ta bỏ trốn, chị có cảm giác như vậy không?”

“Hả?”

“Ốc đảo không xuất hiện và chúng ta chỉ nhìn thấy ảo ảnh thôi còn gì.”

“Chị biết mà. Lúc đó chúng ta suýt nữa thì bỏ mạng.”

Chỉ nghĩ đến lúc đó thôi, trống ngực tôi đã đập thành thịch. Cứ đi, đi mãi, đi một cách vô vọng, không có điểm dừng, cũng không có điểm đến. Con đường đó thật khủng khiếp.”

“Chị ơi, em sợ rằng sau này những nơi mà em đến chỉ toàn là ảo ảnh.”

“Cái đó thì...”

Tôi nhẹ thở một hơi dài. Đột nhiên tôi nghe thấy âm thanh xào xạc phía sau. Tôi giật mình quay lại nhìn, thì ra đó là chị Mi Joo.

“Hai đứa không ngủ mà làm gì ở đây thế?”

Chị vừa tiến lại gần chúng tôi vừa cần nhần. “Mai lên máy bay rồi, phải ngủ một giấc thật ngon chứ.”

“Hai đứa lo lắng điều gì vậy? Sao thế? Hay lại có ý định bỏ lại chị và trốn đi đấy à?”

Dường như chị đã nghe thấy tiếng thở dài của chúng tôi.

“Chúng em đâu có gốc mà lại bỏ trốn?”

Vừa nói tôi vừa nhìn nhanh sang Bo Ra. Lần này con bé cũng gật đầu thật mạnh tỏ ý tuyệt đối không bao giờ xảy ra chuyện đó nữa.

Tôi bèn kể cho chị Mi Joo nghe về những ngày bỏ trốn và chuyện riêng của tôi và Bo Ra. Nhưng nét mặt của chị cho thấy câu chuyện của tôi chẳng có gì đặc sắc cả.

“Em lại gây ra chuyện lớn tiếp rồi.”

“Chị ơi, không được nói chuyện của người khác như thế đâu.”

“Không sao hết. Hai đứa làm tốt lắm!”

“Thôi đi, chị đừng có an ủi chúng em nữa.”

Chị không cần thiết phải nói vậy để chúng tôi vui mà.

“Đi bộ những 1200km, điều các em nghĩ mình không thể làm được là gì chứ? Chắc là không thể đi được hết chặng đường đó, đúng không? Nhưng cuối cùng thì sao, hai đứa cũng đã hoàn thành đấy thôi.”

Chị Mi Joo vừa nói vừa xoa đầu tôi và Bo Ra. Lần đầu tiên tôi thấy hành động này của chị. Tôi định nói “Không phải chị định đánh vào đầu em đấy chứ?” nhưng lại sợ phá vỡ bầu không khí này nên lại thôi.

Nhưng tôi thực sự không biết phải tỏ thái độ như thế nào trước lời khen ngợi của chị ấy. Đến những người từng được khen còn chẳng thể tả nổi cảm giác của mình lúc đó như thế nào huống chi là chúng tôi. Nhưng tôi vẫn thấy lên mặt lắm, thỏa mãn lắm. Đó là cảm giác mà tôi chưa từng một lần trải qua. Lần đầu tiên trong đời, tôi đã hoàn thiện một cái gì đó đến cuối cùng.

“Khi về Hàn Quốc, rồi chị cũng sẽ gặp được người đàn ông tốt thôi. Chẳng phải khi mình nghĩ là ‘muộn’ thì nó lại càng ‘nhanh’ còn gì.”

Người xưa có nói “Lời nói ra có đẹp thì lời nói nhận được mới hay”. Tôi nắm lấy tay chị Mi Joo và nói một cách thật lòng.

“Lee Eun Sung, nếu muốn trêu chị thì cũng phải trêu cho đúng chứ?”

Chị gạt phăng những lời nói thật lòng của tôi và lại định gõ đầu tôi. Tôi nhanh chóng tránh, làm điệu bộ ngón tay hình chữ V rồi cười. Bất thành lỉnh “Bộp” Chị đánh tôi không ngần ngại.

“Ây xì! Vì thế mà đến giờ này chị vẫn chưa lấy được chồng đấy.”

“Bộp” – thêm một cái nữa!

Hôm nay đến đây là quá đủ rồi đấy.

“Thôi vào phòng ngủ nào.”

Chúng tôi đứng dậy theo chị Mi Joo vào phòng. Nhưng văng vẳng đâu đó vang lên âm thanh quen thuộc.

Leng keng! Leng keng!

“Chị nghe thấy gì không?”

“Hả?”

Hình như chị Mi Joo và Bo Ra không nghe thấy thì phải.

“Không phải em nghe nhầm đấy chứ?”

“Hay là thế nhỉ?”

Tôi vòng tay ra khoác lấy tay chị Mi Joo và Bo Ra rồi bước vào phòng.

Nếu trở về Hàn Quốc thì sao nhỉ? Tôi có thể tìm thấy cái mình mong muốn không? Nếu cứ loay hoay như trước đây thì phải làm sao? Vì cứ tưởng đó là ốc đảo nên miệt mài đi đến, nhưng nếu đó là ảo ảnh thì tính sao đây? Mặc dù đã đi được 1200 km nhưng tôi vẫn đặt dấu hỏi chấm cho cuộc đời của mình.

Leng keng! Leng keng!

Tôi lại nghe thấy âm thanh đó. Tôi quay đầu lại nhìn về phía sau.

“Sao thế? Em lại nghe thấy tiếng gì à?”

“Đợi em một chút! Hình như có tiếng chuông lạc đà.”

Tôi bỏ tay ra khỏi người chị Mi Joo và Bo Ra, nhìn xung quanh nhà trọ tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó. Nhưng vô vọng.

“Em vẫn nghe thấy à?”

“Dạ không, em không nghe thấy nữa rồi.”

Tôi cũng không biết mình bật cười từ khi nào nữa. Cho dù là cái mà tôi tin thì cũng chẳng liên quan gì đến ảo ảnh. Cứ tiếp tục đi bộ thì đến một lúc nào đó ốc đảo cũng sẽ xuất hiện thôi. Có lẽ ốc đảo đang ẩn nấp đâu đó trong vùng sa mạc mênh mông như thế này.

Tôi không biết tiếng chuông lanh lảnh ấy đã khi nào dừng lại nhưng con tim tôi đang bắt đầu hòa nhịp đập theo âm thanh ấy.

Từ ngày mai, một chặng đường dài hoàn toàn mới sẽ thực sự bắt đầu!

Hết

Tháng 5 năm 2008

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>